

appendices

appendix I

highlights transcriptions interview youth

Anna

Ik ondersteun bv jongeren met soortgelijke problemen, hou ik me grotendeels mee bezig. Vind ik ook leuk. Zou ik graag willen uitbreiden, maar de mogelijkheden zijn daarvoor op dit moment niet zo groot, dus...

Ik wilde niet zo'n opleiding doen, want is veel te duur, ik heb een uitkering, dat gaat niet - en toen raadde zij mij een cursus aan. We zijn gaan zoeken, en zo kwamen wij op kernkracht uit. En toen ben ik gewoon die cursus gaan volgen.

Ik dacht, ik heb zoveel shit gehad, en als ik andere mensen ermee kan helpen, waarom zou ik het dan niet doen. Zo heb ik tenminste het gevoel dat het niet allemaal voor niks is geweest.

Ik blijf nu niet meer hangen in het gevoel van dat was verschrikkelijk, maar juist van kijk hoe ver ik ben gekomen, kijk waar ik nu sta. Oh wacht even, dat is ook waar. En als ik eerlijk ben, als ik terug kon in de tijd, dan zou ik het ook niet weg wensen. Ik heb er zoveel van geleerd, en ik heb zoveel waardering gekregen voor kleine dingen. dus ja, weetje, op het moment begreep ik natuurlijk niet wat me overkwam, maar nu snap ik dat ik er heel veel van heb geleerd.

Ik kom als vrijwilliger zonder diploma, en met mij WIL ze het doen, op eigen initiatief. en dan denk ik ja, ik doe echt niet veel meer dan luisteren en een beetje meedenken. ik doe echt niets bijzonders, voor mijn gevoel. hoe kan het zo zijn dat ik als vrijwilliger meer voor elkaar krijg dan zo'n hulpverlener?

Dat is het probleem. Die opleidingen zijn gemaakt door mensen die nergens last van hebben, in dat opzicht. het is super theoretisch. het is niet de schuld van de hulpverlening, want ik denk dat je pas een bepaalde mate van empathie kan hebben als je er zelf gevoel of een idee van hebt. en ik kan me voorstellen dat als het bij jou allemaal heel normaal gaat, dat je dan een heel ander beeld hebt van zo'n angststoornis.

Maar goed, als het zo makkelijk was, bestond de psychiatrie niet. Als iemand z'n been breekt dan zie je dat. Als iemand een angststoornis heeft heb je geen idee wat er door iemand heengaat.

Binnen het huidige gezondheidssysteem is zoveel wegbezuinigd, er is niks. En er zijn zoveel protocollen, en dat is helaas zo omgevormd dat het alleen maar pappen en nathouden is. Dat is gewoon puur omdat de mogelijkheden er niet meer zijn. Overal zijn lange wachtlijsten. De ggz in gouda is nu voor 3/4e dicht.

Mijn zusje zit bij jeugdggz, die krijgt nu wel behandelingen maar die werken niet, maar ze wil het volhouden omdat zij vinden dat het wel werkt. En dan kan je van alles zeggen, maar ze kunnen alleen maar werken met protocollen omdat ze zelf niet weten hoe het is. De dsm5 is een hartstikke mooie handleiding, maar het is achterhaald. Het is handig om mensen te kunnen labelen om ze beter te begrijpen omdat je het zelf niet hebt, maar je moet niet vergeten dat je te maken hebt met een echt persoon. Niet elke borderliner, autist of adhd'er is precies hetzelfde. en ik heb het idee dat dat een beetje vergeten wordt. Alles is te vol, te druk - dit is wat je hebt en we moeten het snel afhandelen, want er staan nog 20 anderen in de rij.

daarvoor had ik een andere keer een of andere oudere man, en dan dacht ik... joh, wanneer was jij 14 dan? Heb je enig idee waar ik het over heb?

Als jij iemand tegenover je hebt zoals die man die ik had, dan denk je jij bent misschien 100 jaar geleden 14 geweest en dat weet je ook helemaal niet meer. zo dacht ik er toen over, nu zou ik natuurlijk nooit meer zo respectloos zijn naar hem toe. Maar dat je iemand hebt die je leert kennen, vraagt wat je leuk vindt vooral, gewoon iemand leren kennen om wie hij of zij is. Niet alleen maar de problemen - het hele plaatje als persoon.

Heel rustig, opbouwend. 1 meisje houdt van digitaal tekenen, ik hou van tekenen op papier. We zijn allebei gek op dieren. nou, zo heb je al 2 aansluitpunten. Ze heeft bijvoorbeeld ook veel huisdieren, er werd er een keertje eentje ziek, en dan ga je het daarover hebben.

want bij hulpverlening is het oke jouw probleem is zus en zo, dus we moeten zus en zo doen om dat op te lossen. En als dat niet werkt, dan komen er consequenties. En dat werkt natuurlijk al helemaal niet, dan krijg je gewoon dat mensen zich onwijs gaan afzetten tegen de hulpverlening, en gewoon verstijven. en dan wordt het alleen maar erger. In plaats van dat de jeugdzorg helpt, maakt het het erger.

Soms gaat ze zelfs juist achteruit als ze weer van zo'n hulpverlener vandaan komt, omdat zij dan weer gaan dreigen met consequenties als ze bepaalde dingen niet onderneemt. En dat is het probleem, er zijn veel teveel protocollen waaraan ze zich moeten houden. Want dat leer je op je opleiding, dus ik snap waar het vandaan komt. het is geen maatwerk, en dat is het probleem. Ieder persoon is anders. Ik merkte bij mijn laatste hulpverlener ook dat zij geen druk op mij legde, het was gewoon zo van oke probeer dit te doen, maar als het

niet lukt doe je een stapje terug. En het feit dat ik dat stapje terug mocht zetten en ik dat wist, zorgde ervoor dat ik weer net een stapje extra durfde te maken. En bij veel andere hulpverleners is dat dus juist niet. Dan voel je je schuldig als iets je niet lukt. Ik mag niet falen.

Ik zou het heel graag willen, maar ik denk dat ik als vrijwilliger met een cursus niet serieus genomen word, want wat weet ik er nou van. ik zeg zelf altijd: ik heb geen diploma. Die mensen uit het team hebben uiteindelijk de verantwoordelijkheid, dus dat zij mijn mening niet zo nauw nemen, als vrijwiligger zijnde, terwijl zij de professionals zijn, snap ik. Als zij echt denken dat een uit huis plaatsing beter is, waar ik het niet mee eens ben, gaan ze niet naar mij luisteren. en dat snap ik — als wat ik zeg niet werkt, dan ben ik niet de eindverantwoordelijke. Dat zijn zij. Ik heb er dan geen problemen mee, zij wel.

Ik moet ook wel toegeven dat ik geen inspraak probeer te hebben, omdat ik toch niet denk dat het zal werken omdat ik geen diploma heb. Ik heb wel een heel ggz dossier (lacht)

want uiteindelijk doen ze het niet omdat ze zelf niet geloven dat het werkt. ze zullen haar niet met opzet tegenwerken. voor hun gevoel doen ze dat namelijk niet. Maar voor haar gevoel wel, en daar gaat het natuurlijk om. En zo zie je dus dat jeugd niet serieus wordt genomen. En ergens snap k het ook wel, het is ook wetenschappelijk bewezen dat iemand van 16 niet de hersencapaciteit heeft om bepaalde dingen te bedenken... wij weten het beter, dat idee krijg je. En ik snap dat ergens, maar als je nou gewoon luistert naar wat iemand te zeggen heeft, dan wordt het beter.

Ik erger me kapot, maar JUIST daarom wil ik er wat aan doen. Ik help dan gewoon de persoon. Ik kan niets voor ze doen, maar wel een luisterend oor bieden. Als ik het uit principe zou doen was ik allang gestopt, want ik wil hier niet aan meewerken. Maar omdat ik juist denk van die meiden hebben het nodig, en als ik hun help verandert misschien niet de wereld, maar er verandert wel wat voor hun. En als heel veel mensen dat doen wordt het grootschalig.

Bella

Ja, tuurlijk zijn we in eerste instantie bij elkaar gekomen omdat ik met het probleem zit, en zij mij daarbij zou helpen. Maar ik ben niet een persoon die alleen maar over zichzelf praat, ik vind het ook interessant om te horen over haar leven, wat zij heeft gedaan, wat haar ervaringen zijn. Het is niet eenrichtingsverkeer. (Kan dat bijdragen aan een vertrouwensband?) Jazeker, dat draagt daar zeker aan bij.

Wat ik lastig vind is dat er best wel snel conclusies getrokken worden. Ik heb last van depressies, en toen kreeg ik laatst een diagnose van autisme omdat dat uit een test kwam, ondanks dat mijn ouders en ik mij er totaal niet in herkenden. Ik kreeg er ook een behande-

ling voor. Ten eerste was de behandeling veel te basaal — niet op mijn niveau, en ten tweede werd ik dus behandeld voor iets wat ik uiteindelijk dus helemaal niet eens bleek te hebben. Maar ondertussen voelde ik me wel steeds slechter. Dus de focus ligt niet op wat echt belangrijk is. En dat is natuurlijk menselijk, want je kunt fouten maken en niet alles in 1 keer zien, maar het is wel heel jammer dat het in die tijd steeds slechter met mij ging en daar niets aan gedaan werd.

Het is best wel lastig, sinds ik die hulp niet heb ontvangen ben ik er gewoon nog niet echt op vooruit gegaan. En dat komt ook wel omdat ik koppig ben hoor, dat is niet alleen te wijten aan de hulp, maar het is gewoon lastig om daar een weg in te vinden. Want het is moeilijk te accepteren — ik heb uiteindelijk het probleem. Ze leven wel met je mee, en willen je de juiste hulp aanbieden, maar als het uiteindelijk niet aanslaat dan ben ik toch wel degene die ermee zit. Dus dat is soms best wel lastig; als ik soms het gevoel heb dat ze me niet begrijpen en ik die afstand voel, dat kan zorgen voor miscommunicaties. En doordat ik die afstand voel, heb ik dus ook minder zin om om hulp te vragen als ik dat nodig heb.

Ik kan wel iedereen voor de gek houden en doen alsof alles werkt, maar als ik er niet mee geholpen word dan heeft het geen zin, dus dan kan ik beter eerlijk zijn. En dat doe ik dan ook, maar dan word ik afgeschilderd als koppig en eigenwijs. En ik snap waar dat vandaan komt, maar ik vind het jammer dat ze niet begrijpen waarom ik die dingen zeg. Er wordt gewoon niet echt naar me geluisterd, en naar wat mijn redenen zijn. Het vervelendste is dat ik niet gehoord word.

Wat ik merk, is het gevoel. Bij Sanne voel ik veel meer oprechte interesse en belangstelling. In de hulpverlening ook wel, ze doen het natuurlijk ook om een reden, maar soms komt het er gewoon heel verkeerd uit — zijn ze ineens op vakantie en laten ze niks van zichzelf horen, of dan ineens zouden ze bellen of bellen ze je niet — sta je klaar de hele dag, bellen ze niet. Het zijn kleine dingen. En daardoor krijg je heel erg het idee van, ben ik dan wel belangrijk genoeg, er zijn natuurlijk tig andere patienten, misschien doe ik er niet zo toe.

Nou, dat niet per se, maar ik merk wel dat het allemaal te erg via een protocol gaat — oh wat heb ik geleerd volgens het boekje, welke verantwoordelijkheid heb ik nou echt? In plaats van hey, hoe voelt deze persoon zich nou eigenlijk?

Het is ook wel echt pijnlijk, ik heb daar zes weken opgenomen gezeten, en dat was ook voor diagnostiek, dus dan werd er ook gekeken of ik autisme had of niet. Uiteindelijk kreeg ik een rapport van 10 pagina's, en het aantal positieve woorden wat daarin stond over mij... was wel echt op 1 hand te tellen (lacht). Het ging alleen maar over wat ik niet goed deed, wat ik niet had verteld. Ze zeiden ook dat ik niet goed communiceerde over mijn binnenwereld. Maar ze moeten ook begrijpen — je hebt in zo'n kliniek iets van 10 tot 15 sociothe-

rapeuten, je hebt 5 behandelaren, en zij willen allemaal dat je tegen iedereen super open bent over al je problemen en al je problematiek. Maar dat kan natuurlijk niet, dat is super persoonlijk. Je kunt ook niet bij iedereen constant je hele hart luchten en al je emoties laten vloeien, dat trek je op den duur gewoon niet.

Natuurlijk begrijp ik hun kant ook, want zij hebben een bepaalde verantwoordelijkheid over mij, en professionele verantwoordelijkheid, maar uiteindelijk moet je je ook beseffen dat het om een mens gaat, mensen die in een kwetsbare situatie zitten en het moeilijk hebben, en daaruit komt dit voort. Dit is niet alsof ik het hen moeilijker probeer te maken of een spelletje speel, nee, dat komt gewoon voort omdat ik het moeilijk heb.

Ja, die sociale contacten miste ik wel een beetje, maar ja, daar konden zij natuurlijk ook niets aan doen, ik had gewoon pech dat ik met 3 12-jarigen zat.

Zij organiseert vaak van die inlopen, op dinsdagmiddag kun je vaak een beetje knutselen of creatief bezig zijn en dan met elkaar praten, en die mensen hebben vaak ook wel een psychische achtergrond, is ook een hele diverse groep, dus daar ga ik ook wel eens naartoe. Dus daar maak ik wel eens een praatje, maar het is niet dat ik een vast aantal mensen heb met wie ik echt dat contact heb. (Fijn dat je elkaar niet zo goed kent?) Ja, ik vind het ook niet erg, en het zijn ook hele lieve mensen, en er is ook helemaal geen taboe ofzo daar, dus dat vind ik ook wel heel fijn. Dat is dan wekelijks.

het lijkt me sowieso heel mooi om iets wat eigenlijk heel negatief is voor mij om dat wel om te kunnen zetten in iets positiefs, voor mezelf, maar eigenlijk ook voor anderen, want ik vind het zonde als het allemaal voor niets is. Ik wil wel dat mijn ervaringen en dat wat ik meemaak, een positief effect kunnen hebben op anderen – dat ze herkenning kunnen vinden, of dat ze, ja, iets kunnen vinden wat hun vooruit helpt.

Het is dan een soort wisselwerking, omdat het mij ook een goed gevoel geeft als ik merk dat ik anderen een goed gevoel kan geven, of dat ik anderen kan helpen.

Je hebt weinig om aan vast te houden, omdat het allemaal zo onzeker is. Je bent gewoon heel erg op zoek naar iets wat perspectief geeft, en als je dat niet kan halen uit de hulpverlening, dan is dat best wel teleurstellend. Dan denk je ja, die mensen zijn er om mij te helpen, en als het dan niet lukt, dan denk je wie in hemelsnaam moet me dan helpen? Als zelfs zij het niet kunnen?

Want dan zegt die meneer ineens zo: nou, het uur is voorbij, uhm, ik ga straks drie weken op vakantie, dussehkh wanneer wilde je die afspraak maken? Ik zat daar in tranen, en dan zegt hij nou meid, de tijd zit erop en ik ben er de komende weken niet. Dat je denkt van,

dat is gewoon niet goed aangepakt, dan ga je niet met een lekker gevoel uit dat gesprek weg. Ja, dat zijn natuurlijk geen leuke dingen om mee te maken. Dan krijg ik echt het gevoel, en dat is natuurlijk nu heel erg gegeneraliseerd, van jij doet het echt alleen maar voor je werk, en zodra jouw werkdag erop zit laat jij het lekker achter je en zit ik nog thuis met het probleem.

(Het gevoel hebben alsof je een nummertje bent.) Ja, dat is echt zo. En het zit 'm echt in de kleine dingen in contact, dat je gewoon voelt van, deze persoon is oprecht geïnteresseerd in mij, en niet omdat diegene hier zit en ervoor betaalt krijgt en hun lijstje moeten afgaan, maar omdat ze echt willen weten hoe het met me gaat. (Jou als persoon, niet jou als probleem.) Ja.

En ik denk eigenlijk – en dat is natuurlijk wel heel moeilijk te veranderen – maar wat ik het liefste wil veranderen is de omgang. Dat ze meer belangstelling hebben voor je, zich proberen in te leven, ook al hebben ze zelf die problematiek niet en hebben ze er zelf nooit mee te maken gehad, proberen in te zien hoe het is voor de ander. En waar dat vandaan komt. Want uiteindelijk kiest niemand daarvoor. Als het een keus was – want zo doen ze ook vaak, zo van ‘oh, je kiest hiervoor’ – nee, ik kies hier niet voor, maar dit voelt als noodgedwongen. Als dit een keus was, dan zat ik hier niet, en had ik hier ook helemaal niks mee te maken gehad. Dan leefde ik gewoon mijn leuke leventje als student, en dan had ik jullie niet eens ontmoet, ook.

Ja, je voelt je als jongere wel echt minder gehoord. In de reguliere ggz is het allemaal een stuk serieuzer. Ik voelde me in de jeugdzorg vaak niet echt gehoord, en als je ouders er dan bij zitten zijn ze ineens wel even extra alert, zeg maar.

Nou, ik heb nu een vrouw waarmee ik af en toe praat, en zij is echt een hartstikke lief persoon, maar we hebben het alleen maar over oppervlakkige dingen, en niet echt over mijn problematiek. Dus op professioneel vlak kan ze me echt niet verder helpen, maar ik wil dat dan ook niet tegen haar zeggen, want ik vind haar wel heel erg aardig. En er is eigenlijk ook niet echt iemand anders. Ik ben nu niet in de positie om eisen te gaan stellen, want er is gewoon nu niet zo-veel. Ik ga nu ook bij een particulier lopen, mijn ouders en ik hebben dat zelf geregeld, puur omdat we niet meer geloofden dat het nog wat ging worden in de reguliere ggz. Uiteindelijk moet ik het gaan regelen, en moet ik me niet zo afhankelijk opstellen aan de ggz, want daar zit gewoon geen beweging in.

Charlotte

Ja, dat is een gevoel. En ik denk dat wij gewoon... ik denk dat zij bij mij veel dingen herkent, en daardoor mij heel goed kan ondersteunen, doordat ze dus haar eigen ervaringen herkent in die van mij, en dat werkt heel goed, daardoor kan ze mij veel goeie tips geven en

haal ik ook heel veel motivatie uit haar. Ik zie een beetje mezelf in d'r.

Dat kan ik niet eens in een woord beschrijven. Ik denk dat het allebei heel belangrijk is, hoor. Ik denk dat het fijn is als je professionals hebt, die niet dezelfde ervaring hebben – kijk, iedereen heeft z'n levenservaring, maar niet zelf een soortgelijke, want die kunnen dan vanuit een soort blanco positie met hun kennis jou begeleiden en ondersteunen, maar ik denk wel dat het heel belangrijk is dat er ook mensen zijn die wel vanuit hun eigen ervaring werken, en ik denk dat dat nog te weinig gebeurt, want nou ja ik heb voor mezelf... als een behandelaar tegen me zegt van, het komt wel goed, dan denk ik ja... dat kan je dan lastig aannemen, omdat je weet dat zij het eigenlijk niet zelf hebben ervaren, dus ze zeggen het eigenlijk vanuit een boekje, en bij Sanne kan ik het ook echt zien – waar ze vandaan komt, en waar ze dan nu staat, dat ik denk misschien kan het toch wel echt.

Ja, nouja, ik kreeg natuurlijk ook wel eens nare opmerkingen vanuit de hulpverlening, puur vanuit het niet begrijpen. Niet omdat ze het ook echt verkeerd bedoelen, maar meer vanuit het niet wetende. Ja, en dan kan het soms heel bot zijn, welke opmerkingen je krijgt, maar het kan ook zijn dat een behandelaar het allemaal wel gewoon heel goed bedoelt, en jou adviezen geeft terwijl het op dat moment helemaal niet de bedoeling is dat je adviezen krijgt, maar dat je juist even iemand nodig hebt die naast je komt staan. Maar dat is iets dat voor hun heel lastig is, en wat zo'n ervaringsdeskundige wel makkelijker kan. En ook beter weet.

En daarnaast heeft zij heel veel voor mij gedaan de afgelopen periode, buiten het gewone hulpverlener zijn, zie je bij haar ook gewoon heel duidelijk het stukje mens zijn, en dat is eigenlijk zo belangrijk, wat een hulpverlener niet kan en mag, dat kan zij eigenlijk wel.

Ik heb mijn eigen ervaringen heel erg negatief ervaren, in de zin van, het is best wel intens, maar het lijkt me heel mooi als ik dat dan niet voor niets heb moeten doorstaan en het om kan zetten in iets positiefs. Dus ja, op die manier heeft Sanne me uiteindelijk voor die training gevraagd, en was dat eigenlijk hetgeen waar ik naar zocht. Ik wist niet zo goed hoe ik erheen moest gaan, maar ik wist eigenlijk wel wat ik wilde.

Ja, zeker. Ik denk dat je het allebei nodig hebt. Als ik alleen nog maar mensen zou hebben die hetzelfde hebben meegemaakt dan denk ik dat ik een beetje in een soort ziek wereldje zou komen, omdat ik dan alleen mensen ken die hetzelfde hebben meegemaakt, en ik wil juist ook een beetje dingen meekrijgen van het normale leven. Dus ik heb ook normale vriendinnen, in de zin van, die zelf geen ervaringen hebben, en ik denk dat die afwisseling heel fijn is. Als er iets is, is het heel lastig om bij die vrienden en vriendinnen terecht te kunnen, omdat het gewoon een heel complex onderwerp is, maar tegelijkertijd kan het soms heel fijn zijn om even normaal te zijn en daarin bij hun terecht te kunnen. En als er dan echt iets is, dan kan ik naar m'n

vrienden en vriendinnen toe die zelf ook ervaringen hebben. Dus zo is die afwisseling voor mij heel prettig.

Ja, ik weet dat ze het niet zo goed begrijpen omdat... vanuit reacties uit het verleden weet ik dat het voor hen lastig is te begrijpen, dus dan heb ik het er liever niet over om nare reacties te voorkomen. (Niet gebeurd, opener?) Uhm, weet ik niet. Ik wil ook niet dat... ik vind het ergens ook wel een goed teken dat ze het niet begrijpen, zeg maar. Ja, ergens wil ik dat dan ook zo houden, hoe gek dat ook klinkt. Ik kan m'n ei ook ergens anders kwijt, dus het hoeft niet. En laten we het dan vooral gewoon leuk hebben met elkaar, en niet alleen maar met die problemen bezig zijn. Natuurlijk mag het er wel zijn, maar als ik dat dan bij die andere vriendinnen kwijt kan en het voelt daar fijner, dan hou ik het liever ook gewoon daar in plaats van dat ik het dan op twee plekken moet neerleggen.

Nee, ik heb juist dat informelere nodig. In de zin van, ik snap dat hulpverleners in hun professionele rol moeten blijven, maar ik heb er heel veel moeite mee als er niet meer dat stukje mens is – ze mogen hun emoties niet tonen en dat soort dingen, en dat maakt het heel onnatuurlijk, voor mijn gevoel. En ik denk dat ik op die momenten juist iemand nodig heb die even zegt van, ja het is oke, of ik blijf even bij je, of dat soort dingen, in plaats van het vanuit een professioneel opzicht te bekijken.

Ik wil het rechtzetten, maar op een andere manier. Ik wil die expex training doen om op die manier hulpverleners te kunnen inlichten, zodat ze minder vaak op een nare manier gaan reageren, maar niet gericht per se op deze hulpverleners, omdat ik niet het idee heb dat dat voor iemand helpend is. Ik denk dat er in het algemeen meer bekendheid en meer openheid moet komen rondom dit soort onderwerpen, dat dat belangrijker is en dat dat de grootste bijdrage levert uiteindelijk.

Ik heb een vriendinnetje van school, die heeft ook binnen de jeugdzorg gezeten, en die heeft het ook heel extreem meegemaakt, die is zelfs mishandeld in de jeugdggz. Dat is echt wel schokkend, hoe dat soms gaat. Gelukkig heb ik dat niet meegemaakt. (Kon zij er wat aan doen?) Zij kon niks doen, zij zat op dat moment ergens gedwongen geplaatst, en op het moment dat ze het aangegeven had werd het eigenlijk alleen maar erger en is het personeel haar alleen maar meer gaan pesten, dus dat is voor haar niet fijn geweest, totdat er uiteindelijk een officiële klacht is ingediend en ze dus is overgeplaatst. Maar dat heeft wel 3 maanden geduurd, dus ze heeft daar 3 maanden gezeten. Daarom vind ik het dus wel belangrijk om me hiervoor in te zetten, niet dat ik het per se met die personen rechtzet, maar ik wil wel dat het voor de toekomst, voor de generatie die na ons gaat komen, dat het voor hen hopelijk beter geregeld is. En ik heb niet de illusie dat ik daar als individu iets aan kan veranderen, maar ik hoop dat wij als jongeren die zelf ervaring hebben er wel met z'n allen een steentje aan kunnen bijdragen, zeg maar.

Meer aandacht, en daarbij ook meer geld, maar ik denk vooral meer aandacht, en vooral ook minder in hokjes denken. Want dat wordt heeeeeel erg gedaan — zonder hokje, zonder diagnose, kom je in een hulpverleningstraject, maar als je er bijvoorbeeld twee hebt dan kan je al niet meer goed geholpen worden. Dus het is echt heel erg hokjesdenken. Het is heel erg: dit probleem hoort deze behandeling bij, en als dat niet werkt, dan shit, weten wij het ook niet meer.

Mens blijven. Ja. Blijf menselijk, en vergeet niet dat wij ook gevoel hebben, ook al lijkt dat misschien soms niet zo. (Gek: ze zijn dus professioneel, maar ze gaan wel kleineren? Dan ben je dus wel mens, maar gewoon een vervelend mens.) (lacht) Ja, die heb je er zeker wel tussen zitten ja. Ik heb wel eens hulpverleners leren kennen waarvan ik dacht nou, ik heb eigenlijk ook geen idee wat jij hier te zoeken hebt. Maar dat is niet het enige. Het is vaak ook een stukje onbegrip, hè. Het is niet niet willen, maar ook een stukje... niet weten, en niet kunnen. Ik denk dat niemand hulpverlener wordt met het idee van, we gaan jou eens eventjes extra pesten of het extra moeilijk maken. Dus... ik denk dat het heel vaak vanuit die onwetendheid komt.

Ik denk dat de werkdruk heel hoog is, waardoor het werk heel zwaar is, en je op die manier niet altijd helder en juist handelt. En daarmee wil ik het niet voor hen goedpraten, want de dingen die soms gedaan worden zijn nog steeds niet oke, maar ik denk wel dat het soms ook wel een stukje onmacht is.

Veel mensen hebben nog niet echt een idee wat de (jeugd)ggz inhoudt. Toen ik werd opgenomen in een kliniek, wenste mijn oma mij veel plezier en vroeg ze of we daar ook een zwembad hadden.

Ja, precies! Als je erin zit dan ga je automatisch ook een beetje hokjesdenken, dus dat is ook wat ik aangaf qua hulpverleners — ik denk niet dat we alleen maar met hulpverleners moeten gaan werken, maar ik denk wel zeker dat het ongeveer 50/50 zou moeten zijn, omdat je dan én het blanco beeld hebt wat zij hebben geleerd vanuit de hulpverlening, en dan de ervaringsdeskundige die vanuit hun eigen ervaring dat goed begrijpen. Dus ik denk zeker dat dat een goed idee zou kunnen zijn.

Ik zou het heel mooi vinden als er een hele diverse groep zit, in de zin van, heel breed — van jongeren die dus complexe problematiek hebben tot aan het populaire meisje van de klas die nergens last van heeft bij wijze van spreken, buiten de dagelijkse hordes om die iedereen heeft — ik denk dat die diversiteit heel mooi is, en van het ene geloof tot aan het andere geloof, van het ene probleem naar het andere probleem, ik denk dat het heel tof is om dat bij elkaar te zetten. Wat wel belangrijk is is dat er dan een soort open en veilige sfeer hangt — dus voor de mensen die er nog niet zo bekend mee zijn, kan ik me voorstellen dat het gekkig of onwennig kan zijn om in

een groep te gaan praten, want ik weet nog wel dat toen mijn eerste keer was ik het doodeng vond, en dan word je een beetje giechelig enzo, maar dat kan voor anderen juist heel onveilig voelen. Dus dat je daarin wel een soort veilige sfeer creëert, maar wel die diversiteit behoudt.

appendix II

highlights transcriptions interview experts

Marleen ten Vergert

Zoek naar waar mensen passie in hebben en waar mensen hun ogen van gloeien. welke community dan ook, dat is belangrijk. Essentie van community building is dus zien wat iedereen leuk vindt en dan bij elkaar brengen. pianospelen en kinderen. Samenbrengen van probleem. We hebben probleem met jeugd, we hebben probleem met afval. je krijgt mensen die ergens ontevreden over zijn en gaan kijken naar mensen die het oplossen. ook bij klantgroepen en huurdersraad, jullie mogen zeggen waar jullie het niet mee eens zijn. de onderlegger van communitybuilding, een van de belangrijke sprekers zijn cormac russel: hij zegt focus what's strong vs focus what's wrong. Hij zegt draai het om: zoek naar wat mensen leuk vinden, en bouw daarop voort. En DAN kan je verder ontwerpen. niet alleen jongeren die willen meepraten over alles wat niet goed gaat. Moet gewoon een groep zijn die het leuk vindt om bij elkaar te komen, that's it. common ground kan wel zijn maatschappelijk betrokken en jong. en dan zoeken ze zelf hun overeenkomsten. Ik heb een nichtje dat gehandicapt is > daar heeft zij kennis over. Iemand anders woont daar, weet daar wat van. iemand anders doet sport weet daar wat van. Onderlegger van community building in het algemeen. > KENNIS DELEN

In botu proberen we dat toe te passen. We proberen netwerken te verbreden en sterker te maken. Maak mensen onderdeel van het netwerk. zo wordt het netwerk sterker. botu12: ik had als wijkmanager een groep mensen om mee te werken: maar hoogopgeleid wit en wat ouder. is niet echt representatief voor de wijk, kreeg ik te horen. Doet niets af aan hun motivatie, maar het klopt wel. Dus ben ik op zoek gegaan naar een groep die dat wel is. Ik woonde al lang in de wijk en kende veel mensen. Toen heb ik shortlist gemaakt van welke mensen kan ik vragen die deze wijk beter afspiegelen. Lijst van 40 mensen en toen 12 uitgekozen. overigens had het beter een advertentie moeten zijn, dat is transparanter. Maar het nadeel daarvan is dat je wel niet iedereen zich dan aangesproken voelt. ik ben arm, heb schulden, ben te dom. herkennen zich niet in het profiel. maar dat is helemaal niet het geval, zij zijn juist misschien de perfecte afspiegeling. Zij moeten inzien dat zij wat kunnen bijdragen. je wil niet alleen maar mensen die toch overal altijd wel een mening over hebben. het is dus een groot voordeel als je de mensen al kent, ik ga haar nu belangrijk maken ipv dat ze zelf dacht dat ze belangrijk was. bij een advertentie trek je juist men-

sen die dat dus al van zichzelf vinden. dus het heeft allebei voor en nadelen. kijken wat beter past.

ik heb ook een aantal mensen gevraagd die ik niet ken, en dat was moeilijker. je persoonlijke relatie gebruik je ook een beetje. ik sprak ze alleen maar aan op het feit dat ze in de wijk wonen en daar ook enige betrokkenheid bij voelen. Voor mij was dat niet zo moeilijk. Vervolgens zeiden veel mensen ja (sommige niet natuurlijk). een aantal ingredienten zijn belangrijk voor zo'n groep: geef ze positie: geef ze een budget, of beslissingsmacht. Ze moeten het gevoel hebben dat ze ertoe doen, dat ze verschil kunnen maken. en het tweede is doe vooral wat leuks met ze. dan gaat die groep ook leuke dingen doen. kunnen we ergens naartoe? Zolang het functioneel is, doe het lekker! Laat ze naar antwerpen gaan, naar amsterdam. Sluit het af met een borreltje.

bij het benaderen van de mensen, hebben we eigenlijk heel simpel gezegd, ik vraag iets van jullie, maar wat hebben wij te bieden? We hebben 3 dingen: vrijwilligersvergoeding. Maar als ze geld willen verdienen gaan ze naar de ah. Meer symbolisch, erkenning voor je werk. tweede: netwerk, een ander netwerk dan dat je zelf al hebt. hun eigen netwerk is toch vaak binnen een bepaalde groep — etnisch, sociaal-economische status, schoolcultuur. in zo'n groep die heel gemixt is bied je een ander netwerk. Derde is individuele vraag: iemand heeft een referentie nodig, of een stageplek. dat kan allemaal geregeld worden. Maar we hadden dus niet heel veel wat we jongern konden bieden. En dat was eigenlijk niet eens nodig. nu wil ze hetzelfde principe toepassen met jeugd. veel teveel praten over jeugd, maar ze mogen niets doen. ik ben zelf ook eens een wijkleerlingenraad gestart, in botu. Dat instrument was van 6 verschillende scholen, kinderen tussen 11 en 13, doeners en denkers, heel effectief. Er is niets sterkers dan een groep kinderen ergens neerzetten. of het nou bij de gemeente is of bij het ad of bij raadsleden, iedereen luistert daarna. veel meer dan een professional of ambtenaar. dat was basisschool, terwijl ik eigenlijk jongeren wil hebben van 15 tot 25. ik wil nu hetzelfde als bij botu12, maar dan met jongeren. die zijn er wel, zit zeker jeugd tussen van allerlei achtergronden. maar zij spreken structureel niet met ons. een dame die zelf is opgegroeid in onze wijk eh bik zelf gevraagd om deze groep op te zetten, zij is 28. ik doe het dus niet zelf, ook met haar, zij is er opgegroeid. advertentie of anders? wat een hele interessante plek is om te werven is een plek waar veel jongeren werken. Locale supermarkt, ikea. de werkgever zal ongetwijfeld weten wie eruit springt: leiders, verantwoordelijkheid, springt er feilloos uit. en dat waren jongeren die ik nooit had gevonden zelf of nooit op zo'n advertentie zouden hebben gereageerd.

Voor zo'n wijk is het heel makkelijk, we hebben middelbare scholen, moskees, etc. Dus als je daar al mensen kent kunnen er veel mensen aangedragen worden. Hou de kanalen heel breed. dus niet alleen jongeren die al in contact zijn geweest, je kunt ook naar een

opleiding gaan. Ongetwijfeld zullen ze daar uit kunnen pikken. maar juist ook mensen die niet worden aangedragen; mensen die echt omhoog getrokken kunnen worden. Die zichzelf niet zo belangrijk vindt. Probeer die beide kanten te zien: jongerne die eruit springen, en die dat juist niet zijn maar het wel kunnen worden. dat kun je ook vragen aan de werkgevers. moet natuurlijk wel een goede werkgever zijn.

toen wij startten — hebben we niet teveel vastgelegd. Niet teveel vastleggen. ja jullie mogen alleen maar meedenken over spelen in de wijk etc. maar misschien willen ze het wel hebben over black lives matter. dan kom je vanzelf op een onderwerp wat ook relatie heeft tot wat jij uiteindelijk wil doen.

Bij volwassenen naar werkonderzoek naar Parijs geweest. Deed onwijs veel. een groep heeft altijd een mechanisme wat buitenstaanders buiten-sluit. Er ontstaan normen, dikke vriendjes, etc. dat is een spannend speelvlak. Het is belangrijk dat er wel nog mensen bij kunnen komen en dat die ook kunnen worden geaccepteerd. Die groep kan uiteindelijk ook heel sterk worden. Je hebt wel mensen nodig die dat een beetje kan bewaken. bij mij is het nooit de bedoeling geweest dat het een groep van gelijkgestemden zou zijn.

conflicten? ja, vallen en opstaan. er is een bepaalde norm en iemand conformeert daaraan. Soms heb je in de groep al veel corrigerend vermogen. Maar het is altijd goed, bv garage2020, om hun positie te geven. Voor wie telt hun stem dan? Er moet een ding zitten naar het bestuur of de organisatie. dat is een functie waarom er iemand bijzit. Maar soms kan iemand ze ook even terugroepen: hee we begonnen hiermee, je hoeft niet allemaal beste vrienden te zijn, maar we werken wel ergens naartoe. Kan garage zijn of extern iemand. Die kan dat corrigerende vermogen zijn, maar dat kan ook binnen de groep komen. maar het is altijd goed dat iemand erbij is. altijd. Groep terugroepen, herinneren aan hoe je bent gestart, erop wijzen dat ze iets doen waar ze niet meer achter staan (iedereen is welkom, niet buitensluiten, en dat gebeurt nu toch).

Het is bij ons niet uitgekristalleerd. Ik kan geen eenduidig antwoord geven. ik ben van nature een enorme optimist. Ik vertrouw erop dat de groep het zelf kan oplossen. Maak de groep niet te klein, dan heb je risico dat je niet genoeg diverse mensen hebt. volgers, leiders, mediators. Beide perspectieven, nuanceren.

Na 2 jaar wel nieuwe mensen kansen bieden. Dus er moet ook wel een bepaald maximum op zitten.

Daphne Daalhof

Soms zelf zoekend naar hoe ze hun skills kunnen gebruiken (ExpEx).

Groepssamenstelling binnen de organisatie wordt steeds diverser. Behoefte wordt steeds groter.

Training 3 maanden ervaringsdeskundige (niet opleiding). Maatje, adviseur, voorlichter. Op het begin vooral maatje, maar gaandeweg meer. Toen zij zelf klaar was (2016) zag ze meer mogelijkheden. Welk stukje ervaring deel ik op welk moment? Wat vertel ik dan? Hoe kan ik aansluiten (welk niveau)? Zij zag dat het kon bijdragen op heel veel niveaus.

Ontstonden meer samenwerkingen > trainer naar prof trainer voor hulpverleners. Zij voelen zich dan ook verantwoordelijkheid voor welk stukje zij bijdragen. En nu voelen ze ook eigenaarschap. Ipv dat ze na 10 minuten weer buiten stonden met een cadeaubon. Ze voelen zich nu onderdeel van het proces. Vanaf het begin af aan aanwezig, om mee te denken hoe het vorm te geven is. Sommigen hebben zelfs al een contract van een startersfunctie van een beginnend project. Zij traint, ondersteunt en coordineert. Wat heb jij nodig om ingezet te worden, om beter te worden? Zij heeft heel veel aandacht voor ze. het is maatwerk. Maar kan ook wel bolwerk zijn, kan echt teveel zijn (kan niet overal bij zijn). Als een andere werkgever ook zo doet, zij zijn dus ook verantwoordelijk voor hun inzet en ondersteuning. Dat werkt tot nu toe best wel goed.

ExpEx voelt zich echt onderdeel omdat er iemand is die zich om hen bekommert. Erkenning en aandacht is belangrijker dan geld. Ze hebben een hele sterke intrinsieke motivatie. Wat wel/niet mag, wel/niet kan is nog onduidelijk. Zij zoeken structuur, duidelijkheid, helderheid. als je dat heel duidelijk afkadert dan snappen ze ook wat ze komen doen. Ze zijn op zoek naar veiligheid, maar dat ze ook het gevoel hebben dat het garage iets kan schelen dat ze daar wat doen. Veiligheid is ook de omgeving. Daarin is structuur en regels belangrijk > het skelet. Jongeren kunnen het ff slecht hebben: uitvallen, te laat komen, niet willen, etc. Dus het skelet kan helpen om daarop voorbereid te zijn. Er is niemand om iets op te helderen, dus ontstaan snel miscommunicaties. Daar zit wel gevaar in: er moet wel iemand zijn die het proces begeleidt. Intervisie krijgen.

Divers mogelijk selecteren is wel verschillende perspectieven. dan leren ze ook veel van elkaar. Iemand anders kan het anders belichten.

Intrinsieke motivatie is het allerbelangrijkste. Met iemand in gesprek gaan en kijken wat het voor iemand bijdraagt. waarom zou die dit willen doen? Bepaald bedrag is natuurlijk altijd goed. Moet ook iets anders opleveren. Uitzicht bieden op leren/voor jezelf starten. Maatschappelijk betrokken. getraind, geïnspireerd, cursussen. Dat is wat

ze meenemen.

Je hebt al zeker 3 maanden nodig om die veiligheid te creëren, en dan gaan ze tegen zichzelf aanlopen. en dan is het belangrijk dat er iemand aanwezig is die het kan begeleiden en sturen. toch wel goed dat er iemand is die het begeleidt. Op het moment dat ze zich gehoord en gezien voelen en iemand ze begeleidt is het al oke. dus iemand in de groep moet eigenlijk die rol sowieso op zich nemen. Dus gelijkgestemd. Van tevoren duidelijk hebben. Anders scheve ogen.

In de kern is iedereen op zoek naar gehoord en gezien worden, of anders iets doen wat een bepaalde uitkomst heeft. Kan ook dat je gewoon resultaten wil zien. Wat zijn jouw verwachtingen van wat je gaat doen?

Daphne: rond de 24 weten ze zelf ook beter wat ze willen.

Wat komt iemand halen? Waarom zou je dit gaan doen? En wat als je ook nog andere dingen aan je hoofd hebt? dit is het eerste wat mensen dan laten vallen. Niet alleen maar 'erbij' doen, maar echt gemotiveerd.

Überhaupt in de maatschappij niet gehoord gevoeld. Er wordt vanalles aan je gevraagd, je moet je hele leven uitgestippeld hebben en zelfredzaam bent. als jij een goed netwerk hebt waar je op teurg kan vallen dan kan je fouten maken enzo, anders niet. Jongeren kunnen ook niet zo geod dingen met elkaar delen, taboes. Social media: alles gaat goed, alles is mooi. Jongeren voelen zich ook niet gehoord door elkaar juist. dat kun je dus juist creëren. bij de training leren ze elkaar goed kennen. dan hebben ze een bindingsproces. Dan gaan ze in een hele respectvolle manier met elkaar om. zwaktes, sterktes, zijn wie je bent. en daar kwetsbaar in zijn. Dan moet je met elkaar praten.

Tijdens projecten bij de gemeente hebben ze ook verschillende samenwerkingen. te weinig tijd besteed aan het elkaar leren kennen is altijd de uitkomst van de reflectie. Contact hebben met elkaar op menselijk niveau is heel belangrijk.

Dat proces moet je ondersteunen: wat gebeurt er nou als iemand iets minder doet, etc. Ruimte gemaakt om te luisteren naar elkaar. Dan is er ook begrip voor elkaar. Als je niet weet wat er aan de andere kant gebeurt dan wordt alles persoonlijk. Hele stabiele jongerne gaan elkaar juist misschien imponeren. Dan zit je heel erg op de energie en presteren en iets bereiken. besef: wat zijn we nou ingelijk aan het maken inhoudelijk? Dat soort verschillende personen heb je ook nodig in de dynamiek. maar wat doe je als iemand heel anders is dan jijzelf? Ik irriteer me aan jou, maar waarom eigenlijk?

Het gevaar zit er ook in dat als je teveel met elkaar praat dat het dan CONSTANT over gevoelens gaat. dan krijg je weer een heel verslag van de week iedere keer. Dus er moet meer houvast zijn: wat ging er wel goed en minder goed? 1 ding opnoemen bv. Moet ruimte zijn voor hoe het dan anders kan. Voordat je het weet wordt het een soort praatgroep.

Dynamiek van vrouwen onderling: wakkeren aan wat ze tekort komen. Heel gauw het gevoel hebben dat iemand anders meer kan/wil. Ze voelen zich gepasseerd. Vrouwen voelen zich eerder niet gezien. Bij mannen is t meer haantjesgedrag.

Toen zij groep samenstelde: beetje nerds + jongens van de straat. Die laatste konden ook niet echt praten over hun gevoelens. dus je moet zorgen dat je van tevoren al kijkt wie er bij elkaar zouden passen. Zodat ze steun kunnen vinden bij elkaar. Inschatting maken van wie elkaar gaat opzoeken. Zelfde karakter: de manier waarop ze zich naar buiten laten zien. stoer, direct zoekt elkaar op. Mensen die wat gevoeliger zijn zoeken ook elkaar weer op.

vooropgezet: stel dat je ze in het begin in duos zet, dat je ze laat bonden in duos. Dat er niet iemand alleen komt te staan. je moet voorkomen dat mensen erbuiten vallen. Dat kun je op het begin forceren en daarna kun je kijken hoe het gaat. maar uiteindelijk gaat het erom dat ze bij elkaar terecht kunnen. Je hebt ook mensen die het juist lekker vinden om alleen te werken. Dat ligt aan de keuzes die wij gaan maken: wat willen we bewerkstelligen? Los dat zij iets gaan betekenen voor jeugdzorg, wat gaat dit voor hen betekenen? Welke groep spreek je aan? Je wil ze ook geen stempeltje geven. 'kwetsbare jongeren'. certificaat, bijdragen aan cv. wat kun je ze geven?

Wat moois kunnen brengen > sommige ervaringen zijn slecht te bereiken. Bv delict gepleegd. wat heb je ervoor nodig dat dat soort dingen niet gebeuren? Dat zijn waardevolle stukjes die je niet vaak hoort. inspirerend spreken als je 18 bent. en dat is dus heel schaars. ondernemingsdrang: ik ga wat bereiken in m'n leven. Alles wat ik nu bij me heb dat gaat me sterken. Hun vreselijke ervaringen kunnen ervoor zorgen dat ze een bijdrage kunnen leveren.

Altijd kennismakingsgesprek. Gewoon vragen. Daarin peilt ze hoe ze in het leven staat. Hoe kun je kijken naar de dingen die je hebt mee-gemaakt. Hoe ver ben je in t herstelproces. Ervaring zien als functionaliteit. En ze kijkt naar wat voor indruk ze achterlaten qua karakter. Is ook gewoon gevoel.

Eerste gesprek heel enthousiast, maar dan na 1 maand lopen ze tegen zichzelf aan en gaan alle remmen erop. Zijn ook mensen die langzaam op gang komen maar na 1 maand enorme stappen maken. Je kan ze eigenlijk van tevoren niet goed inschatten.

Sommige mensen zitten ook in de groep en dragen zelf niet bij.

Helpt jeugdzorg helpt niet jeugdzorg. Dan aan elkaar koppelen. Elkaars perspectieven zien. Elkaar sterken twee kanten op. En groepsopdrachten en duos. Of duos of coach. Structuur reflectie? Het gaat meer om de steun in de duos dan in de reflectie. Opzich kan het ook zijn dat je heel intensief aandacht besteedt aan de kennismaking, dan zijn duos wellicht niet nodig. Gevaar is dat ze gaan schuilen achter hun duo.

appendix IV

session outline

Drawing from my prior research, I have deducted two things at each interaction level: a how (how do they interact?) and a what (what will they do when they interact; what's the purpose of interaction). By conducting three different sessions — one for each interaction — I will try to give form to these hows and whats, resulting in clear design guidelines.

Session 1

What will they do: Share through mutual learning / learning about each other / exploring boundaries and similarities
How should that go: Trusted, in a safe space, empowered, reflective

From this, the two main research questions are:
Q1: How does a group of youth explore their boundaries? What do/don't they share?
Q2: What is the ideal space and environment to share in?

Tools needed:
Post-Its
Pens
Flip-over paper
Associative, ambiguous images around sharing
Collage templates (printed)
Scissors
Glue
Tape
Half shoebox
Different colours of paper, other craft materials

Part 1: Getting to know each other (15 min)
Everybody enters the room. Explain the main essence of this session: creating together, having fun. Nothing is wrong or right, no judgement towards each other or yourself. If there are any questions or comments everybody should be free to give them. Everybody should try to keep distance from others.
Explain why I am doing this research: JongerenGarage as a solution to the problems in youth care. A place where youth comes together to design solutions of their own, have their own voice and agency in the process.

Why are you all here? Let's try to write that on Post-Its and stick

them onto the flip-over. See if you can find any differences or similarities in one another.
Maybe later: What are other differences and similarities you have? Is there something which brings you together or drives you apart? (Observe how everybody behaves, what they write down. Do they discuss things with each other? How are they using the flip-over? Is everybody comfortable?)

Part 2.1: Discussing the sensitizing booklet (15 min)
Let everybody reflect shortly on every question in the booklet.

Did you all answer everything? Why (not)? What are your experiences filling in the booklet? Did you learn something new?

Part 2.2: Making a collage around sharing (10 min)
Let everybody make a collage using the associative images. Sharing with people you know on the right side, with people you don't on the left.

What are your past experiences with sharing when you know people, and when you don't? What are the differences, what do you like better? Map them out on the collage.

Part 2.3: Discussing the collage (10 min)
Let everybody present their collage shortly.

What did you make, and why? What does it mean? (Observe the similarities and differences. See how they react to each other).

Part 3: Designing the ideal space (30 min)
Together, everybody designs the ideal space to share in, in the case of the JongerenGarage, where you should work together for half a year or even longer (explain what the JongerenGarage will entail). In order to keep distance, let people pass craft material to each other by shoving it around the table. One person puts it in the dollhouse (half shoebox). They can use all the craft material they like and make it as conceptual or concrete as they want to. It does not have to be realistic! Be creative and think out of the box.

What is needed in order to share things with each other? What if everybody's different? How can you make sure everybody feels comfortable to the same degree? What about time, what role does that play?

(Part 4: Wrap-up / this I will not explicitly tell, but it does count as interesting insights can be drawn from here

How did everybody feel this session? Did you like it? What did you expect? Reflect.)

Session 2

What will they do: Form a collaboration / communicate learnings / coordinate project
How should that go: Supportive (from adults' side), while feeling agency (at youth's side), equal

From this, the two main research questions are:
Q3: What is the best way to give structure to the process within JongerenGarage?
Q4: What is the ideal level of adult support in the JongerenGarage?

Tools needed:
Half shoebox from last time
Flip-over from last time
Post-Its
Pens
Flip-over paper
Associative, ambiguous images around support
Collage templates (printed)
Scissors
Glue
Tape
Different colours of paper, other craft materials
Roles of supportive/supported and their needs (printed)

Part 1: Warming up (10 min)
Make sure everybody feels comfortable and is motivated today.
Have a chat with everyone.

Do people have new things to share? Maybe put it on the flip-over from last time?
(Observe: How do people interact? Is it different from last time, do people feel more comfortable around each other, or less? How's the motivation?)

Part 2.1: Discussing the sensitizing booklet (15 min)
Let everybody reflect shortly on every question in the booklet.

Did you all answer everything? Why (not)? What are your experiences filling in the booklet? Did you learn something new?

Part 2.2: Making a collage around support (10 min)
Let everybody make a collage using the associative images. Positive experiences go inside the circle, negative outside.

What are your past experiences in receiving support from others? Was it nice, or not nice? Who supported you, and why? Do you like to give or receive support? Why?

Part 2.3: Discussing the collage (10 min)

Let everybody present their collage shortly.

What did you make, and why? What does it mean? (Observe the similarities and differences. See how they react to each other).

Part 3: Creating a supportive structure between adults and youth (30 min)
First, assign roles. One half will be supportive, the other half will be supported. Both roles have their own wants and needs, which is on the hand-out.

Storytelling: Imagine being in the safe space you created earlier. Within this safe space, you are sharing things as JongerenGarage, but next to that, you are going through the process of designing innovations for youth healthcare. In order to do so, you need to know how you need to do it. Garage2020 knows, but you do not want to feel overruled or bossed around. How does this collaboration take place? Try to think from your own assigned role. Make a timeline of interactions, starting at the beginning of the process, then during the process, and then the end. Use a flip-over and Post-Its.

What do you agree upon together? What do you guys from the JongerenGarage need from Garage2020, and the other way around? Do you need support — individually, or in a group? Who takes the lead? Who motivates who?

(Part 4: Wrap-up / this I will not explicitly tell, but it does count as interesting insights can be drawn from here

How did everybody feel this session? Did you like it? What did you expect? Reflect.)

Session 3

What will they do: Share knowledge / learn from each other / extract information
How should that go: Reflective, while feeling agency (at youth's side), equal

From this, the two main research questions are:
Q5: How should JongerenGarage approach a knowledgeable stakeholder?
Q6: What is the ideal way of sharing knowledge between adults and youth -- without it feeling like being 'taached'?

Tools needed:
Half shoebox from first time
Flip-over from first time
Timeline from last time
Post-Its

Pens
Flip-over paper
Associative, ambiguous images around learning
Collage templates (printed)
Scissors
Glue
Tape
Different colours of paper, other craft materials

Part 1: Warming up (10 min)
Make sure everybody feels comfortable and is motivated today.
Have a chat with everyone.

Do people have new things to share? Maybe put it on the flip-over from last time?
(Observe: How do people interact? Is it different from last time, do people feel more comfortable around each other, or less? How's the motivation?)

Part 2.1: Discussing the sensitizing booklet (15 min)
Let everybody reflect shortly on every question in the booklet.

Did you all answer everything? Why (not)? What are your experiences filling in the booklet? Did you learn something new?

Part 2.2: Making a collage around learning (10 min)
Let everybody make a collage using the associative images. On the left is the way you learn things yourself, on the right is when somebody teaches you.

What are your past experiences in learning, when you were at school? And out of school? What is the difference? Who teaches you, or do you teach yourself? Where do the possibilities lie when somebody teaches you instead of you teach yourself, and vice versa?

Part 2.3: Discussing the collage (10 min)
Let everybody present their collage shortly.

What did you make, and why? What does it mean?
(Observe the similarities and differences. See how they react to each other).

Part 3: Creating an ideal way of learning/teaching (30 min)
Let everybody brainstorm about the ideal teaching method using Post-Its. Make sure it is still within the boundaries of the 'safe space' and the timeline/structure of support they have created last time. Divide the learning into two things: about the design process itself, and about other things they need to know during the process (content-wise).

Storytelling: You are still in the same space you have created before, and now are also receiving the support you have imagined last time. What if you have questions or knowledge gaps about the process itself? I can imagine you have all never designed something before (or did you? Raise hands and tell us). There are a lot of different methods you can use. So if you can ask somebody about what to do, how would you do that?
Then, when you are designing, I am sure there will be times where you do not know as much as you would like to know, about for instance healthcare in the Netherlands in general, or youth psychology. How would you approach someone about that? Is that different from the designers you can approach?

How would the 'teaching' go? In real life, online? Do they teach you only, or do you teach them as well? How well do you need to know each other? Do you work together once, or multiple times?

(Part 4: Wrap-up / this I will not explicitly tell, but it does count as interesting insights can be drawn from here

How did everybody feel this session? Did you like it? What did you expect?

How do you feel about the things you have designed in the end? Did you learn a lot? Would you do it again? How was the group? Reflect.)

session material collages

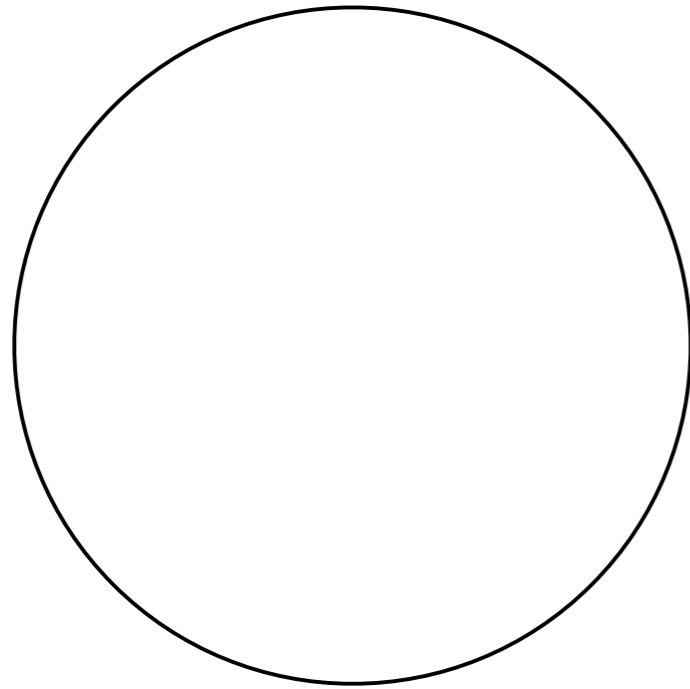
Mijn ervaringen met delen...

met mensen die ik ken

met mensen die ik niet ken

Naam:

Mijn ervaringen met ondersteuning

Naam:

Hoe ik leren heb ervaren als...

ik mezelf iets leer

iemand mij iets leert

Naam:

mijn sociale netwerk
& ik

(teken jezelf hier in je favoriete sociale bezigheid)

naam:

hoi!

Allereerst onwijs bedankt dat je mee wil denken met mijn project. Het is voor mij van ongelooflijk veel waarde wat jij bijdraagt!

Dit boekje is bedoeld als kleine voorbereiding op de sessies die gaan komen. Ieder deel is een voorbereiding op een sessie; dus deel 1 voor de eerste, deel 2 voor de tweede en deel 3 voor de laatste. Je hoeft dus pas elk deel te hebben ingevuld voor de sessie die daarop aansluit - maar je mag het natuurlijk ook daarvoor al af hebben!

In dit boekje staan kleine oefeningen om jou een beetje te laten nadenken over hoe jij communiceert met jouw omgeving. Je kunt het invullen met de hand (als je het kunt uitprinten), met Adobe Reader, of een ander medium wat jij fijn vindt. Het hoeft absoluut niet perfect te zijn - het gaat er nogmaals om dat het jou aan het denken zet!. Niets is fout of goed, en niets is mooi of lelijk, het gaat immers om jouw eigen ervaringen en mening. Ik heb ingeschat dat ieder deel maar 15 minuutjes in beslag hoeft te nemen, dus doe er vooral niet langer over, tenzij je het heel leuk vindt en de tijd ervoor hebt natuurlijk!

Als er vragen of opdrachten onduidelijk zijn, laat het mij dan weten door mij een appje te sturen of even op te bellen. Ik zal je dan zo snel mogelijk helpen.

Heel veel succes en plezier, en tot snel!

voorbeeld

Dit boekje ziet er nu erg netjes uit, maar het is absoluut niet de bedoeling dat dit het ook blijft!

plaats welke afbeeldingen dan ook hoe en waar je wil

teken zo uitgebreid (of juist niet) als je wil

Schrijf zo netjes of slordig als
je wil

deel 1

delen

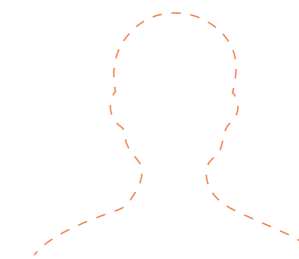
sharing is caring

Dingen met mensen delen (en andersom), in de zin van dingen vertellen over jezelf of over ervaringen, doe je waarschijnlijk best vaak. Met wie deel jij het vaakst dingen over jezelf? En hoe doe je dat dan? Teken en/of beschrijf die perso(o)n(en) hieronder en schrijf of teken erbij in wat voor setting dat gebeurt. Je mag ook foto's gebruiken!

nou... dit had ik liever niet geweten

Heb je wel eens gehad dat iemand jou iets vertelde of iets tegenkwam wat je juist helemaal niet wilde weten? Schrijf of teken hieronder een anekdote waarin dit gebeurde. Weet je even niks? Verzin dan iets!

Teken hier hoe jij je daarbij voelde:

het nieuwe normaal

Merk jij dat je andere dingen met je omgeving deelt tijdens de coronacrisis, ten opzichte van 'normaal'?

Deel je dan meer, of juist minder?

Op wat voor manier deel je dan? Online of offline? Kun je een voorbeeld noemen?

Met wie? Andere mensen dan 'normaal'?

deel 2 ondersteuning

help me ff...

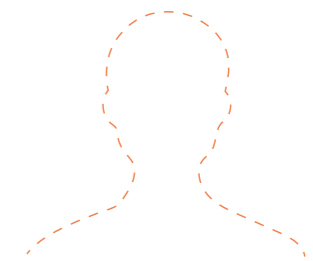
Waar heb jij soms ondersteuning bij nodig?
Beschrijf of teken een situatie waarbij iemand jou ergens mee hielp.

Beschrijf hoe je je daarbij voelde:

laat me ff!

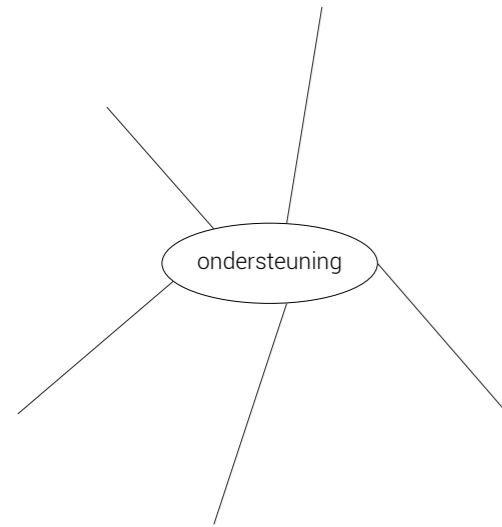
Heb je wel eens gehad dat je iets aan het doen was, en iemand zijn of haar hulp of steun aanbood terwijl je dat eigenlijk helemaal niet nodig had?
Beschrijf of teken een anekdote waarbij dit gebeurde.

Teken hier hoe jij je daarbij voelde:

ondersteuning betekent voor mij...

Maak een woordweb over het woord 'ondersteuning'. Wat zijn **de eerste vijf dingen** die in jou opkomen?

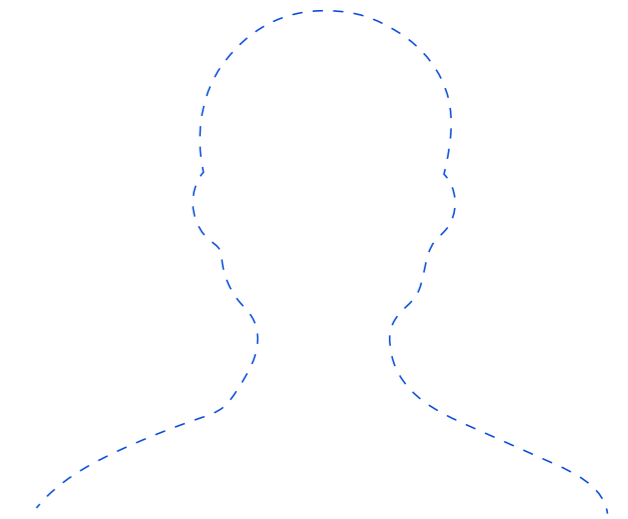
deel 3
leren

good to know!

Wat heb jij als laatste geleerd/ben je te weten gekomen wat je echt tof vindt? Hoe heb je dat geleerd?
Beschrijf, teken of maak een foto ervan en zet het hieronder.
(Dit hoeft niet op school/studie te zijn geweest; mag natuurlijk wel!)

mijn favoriete docent is...

Teken en beschrijf de docent die jij het leukst vindt op dit moment (ik ken ze toch niet, dus leef je uit!).

Waarom deze docent?

session observations and notes

Rebecca 18, gespecialiseerd pedagogisch medewerker
Thom 17, planologie stedenbouwkunde basketbal
Gijs 17, 6 VWO

----- sessie 1 -----

Introductie

Waarom je hier bent?
Wat je leuk lijkt vandaag?

(Gijs & Thom hadden geen idee wat ze konden verwachten)
>> sushi bestellen

Nieuwsgierig, leuk idee

Rebecca: slechte jeugd, dus had wel zin om iets leuks te doen
Toen ze jong was had ze zelf veel ondersteuning nodig, dus dat wil ze nu graag voor anderen mogelijk maken.

Gijs: helpen van jongeren, ook belangrijk ja. Je jeugd is de basis van je leven, dus als je dan al een moeilijke tijd hebt.. 16:37

Thom: Jongeren kunnen beter relaten aan andere jongeren

Gijs: Ja wij weten NU hoe het is om jong te zijn

Rebecca: ik woon in Dordrecht en mijn vriend in Emmen
Ik ben hier via een leraar, ik krijg misschien studiepunten

Boekjes

'Teken jezelf in je favoriete sociale bezigheid'

Thom: over tekening praten voorkant. Samen gamen.

(Gijs: we hebben overlappende vrienden, maar we hebben los ook vrienden)

Rebecca: tekening - Disney films kijken met vrienden

[gesprek over Disney en the Lion king]

Gijs: ik zou hetzelfde tekenen als Thom denk ik.

Gijs: Onze vader deelt niets. Dat komt dan van mams.

Thom: Hij heeft die emotionele capaciteit niet.

Gijs: Hij weet niet wat 'ie moet doen, hoe hij moet reageren. Vroeger wist hij niet wat hij moest doen als we huilten, toen we al 12 jaar waren.

Gijs: Ik laat vaak niet echte emotie zien, als het dan met iemand is dan is het met mam. Als pa emotie laat zien, is het vaak of woede of frustratie. Ik merk wel dat ik dat nu ook wel een beetje gaat oppikken.

J: Deel je die emoties ook wel met je vrienden?

Gijs: Ja bij mensen die ik al heel lang ken. Een vriend heeft echt heel weinig inlevingsvermogen, bij andere mensen kan ik het wel. Thom en ik kunnen dat ook wel, we doen het nooit maar het zou wel kunnen.

J: Stel je zit ergens mee, naar wie ga je toe?

Gijs: Mama. Maar we vertellen zeker niet alles. Ze gaat zich dan zorgen maken.

Rebecca: Mijn beste vriendin daar krijg ik echt elke dag een appje van, die is paranoia. Ik zou altijd bij haar terecht kunnen denk ik. Als ik iets kleins heb dan ga ik niet per se naar haar, dan gaat ze zich te veel zorgen maken denk ik. Dan ga ik naar een andere vriendin. Zo'n vriend als 'Levi' dat vind ik wel fijn. Iemand die wat minder dramatisch is, maar die er wel voor me is. Niet naar oplossingen zoeken, maar het gewoon even kwijt kunnen.

Merk jij dat je andere dingen deelt nu tijdens corona (17:04)

Rebecca en Thom: Nee.

J: Uitleg

Gijs: ik nee.

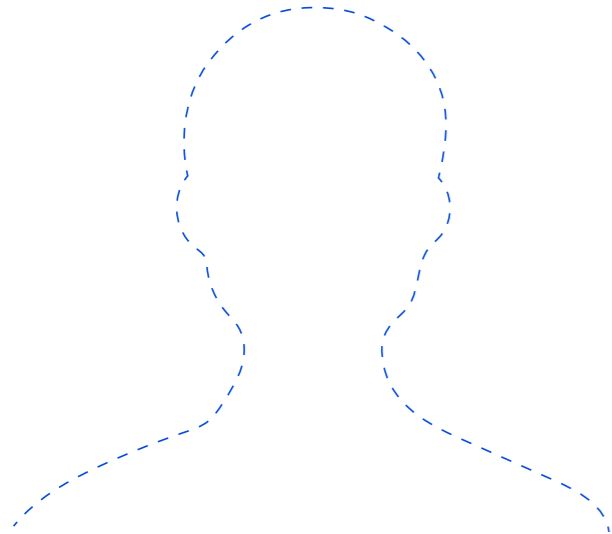
Thom: ik ben dan geswitched van school. Die examenreis ofzo die ik heb gemist. Dat soort dingen waren wel anders gegaan denk ik. Mijn coronatijd vond ik op zich niet heel vervelend.

Gijs: ik zit niet met mijn vrienden in de klas. Ik ga naar school, en daarna ga ik naar m'n vrienden. We zien elkaar nog wel, omdat iedereen nog in Rotterdam zit.

Op wat voor een manier deel je dan?

mijn stomste docent is...

Teken en beschrijf de docent die jij het stomst vindt op dit moment (ik ken ze toch niet, dus leef je uit!).

Waarom deze docent?

'Met wie (wanneer/waar) deel je het vaakst ervaringen..' (16:46)

Rebecca: Foto van vriend en beste vriendin. Zitten we op de bank. De bank is een fijne plek. Maakt niet uit waar die bank staat, zolang ik maar met hun zit. Met mensen die ik goed ken.

Thom: We hebben een hond, als ik met haar de hond uitlaat.

Gijs: Met Thom altijd. Vroeger fietste ik met een vriend van/naar school en praatte we over diepe dingen. Dan kwamen we thuis en dan praatten we nog door. Dat doe ik nu minder vaak, mijn vrienden zijn of iets minder slim, en ik zie ze nu ook niet echt.

Thom: Ik zie twee vrienden wel echt 4 of 5x per week - corona club-je. Ik zit niet meer op die school van Gijs. Ik spreek 1tje nog elke dag, de rest allemaal niet meer echt. Vrienden maken op de nieuwe school nu is wel lastig.

Gijs: ik laat de hond iets minder vaak uit. Ik heb het nu drukker

J: deel je hele andere dingen met je vrienden dan met je mams?

Thom: Ja, wel andere gesprekken. Dingen die niet interessant zijn om met je vrienden te delen, daar praat ik over met m'n mams.

Rebecca: ik heb geen contact meer met m'n ouders. Ik heb pleeg- en schoonouders. Mijn pleegouders wonen in België. Mijn schoonouders zie ik wel vaak, maar nog niet echt moeder-dochter relatie. Ik heb ook mijn eigen dingen.

'Dat iemand iets met je deelt, > daar wil ik eigenlijk niets van weten' (16:53)

Rebecca: Ik heb opgeschreven - m'n moeder met al haar problemen. Ik was haar moeder. Ik was geïrriteerd.

Thom: Dat iemand een ziekte heeft...

Gijs: Ik ben helemaal klaar met papa. Hoe goed mam is in het sociale en emotionele, zo slecht is m'n vader. Thom en ik hebben al heel lang gezeik met onze vader. Hij had het vroeger moeilijker, hij heeft niet echt een vader- of moederfiguur gehad. Hij weet niet echt hoe het perfect moet, en dan ziet hij twee kleuters in z'n bed liggen. Hij kan snel fysiek worden. Onze ouders zijn nog wel bij elkaar.

J: als het dan gaat over dingen delen, van doe niet, hebben jullie dat dan ook bij jullie vader?

Thom: Online. Maar belangrijke dingen face to face.

Rebecca: Meestal als ik iets deel dan is het wel face to face. Als het kan wachten liever face to face. Dat heeft toch een andere lading, dan merk je de reactie van die persoon beter

Gijs: Ja dat heb ik ook. Ik ben een sterke tegenstander van gesprekken op whatsapp. Het is functioneel maar daar blijft het ook bij. Ik had een vriendin in het begin van coronatijd. Zij was veel meer een apper en ik merkte al dat het fout ging. Bellen vind ik ook niets. Facetime ook niet. Ik moet mensen gewoon zien.

Thom: Lichaamstaal is zo belangrijk.

Rebecca: Ja en vooral in een relatie is het zo belangrijk. Ik kon m'n vriend 2 maanden niet zien, facetime is wel leuk maar niet voor zo lang.

Gijs: Als je bij elkaar bent hoeft je niet per se de hele tijd te praten.

Rebecca: Ja die connectie tussen on- en offline is wel echt anders.

Collages

Rebecca: Zonder context stellen die emoji's wel echt weinig voor.

Collage 1 - Thom:

Iemand die je kent: gedachtes, geld,

Mensen die ik niet ken: informatie, feest, als je iets wint

Collage 2 - Gijs:

Iemand die je kent: allebei op het gemak voelen. Je tijd nemen voor mensen die je goed kent. Je hoeft je niet in te houden. Je let op je taalgebruik, je praat op een andere manier. Netjes en trots. Mensen die je kent, die hebben een beeld van jou. Ik ben wel een trots persoon.

Mensen die ik niet ken: trots met een kruis erdoor: je trots is weg / je kent die persoon toch niet. De kans is klein dat je die persoon snel/nog een keer gaat zien. Vraagteken: die mensen hebben sneller context nodig.

Als je ergens opnieuw begint kan je jezelf soort van opnieuw gaan uitvinden, je kan iemand anders zijn.

Collage 3 - Rebecca:

Iemand die je kent: Smiley, het is fijn. Blote voet >> schoenen uit. Veilig en betrouwbaar.

Mensen die ik niet ken: 'Ehm-smiley' - even half ongemakkelijk, hakken aan. Veel aan het nadenken > hoe denken ze over mij.

J: in hoeverre verhoud dit wat je net hebt gemaakt tot wat wij nu aan het doen zijn - wij kennen elkaar ook niet zo goed

Thom: ik heb het met vrienden nooit over dat over m'n vader gehad. Hier bespreek je het gewoon echt.

Gijs: In de context van bepaalde onderwerpen, vertel je dingen sneller. Als je met de deur in huis komt vallen is het raar

Rebecca: Ja in die context praat je makkelijker over jezelf. Door een open sfeer, als er ruimte wordt gecreëerd voor dat soort onderwerpen. Als ik dan iets deel, vind ik het fijn dat de anderen dan ook wat delen, die reacties zijn fijn.

J: Ja er moet wel balans in zitten.

Knutselen

Rebecca: Een sfeer creëren?

Gijs: Een vibe, ja.

Vrolijke kleuren, huiselijke sfeer, je wil je 'thuis voelen'

Uitleg:

Gijs: veilige sfeer. Vrolijke kleuren. Zwartgroen = groen is natuur/leven, zwart is de dood. Je kan niet doen alsof de dood niet bestaat.

J: er moet ruimte zijn voor positieve en negatieve dingen

Thom: dingen die moeilijk zijn om te vertellen zijn meestal

Gijs: aboutaleb heeft een keer alleen maar dingen verteld waar hij goed in was/ wat goed ging, maar je moet juist je zwaktes/tekorten blootleggen, want anders is de 'vibe' niet goed. Niet iedereen denkt positief, je moet dingen bespreekbaar maken. Op facebook/Instagram deel je alleen leuke dingen.

Rebecca: de laatste jaren wordt het wel makkelijker om dingen bespreekbaar te maken op instagram dat is wel echt goed. Die ruimte

moet daar komen. Met de corona crises zie je daar wel echt 'verbetering' in.

Thom: vaak wordt alles ook wel leuker geportretteerd dan dat het eigenlijk is, vooral op snapchat of zo. Dan denk je bij een andermand; filmpje > daar wil ik graag bij zijn, en dan ben je er een keer en dan valt het super tegen.

Rebecca: En filters en zo. Kleuren beïnvloeden de sfeer al heel erg.

Afsluiting

Wat vonden jullie ervan?

Gijs: Ik heb lang niet zo open over nagedacht. Ik vond het wel inspirerend.

----- sessie 2 -----

Introductie

Iedereen is wat stiller in het begin/ beetje ongemakkelijk. Misschien zijn ze moe na een lange maandag met school?

Hoe gaat het vandaag? [...]

Wat heeft jullie hier gebracht vandaag?

Thom: Vorige keer was interessant en grappig, dus waarom niet nog een keer?

Rebecca: ik heb gezegd dat ik zou komen dus ja. Ik wil ook graag iets afmaken als ik er aan begin.

Gijs: Vind het wel leuk (?)

Gijs heeft z'n boekje nog steeds niet ingevuld

Boekjes bespreken

Waar heb je soms ondersteuning bij nodig?

[antwoord Rebecca: mentaal support]

[antwoord Thom: planning administratieve dingen van mams]

Thom: bij m'n mentrix kon ik vroeger ook wel terecht voor ondersteuning

Gijs: ik word niet zo graag geholpen, daar zeg je soort van mee ' ik kan iets niet '

Thom: is toch fijn dat je om hulp kan vragen?

Gijs: ik wil dat gewoon niet. Mams zegt altijd: je moet hulp toestaan. Het maakt niet uit bij wie ik om hulp zou moeten vragen, behalve als het basketbal gaat en hij goeie feedback heeft. Op school wel hulp bij projecten, maar dat is anders. Op school vat ik die hulp anders op, het gaat dan niet over mezelf.

De anderen kunnen zich daar in vinden.

Rebecca: ik help wel lang zoiets gehad van ik moet alles zelf kunnen/doen, maar je komt er dan wel achter dat dat niet gaat. Toen ik vast liep.

Thom: als ik mezelf met Rebecca vergelijk: ik heb veel minder verantwoordelijkheden, dus ik weet nog niet hoe ik het dan ga aanpakken. M'n moeder is heel zelfstandig en dan denk ik dat zij denkt dat ik dingen niet onder controle heb. Als ik hulp nodig heb, vraag ik er het liefst zelf om, en niet dat het wordt aangeboden.

J: als ik mensen help krijg ik ook wel een fijn gevoel, dus het is eigenlijk heel onlogisch dat je je schuldig voelt als je om hulp vraagt.

Rebecca: het is fijn als mensen ervoor je zijn

Thom: het is fijn als mensen dingen voor je regelen > administratief

Stelling: Het moment dat mensen je steun geven terwijl je dat helemaal niet wil

Rebecca: Soms wil ik alleen gelaten worden als het niet zo goed gaat [dissociatie?]. Dan gaan mensen te veel vragen stellen en met hun vingers knippen. Ze bedoelen het goed, maar ik wil dat dan even niet. Daar raak ik dan gefrustreerd van, want ik heb dat moment even voor mezelf nodig. Als ik er dan uit ben, dan kan ik wel zeggen: het helpt niet als je dat doet. Ik snap de neiging om te willen helpen, maar vaak werkt het averechts. Gewoon even laten.

Thom: vaak met mijn moeder: zij wil me vaak met dingen helpen waar ik niet op zit te wachten. Ze heeft misschien niet door dat ik ouder wordt. Het is niet erg als ik om m'n bek ga.

J: in beide situaties denken mensen dat er iets aan de hand is, maar dat is niet zo, klopt dat?

Gijs: M'n moeder laat me vaak wel met rust. Papa wil soms nog wel doorslaan als hij met dingen wil helpen > echt dingen doen. Dan wil hij te graag. Verhaal kamperen. Thuisbezorgd. 'Ik ben geen 2 meer...'

5 woorden waar je aan denkt als je aan ondersteuning denkt

[...]

J: best verschillend, zien jullie overeenkomsten? Zijn jullie het eens?

Thom: ja op zich wel

Gijs: Ik ben het wel met Thom eens. Ondersteuning is fijn, maar het kan ook wel irritant zijn. Mentor verhaal - studies. Als het ondersteuning is, dan moet het wel echt specifiek zijn bij mij. Actie ondernemen in die ondersteuning.

Rebecca: Ik heb wel een beetje hetzelfde ja, 'hier heb je het - je kunt het - ik trek me weer terug', maar ook net anders. Ik heb wel moeten leren dat ik dingen zelf kan, maar ik heb wel een leidraad nodig > wat moet ik precies doen?

J: Als je een mentor heel erg mag, heb je dan het gevoel dat je hem of haar zou teleurstellen als iets niet doet?

Gijs: Ja, dat wel ja. > toetsweek. Leuke/mindere mentoren hebben voor- en nadelen. Door confrontatie voelde ik me wel schuldig.

J: Hoe is dat voor jou Thom?

Thom: Ja die mentoren zijn er om vragen te stellen, dus ik ben daar wel anders in.

J: En anderen helpen, vind je dat wel leuk?

Gijs: Ja dat vind ik heel leuk. Iemand waar mensen dan naar opkijken. Als ik dingen aan anderen kan uitleggen, voel ik me daar wel goed bij.

Thom: Ipad en moeder verhaal.

Rebecca: Ja dat is ook het leuke aan kinderen helpen, je hoeft maar iets heel kleins te doen en ze zijn super onder de indruk. Je hoeft maar hun veters te strikken en wow.

Gijs: Ik vind training geven aan jongere kinderen ook wel echt leuk. Ze kijken wel echt naar je op en de meesten luisteren wel.

Rebecca: Ja ze willen dan later ook zo worden.

J: Wel gek dat het hulp geven/hulp vragen zo uit balans is.

Rebecca: Ik kan me er weinig bij voorstellen dat sommigen anderen echt niet willen helpen, beetje narcistisch.

J: Ja mensen die iets niet gunnen dat is misschien hun eigen onzekerheid.

[Discussie/gesprek schoolwerk en notities delen]

Collages

Ondersteuning krijgen: Cirkel > in = positief, buiten = negatief

Collage 1 - Thom:

Negatief: Ogen > iemand kijkt heel lang naar me als ik iets aan het doen ben.
Trots > als iemand heel trots is over het feit dat hij het wel weet en jij niet

Positief: Resultaat > ik wil wel iets bereiken
Snel > Snel en door,
Chill > niet heel opgefokt maar wel chill

Collage 2 - Rebecca:

Negatief: rekenmachine > slecht in rekenen
Moeilijk > als iets moeilijk is

Positief: Mensen die dicht bij je staat, emotionele hulp. Lange telefoon gesprekken. Als ik er even doorheen zit kan ik iemand bellen.

Collage 3 - Gijs:

Negatief: Emoji > Ik kan gefrustreerd raken als mensen me willen helpen en ... [...].
Als iemand me helpt bij iets emotioneels, nee... ik doe dat liever zelf want jij begrijpt je eigen dingen het beste.
Rekenmachine > Ik kan op zich wel samenwerken, maar liever taken verdelen.
Geld > lenen/ voorschieten. Vervelend dat je bij vrienden in de schulden staat.
Trots > zelfde als Thom.

Positief: Spierbal > als iemand me fysiek helpt, vind ik helemaal prima. Als ik iets niet op kan tillen.
Google > helpt mij vaak
Winkelen > Ik vind het fijn om over geldzaken te praten
School/Laptop > werk verdelen vind ik fijn
Vergrootglas > spullen zoeken, mams helpt me met spullen zoeken
Mannetje > als ik ergens heen ga (op vakantie of iets) is het fijn als iemand checkt of ik alles heb. Als mensen je hiermee helpen, leegt het je hoofd een beetje.
Geld > als mensen mij geld willen geven, ouders die studie betalen, is best normaal. Als je er over nadenkt, daar ben ik wel echt dank-

baar voor. Dat is anders dan die andere geld.

Rebecca: ik vind het wel grappig dat ik de emoties binnen de cirkel heb en jij buiten [Gijs].

Gijs: Ja er zit wel verschil tussen ons. Wij zijn wel echt andere mensen. Emoties tonen is niet mijn ding.

Thom: Ik zit daar wel tussenin denk ik

Rebecca: We zitten in een andere levensfase

[gesprek studiefinanciering - ouders die studie betalen etc.]

Tijdlijn / Rollenspel

Garage: Thom en Rebecca
Jongere: Gijs

Gijs begint

Gijs: Als je de jongeren een taak geeft, gaan ze het serieuzer nemen. Ze moeten taken krijgen, met een functie bijvoorbeeld,

Rebecca: Dus je wil meteen beginnen met de rolverdeling.

Gijs: Sommigen zeggen meer dan anderen, op deze manier geef je iedereen evenveel invloed.

Thom: Misschien is een soort aanspreekpersoon/mentor fijn vanuit garage

Rebecca: Hoe zou jij willen beginnen als jongere?

Gijs: Zeker in de eerste week moet iedereen elkaar leren denken. Elkaars kwaliteiten leren kennen d.m.v. activiteiten.

Thom: Ja misschien d.m.v. escaperoom. Elkaars talenten ontdekken.

Gijs: ja een aanspreekpunt is fijn, maar die moet er alleen bij zijn wanneer wij willen.

Rebecca: Misschien is een vertrouwenspersoon ook fijn. Naast de mentor (praktisch).

Gijs: Nou het kan allebei zijn. Ik vind dat de mentor moet helpen waarbij nodig.

J: En over het proces? Hoe communiceren jullie dat met elkaar?

Thom: Een planning.

Rebecca: Misschien een planning a.d.h.v. doelen stellen.

Gijs: Daar ben ik het wel mee eens. Maar nog geen deadlines. Doelen die we willen halen.

Thom: Doelen bespreken die wil willen halen.

Rebecca: Een deadline is meer een soort van mentaliteit. Een doel is een langer proces > een HOE. En dan daar onder vallen dan de deadlines.
Gijs: Het lijkt me wel slim om een evaluatie te doen. Waar staan we?

Thom: Een meeting met de ouderen en jongeren.

Gijs: Ja een evaluatie in het midden

J: Vaste tijden?

Thom: Sowieso een keer per maand, en daarnaast kijken hoe het gaat.

Gijs: Een keer per maand vind ik wel veel.

Rebecca: Evaluatie eens in de zoveel tijd, naar behoefte van de groep. Kan je in het begin vaststellen.

Thom: Hoe zitten jullie met hulp? Want het is toch wel fijn dat iemand in de zoveel keer komt kijken van hoe gaat het?

Gijs: Nee we willen geen hulp, we vragen er wel om. Wij doen waarvan we denken dat het goed is.

Rebecca: Jullie hebben heel veel input, jullie manier van denken en zo. Maar als wij het gevoel hebben dat er niets gebeurt, sja. Het moet niet te gezellig worden, van bovenaf moet er dan wel gezegd worden van jo jongens. Kijk even terug naar de doelen die waren gesteld..

Gijs: Misschien toch wel een beetje hulp. Maar bij verkeerd gaan... wat is verkeerd gaan? Misschien hebben we wel een andere denkwijze.

Thom: Misschien moeten er dan soort van presentaties zijn met updates. Tips en tops.

Gijs: Iedereen verteld wie wat heeft gedaan > ouderen en jongeren. Dan krijg je het gevoel dat iedereen goed aan het werk is. We moeten niet jongeren worden die af en toe iets op een blaadje zetten.

Rebecca: Je moet je je wel af blijven vragen, waarom doen we bepaalde dingen.

Gijs: Ja die waarom komt dan terug bij de presentatie.

Rebecca: Je wil in het begin dan wel doelen opstellen maar nog geen deadlines. Maar op het gegeven moment moet dat wel. Het is geen opdracht. Concrete plannen.

Gijs: Wat is dan bijvoorbeeld een doel? Je moet constant evalueren. Plannen per stapje. Elke week, eerste kwartier: wat hebben we vorige week gedaan? Wat willen we nu?

Rebecca: Elke sessie starten met een evaluatie. De jongeren kunnen ook gaan experimenteren. Dat ze gaan kloten met verschillende ideeën. Om met een idee te beginnen.

Gijs: Experimenteren is goed ja. Fouten maken mag.

Rebecca: Bij experimenteren kunnen er juist fouten gemaakt kunnen worden.

Gijs: Als een hardwerkende jongere er bad op gaat dat een andere jongere niet hard werkt en dat een deadline eventueel niet gehaald wordt. Wat gebeurt er dan?

Thom: Daar moet je wat van zeggen. Mensen mogen open zijn over wat ze denken, en als ze weg wil gaan.

Rebecca: Eerst moet je die confrontatie zelf aan gaan (als jongere), bij de ander. Je moet het dan naar elkaar communiceren.

Gijs: Eigen verantwoordelijkheid en zelfreflectie naar elkaar.

Rebecca: Op het moment dat het niet goed gaat, halen ze er dus een oudere bij.

Gijs: Je moet snel een sfeer creëren waar het mogelijk is om meteen feedback te geven.

J: Ja een safespace inderdaad.

Rebecca: Wat zouden jullie ervan vinden als garage leermateriaal/ seminar aanbied. Een workshop met theorie.

J: Het gaat vaak over zelfontwikkeling

Gijs: Dat heb ik laatst gehad. Jongeren ondernemen met sprekers. Een leraar = een leraar. Iemand die jou specifiekere dingen kan leren waar je interesse in hebt, ja dat werkt. Dus ik denk dat je daar experts voor moet inschakelen.

Rebecca: Ja precies wat ik bedoelde, diverse mensen komen dan langs om over specifieke onderwerpen te praten

Gijs: Dat is geen ongevraagde hulp dan. Zij vertellen hoe zij het doen, maar dat hoeft niet per se de manier te zijn.

Rebecca: Dat is het leuke aan een seminar > wat KAN je doen. Zo kan het OOK.

Gijs: Ik vind het wel fijn als er een duidelijk einde is. Samen eten is altijd goed, een feestelijke afsluiting. En een eindpresentatie: hier hebben we aan gewerkt, dit is wat we hebben gedaan.

Rebecca: Komen er daarna dan nieuwe jongeren? Hoe oud zijn ze? 16-22?

J: Officieel ben je jongere tot je 25ste

Thom: Sommigen zijn op die leeftijd al zo veel verder. Dat idee van de jongerengarage gaat dan een beetje weg.

J: Tot 21 zou het beste zijn > dat je nog onder jeugdzorg valt. Na een half jaar beginnen er weer nieuwe jongeren. Want als het goed gaat, willen ze het nog een keer doen.

Rebecca: Is er dan een overdracht tussen de groepen jongeren? Want dat lijkt me wel fijn: dat je niet in het diepe wordt gegooid.

Thom: Ja als je niet wil worden geholpen door de ouderen is dat misschien wel goed.

Rebecca: Mensen uit eerdere seizoenen kunnen dan ook mentor worden daarna.

Thom: De eerste groep moet het uitvogelen, maar daarna zal het op die manier een stuk sneller gaan.

Afsluiting

...

Rebecca 18, gespecialiseerd pedagogisch medewerker
Gabriel, 21, bestuurskunde, begeleid jongeren en ander vrijwilligerswerk
Gijs 17, 6 VWO

----- sessie 3 -----

Introductie

Opnieuw voorstelrondje

Waarom zijn jullie hier?

Rebecca - zelfde als vorige keer
Gabriel - ik zit straks in de jongeren garage, dus ...
Gijs - ik zou graag het einde van het begin willen zien, ik kan niet voor het einde stoppen

Boekjes

leraren/dingen leren

Wat heb je als laatste geleerd? ...

Thom: ik leerde van een vriend gekke dingen over een vak dat hij op school heeft > thermodynamica.
Rebecca: geleerd hoe je brood in een pan maakt. En ik heb geleerd om wat te laten gaan in m'n leven. Geleerd van m'n pleegoom, hij was heel enthousiast
Gabriel: hoe je smart-lampen moet installeren.
Gijs: heel veel geleerd maar ook weer niet (examens), geschiedenis - jodenvervolging.

In hoeverre is het bij jullie waar dat het meest interessante vak door de leukste leraar wordt gegeven? (...)

Rebecca: SLB'er
Gabriel: Engels docent van de middelbare school. Ze was heel empathisch.
Gijs: Ik leer denk ik beter van een vrouw dan van een man. Ik heb veel les gekregen van m'n moeder. De andere persoon is m'n geschiedenis/Engels docente. Bij geschiedenis is het wat relaxter/minder druk, dat maakt die lerares ook chiller. We hebben het ook over andere dingen naast school.
Gabriel: Een docent heeft een keer een zwaard meegenomen, die dag vergeet ik niet meer. Dingen die je je kan herinneren.
Rebecca: Mijn geschiedenisleraar van de middelbare was echt heel leuk. Hij had precies de goede balans tussen streng zijn/humor.
Gabriel: Ik had een leraar die echt geen orde kon houden, dat was

erg.
Rebecca: Ik heb dat ook wel op het speciaal onderwijs gezien, dat moet je dan wel echt aankunnen.

Streng maar rechtvaardig, hoe zit dat bij jullie?

Gijs: Bij een coach ofzo wil ik dat wel, maar op school vind ik van niet. Het is niet logisch om altijd met een boze toon met je te praten/ geen dingen toelaten in de klas (oortjes in)
Rebecca: Streng is voor mij de orde bewaren.
Gabriel: Streng is voor mij strikt.

Verschrikkelijke leraren:

Rebecca: Ik heb een wiskunde leraar die gewoon een uur lang voorleest. Daar leer je helemaal niks van.
Gabriel: Scheikunde docent. Hij was niet leuk en veel te streng. Hij liet zijn borsthaar te veel zien. Scheikunde vond ik wel leuk, alleen ik was er niet altijd heel goed in. Ik ben ook niet heel precies, en dat moet je wel zijn. Ik was niet heel actief in de les, misschien omdat m'n leraar me dus niet aardig vond.
Gijs: Mijn kunstdocent maakt mijn leven onnodig moeilijker. Haar aanpak matcht niet bij mij.

Collages

Rebecca: Zelf leren // Als ik iets heb geleerd > trots gevoel - achter de computer. Choreografieën kan ik natuurlijk niet achter de computer doen
Als iemand mij iets leert // kost geld - ik ben ongeduldig, ik wil het graag zelf doen en gewoon gaan

Gabriel: Zelf leren // interessante dingen op Google, steeds nieuwe dingen onderzoeken - ik word heel blij, ontspannen, trots van dingen zelf leren.
Als iemand mij iets leert // Soms heel moeilijk, stressvol, puzzel, 'wiskunde'. Soms wil ik wel dingen van anderen leren als ik het interessant vind, dat vind ik wel leuk. Het is leuk als je zelf kunt kiezen wat je leert.

Gijs: Zelf leren // veilig, je hoeft niet anderen om hulp te vragen. Het kan wel voor verwarring zorgen. YouTube/Google daar haal je je informatie vandaan.
Als iemand mij iets leert // Superman - Als iemand je helpt/jij iemand helpt voel je je wel een superheld. Als je het met z'n tweeën doet, gaat het een stuk sneller (tijd). Hulp vragen vind ik wel moeilijk. En frustratie - je kan gefrustreerd raken door de samenwerking.

Gijs: Beide partijen moeten gemotiveerd zijn in het leren/iets willen aanleren.

Post-its plakken - hoe vraag je om hulp

Aan de ene kant: ontwerpproces, wat doe je op het moment dat je niet weet wat je moet doen - naar wie ga je dan? Hoe benader je mensen etc.

Andere kant: andere dingen die je moet oplossen. De inhoud.

Ontwerpproces:

Mentor (vorige sessie), ligt meer op de scheiding van beide vlakken.

Jana en Rosan als ontwerpers

Inhoud:

(Ervarings)deskundige, ligt meer op de scheiding van beide vlakken.

Rebecca: Als ik iets niet weet, dan wil ik dat wel graag leren

Expertise kan je meekrijgen van deskundigen.

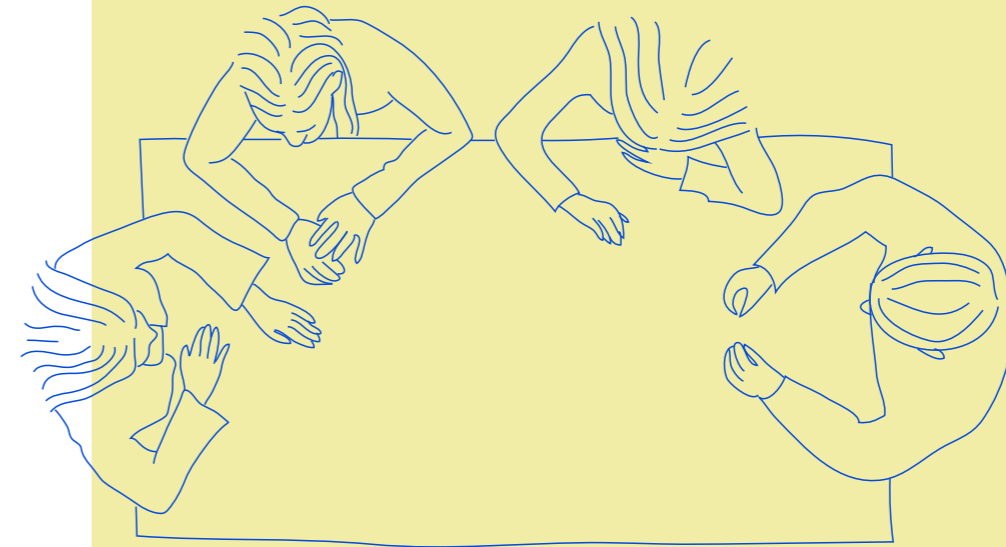
De doelgroep erbij halen. Vragen stellen / waar hebben ze behoefte aan

Interne doelgroep met ervaringsdeskundige om de inzichten (goed) te vertalen

[...] audio

session recruitment flyer

hulp gezocht!

Hoi! Mijn naam is Jana.

Voor mijn afstuderen aan de MSc Design for Interaction aan de TU Delft ben ik bezig met een project voor Garage2020. Garage2020 is een multidisciplinair ontwerpbureau dat oplossingen bedenkt om de jeugdzorg overbodig te maken. Zo hebben ze bijvoorbeeld laatst de Dutch Design Award gewonnen voor hun app **Monnie**. Hoe tof!

Mijn project gaat vooral over het vergroten van de rol van de jongeren in al deze ontwerpprocessen. Zo kunnen we ervoor zorgen dat jouw stem als jongere altijd wordt gehoord.

En daarbij heb ik jullie hulp nodig!

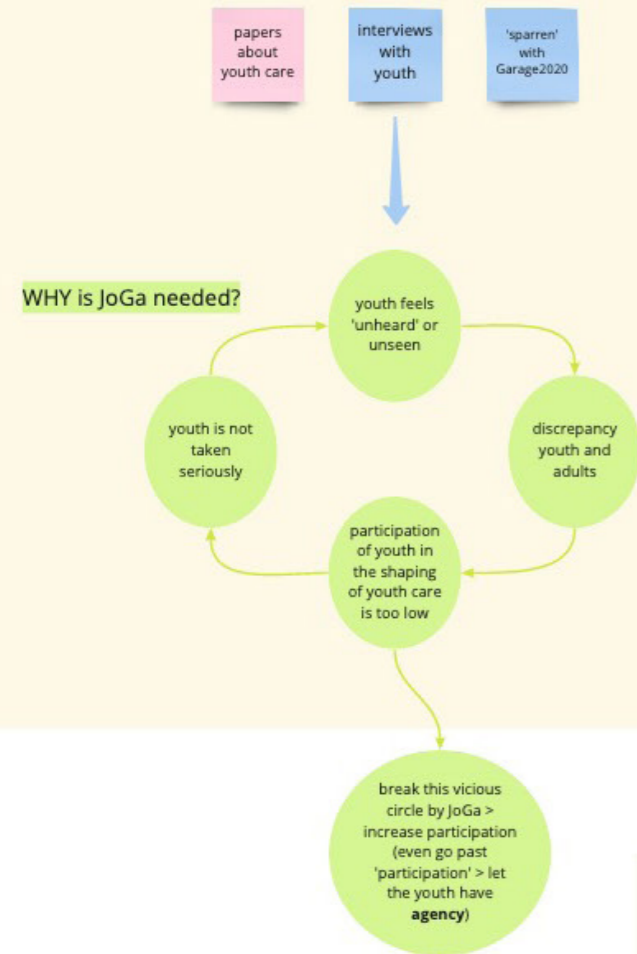
Ik ga de komende twee weken wat creatieve sessies houden op het kantoor van Garage2020. Daarbij zal je in een groepje van maximaal vijf (op afstand!) samenwerken, reflecteren op ervaringen, discussieren en maken. Hiervoor hoef je overigens helemaal niet buitensporig creatief te zijn - sterker nog, iedereen is in mijn ogen creatief. Het gaat er vooral om dat je het leuk vindt!

Als je wil meedoen, zou het fijn zijn als je aan tenminste drie sessies van een uur mee kunt doen. Mocht je dat niet kunnen maar wil je wel graag meedoen, laat het mij dan weten, dan vinden we daar wel wat op! Ik zorg er natuurlijk voor dat er wat te snacken en te drinken valt. Komende vrijdag, 13 november, zullen we met z'n allen de definitieve data prikken met alle gegadigden.

Lijkt dit je wat? App of bel mij dan op **+31624869454**.

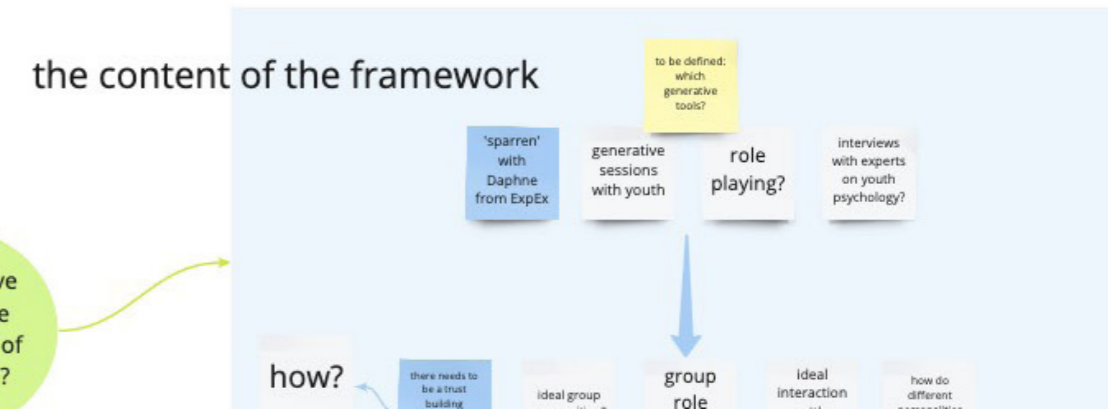
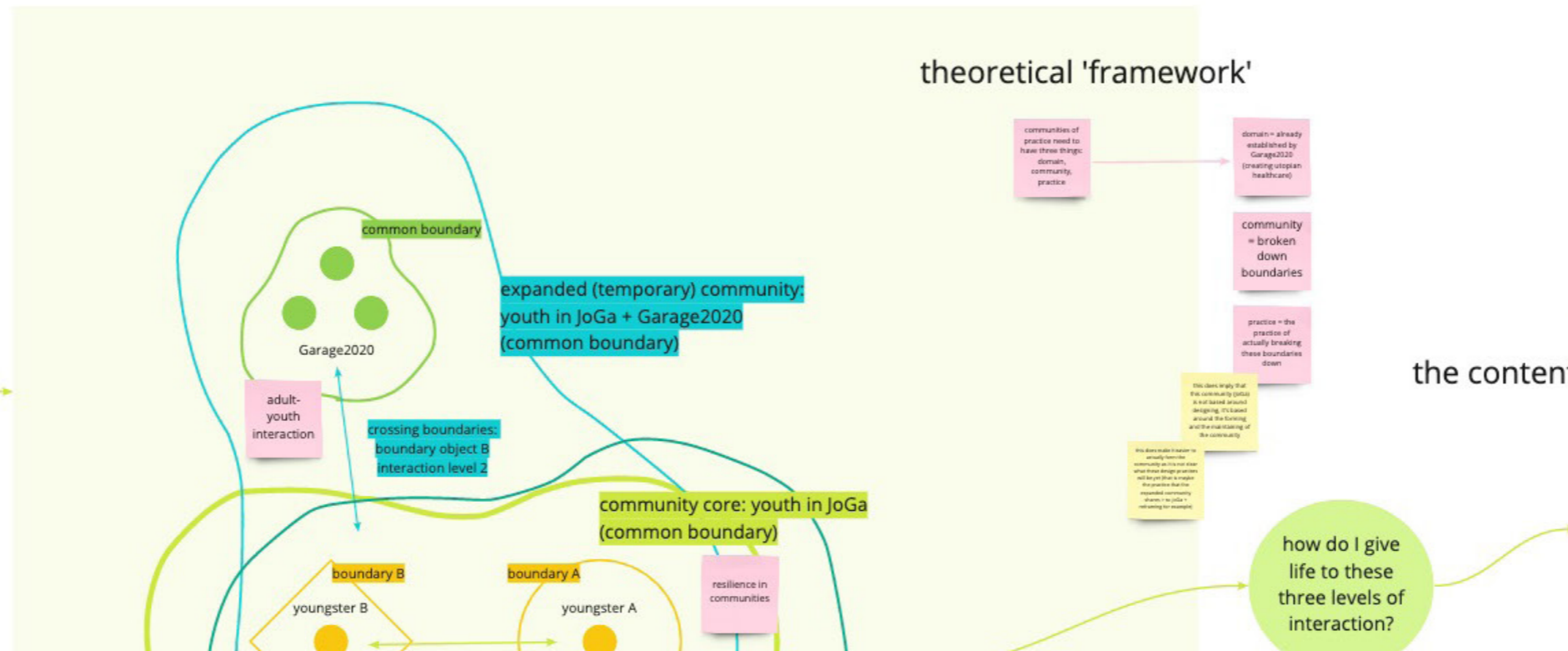
Corona disclaimer: we zullen maximaal met zijn zessen aanwezig zijn in een redelijk grote ruimte, ik zal een mondkapje dragen, de ruimte zal geventileerd blijven en afstand is makkelijk te behouden.

relevance/background info

appendix V

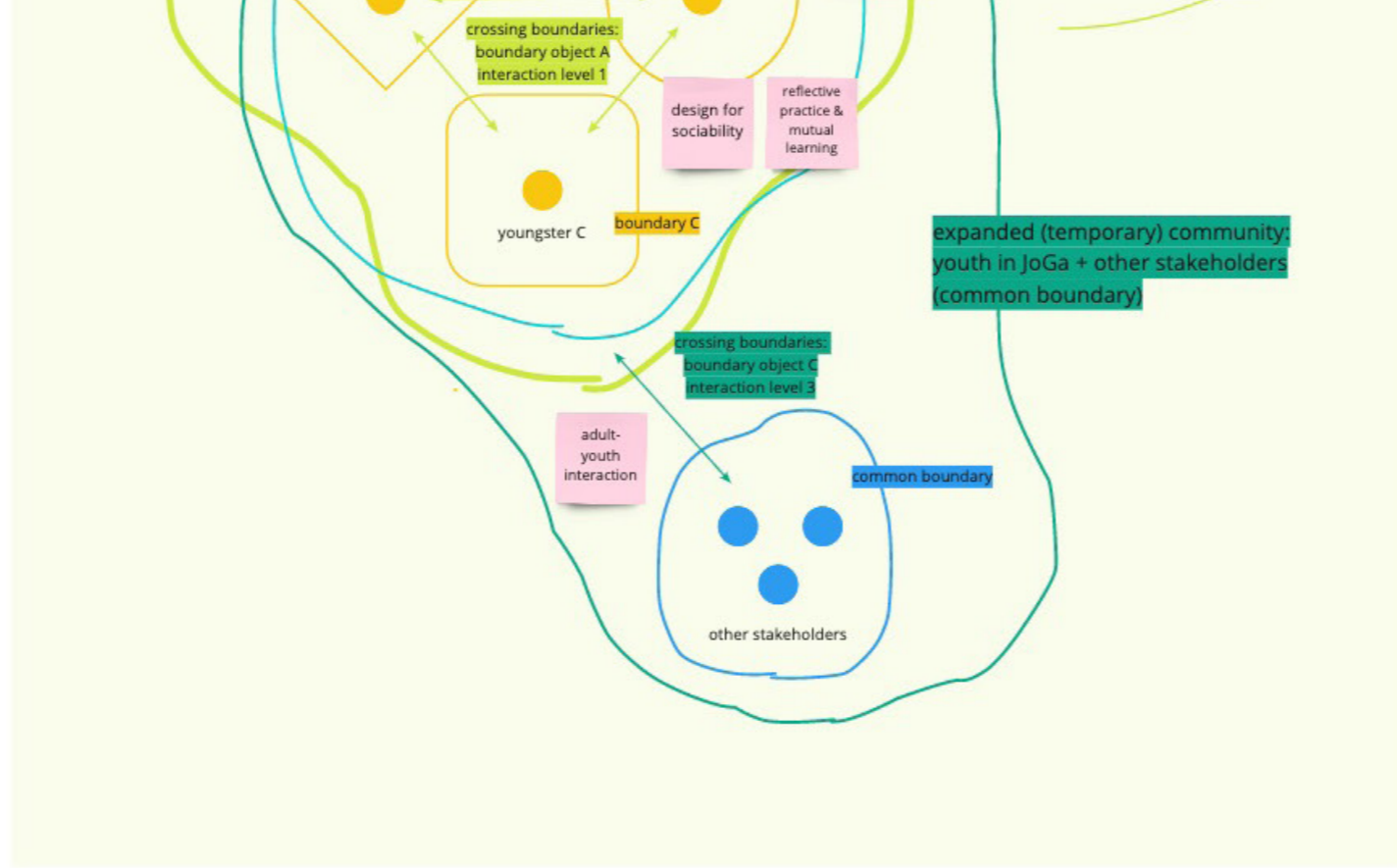
making of framework in mural

Froukje

comments Peter

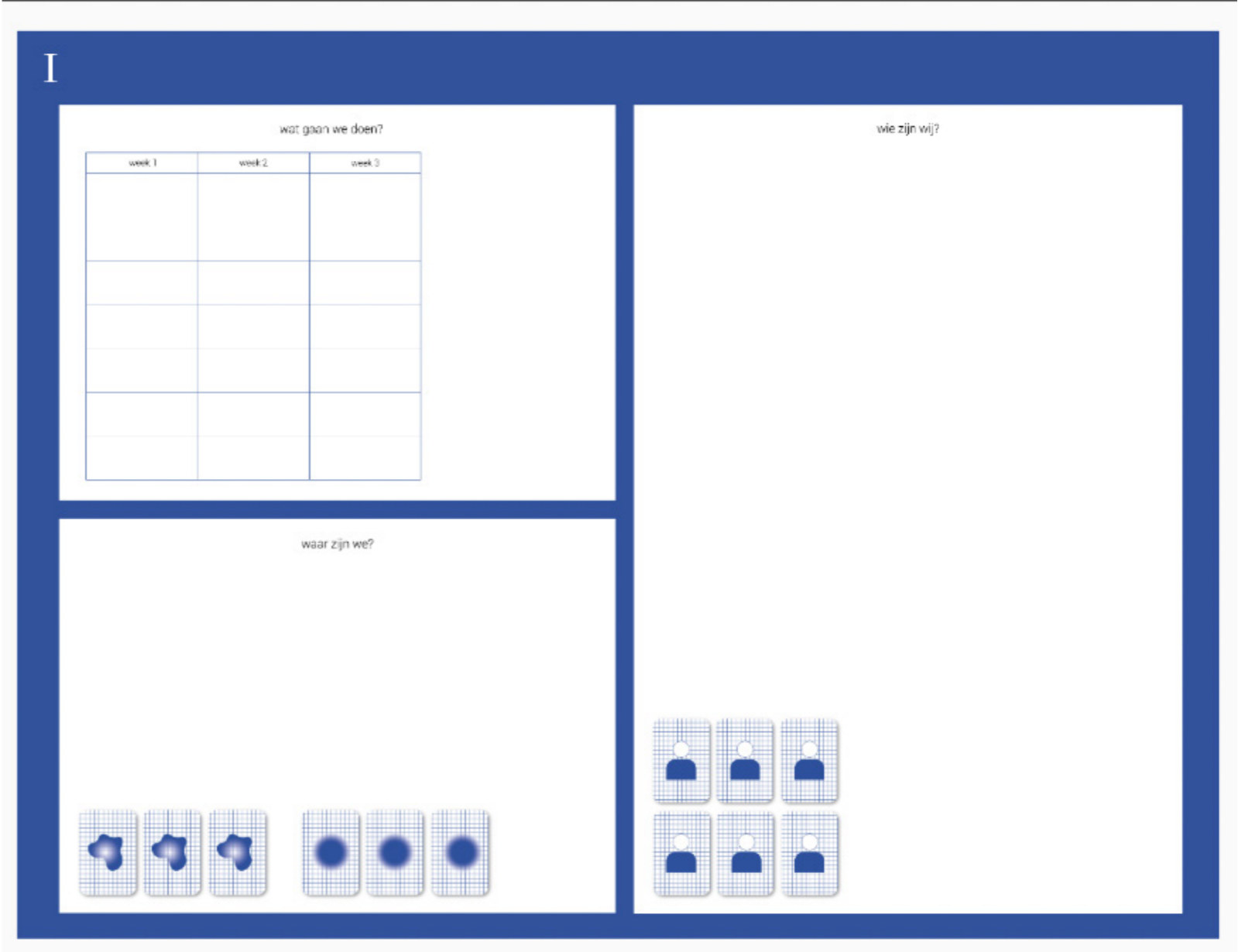
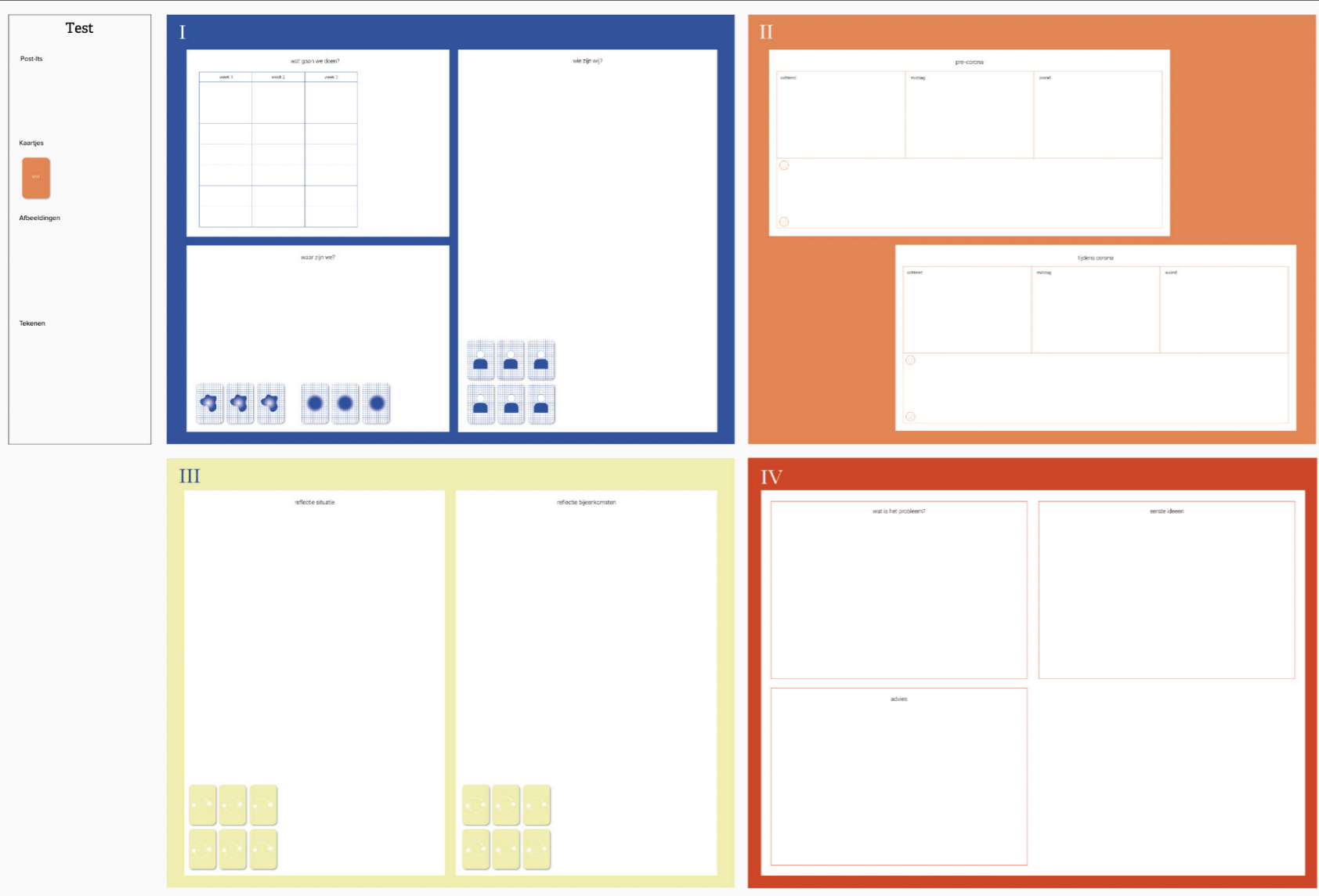
comments Jana

mirro

appendix V

mural templates prototype

II

pre-corona		
ochtend	middag	avond
😊		
😞		

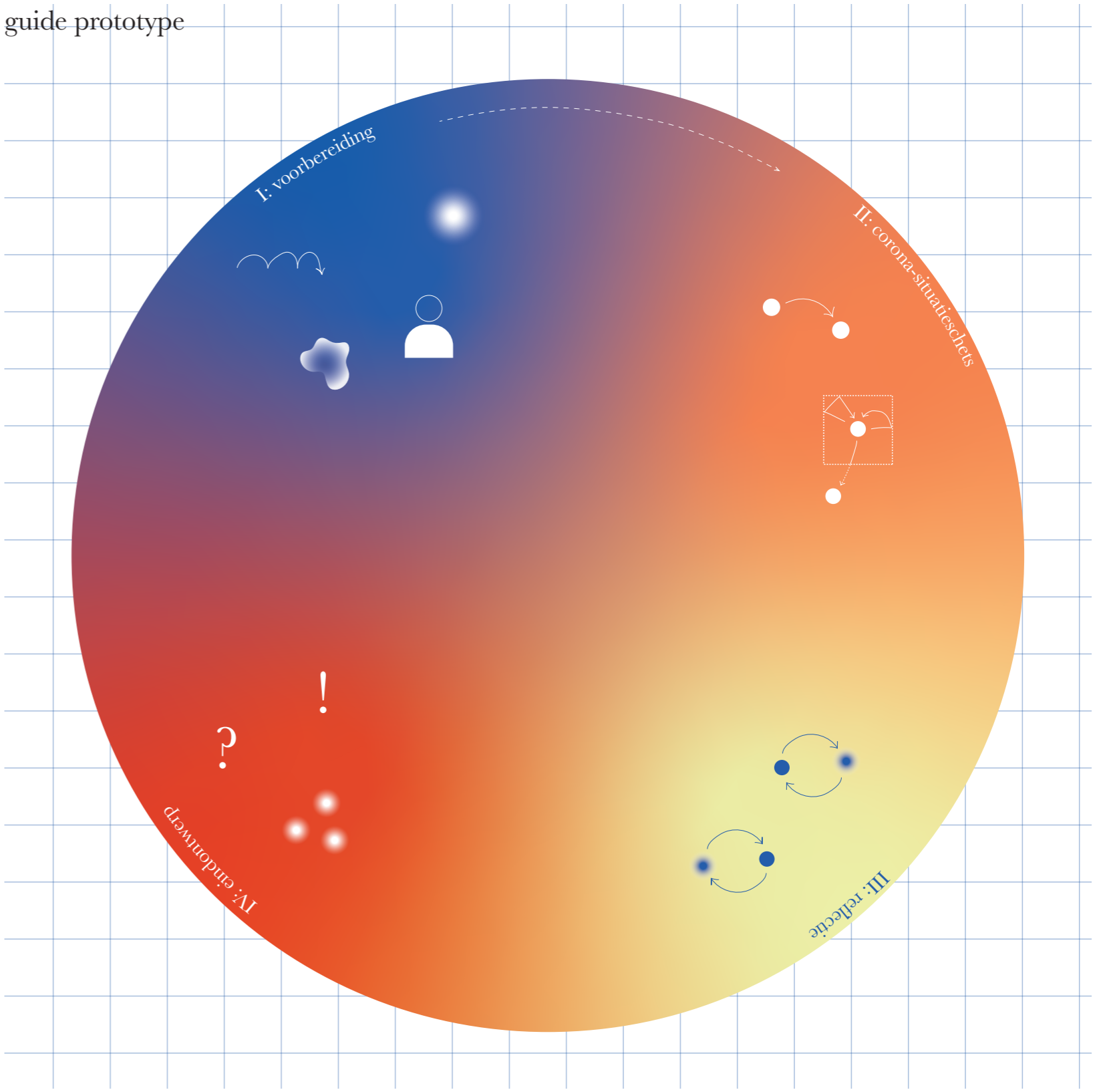
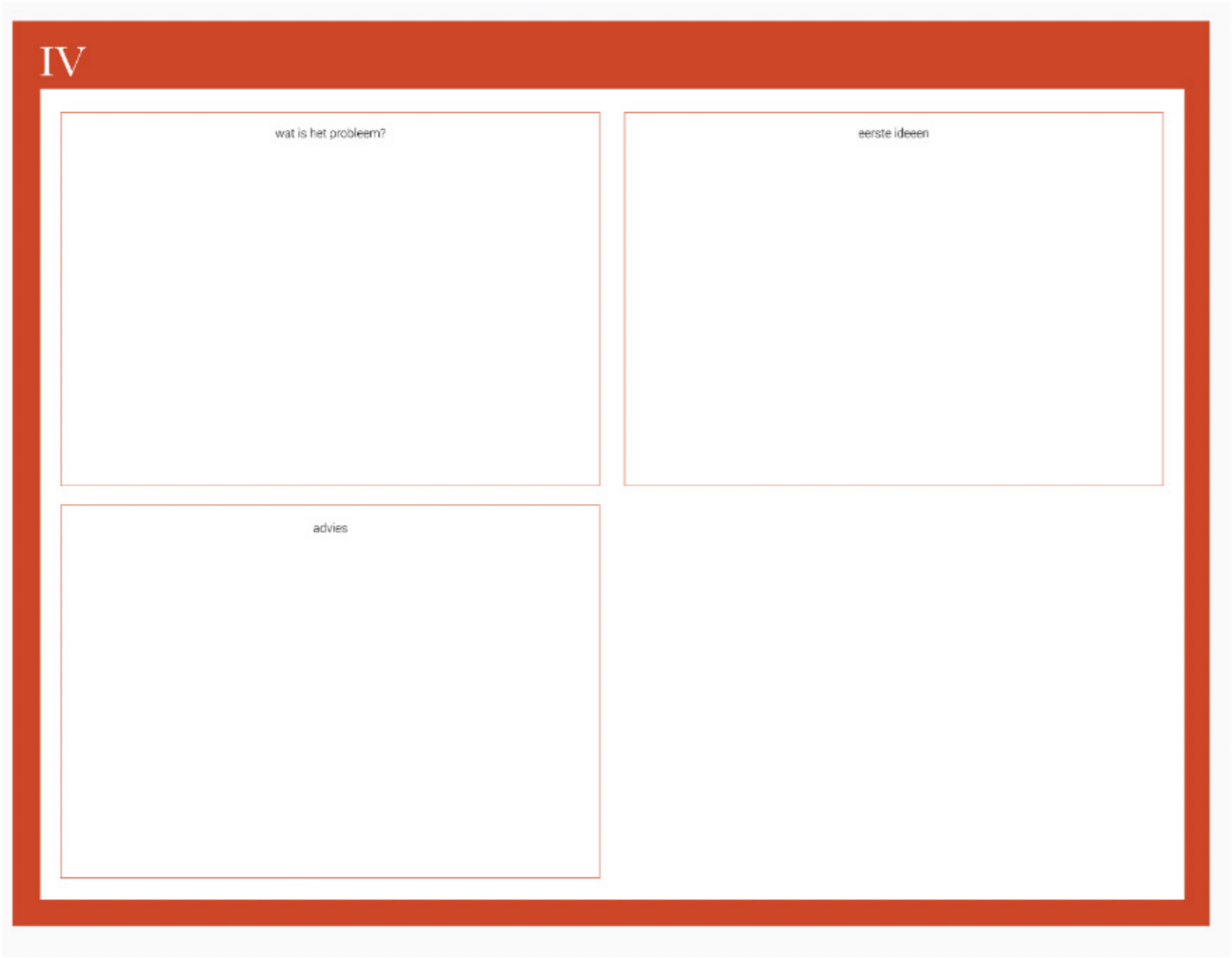
tijdens corona		
ochtend	middag	avond
😊		
😞		

III

reflectie situatie
😊😊😊
😊😊😊

reflectie bijeenkomsten
😊😊😊
😊😊😊

guide prototype

legenda (niet op volgorde)

Vul de planning in die jullie zien in het Mural bord. Als jullie kijken in het overzicht, hoeveel tijd denken jullie dan nodig te hebben, en hoeveel tijd willen jullie eraan besteden? Wat zijn data en tijden dat iedereen kan? Hier kun je alvast afspraken maken. Andere dingen die jullie willen plannen? Dan kun je de lege plek ernaast gebruiken.

Trek omstebeurt een kaartje en lees wat er op de comment staat. Beantwoord deze vraag dan hardop voor jezelf, schrijf je antwoord op een post-it (dubbelklik en typen) en plak het bij jouw tekening. De rest doet hetzelfde. Zo ontstaat er van iedereen een iets duidelijker beeld wie en hoe diegene is.

Jullie komen natuurlijk nu online bij elkaar, maar hoe zou het zijn als jullie fysiek bij elkaar zouden komen? In deze template kunnen jullie jullie ideale omgeving samen ontwerpen. Trek telkens samen een kaartje en beantwoord die ook samen. Zo kunnen jullie ervoor zorgen dat jullie op één lijn zitten. In de afbeeldingensectie op Mural, links in het menu, kunnen jullie zoeken naar afbeeldingen en die erin plakken. Als de collage af is, kunnen jullie een screenshot maken en die als achtergrond instellen in je Zoom-meeting. Zo lijkt het toch nog een beetje alsof jullie allemaal samen zijn!

Aangezien jullie elkaar nog niet (goed) kennen, kan het verstandig zijn afspraken te maken zodat de sfeer veilig en aangenaam blijft. Trek samen telkens een kaartje en beantwoord samen hardop de vraag. Schrijf op post-its alle antwoorden, en plak die waar jullie vinden dat ze het beste passen.

Gebruik de drie vakjes om een situatie te schetsen van een doorde-weekse dag in deze pandemie. Jullie situaties zullen vast verschillen, maar probeer toch een algemeen beeld te schetsen van de ochtend, middag en avond. Je kunt afbeeldingen gebruiken via de afbeeldingensectie op Mural of tekenen. Onderin kun je een lijngrafiek maken van je emoties in de loop van de dag: bovenaan is positief, onderaan is negatief. Gaat de lijn heel erg op en neer, of is hij constant?

Gebruik de drie vakjes om een situatie te schetsen van een doorde-weekse dag toen alles nog normaal was. Jullie situaties zullen vast verschillen, maar probeer toch een algemeen beeld te schetsen van de ochtend, middag en avond. Je kunt afbeeldingen gebruiken via de afbeeldingensectie op Mural of tekenen. Onderin kun je een lijngrafiek maken van je emoties in de loop van de dag: bovenaan is positief, onderaan is negatief. Gaat de lijn heel erg op en neer, of is hij constant?

Hoi!

Wat tof dat je meedoet aan deze bijeenkomsten. De bedoeling hiervan is het creëren van verbintenis in tijden van isolatie, door middel van een aantal tools die ik ontwikkeld heb voor mijn afstudeerproject. Deze tools staan straks klaar in Mural om gebruikt te worden, en in deze gids vind je meer over wat de bedoeling is de komende weken.

Deze 'gids' is opgedeeld in vier delen, met voor elk deel een bepaald doel: de titel. Dus bijvoorbeeld, deel I is voorbereiding, dus het doel daarvan is jullie voorbereiden. Jullie bepalen gezamenlijk de volgorde waarin jullie de activiteiten van elk deel doen, en ook zelf of het doel wel of niet behaald is - met andere woorden, jullie kunnen er zo lang doen als jullie willen, en het is niet verplicht om alles in te vullen. Staat er bijvoorbeeld een activiteit in de gids die iemand niet leuk vindt, of waarvan jullie denken dat het niets toevoegt? Dan sla je het lekker over! Het is jullie proces, ik heb slechts een paar dingen aangereikt om structuur te bieden. Als die dingen niet werken, dan werken ze niet - dat is aan jullie. Uiteraard staat het jullie dus ook vrij om zelf dingen erbij te bedenken om te doen.

Reflecteer op jullie ervaringen van deze bijeenkomsten. Trek telkens samen een kaartje en beantwoord samen de vraag die erop staat. Schrijf het antwoord/de antwoorden op post-its en plak die in het vak.

Reflecteer op jullie ervaringen van deze de coronapandemie, door gebruik te maken van de gemaakte scenario's. Trek telkens samen een kaartje en beantwoord samen de vraag die erop staat. Schrijf het antwoord/de antwoorden op post-its en plak die in het vak.

Hebben jullie al eerste ideeën om de pandemie voor jongeren makkelijker te maken? Teken of schrijf dit in het vakje voor de eerste ideeën. Wie kan het idee uitvoeren, en op wie heeft het effect? Wat is de essentie van ieder idee?

Als jullie een advies willen schrijven naar iemand die het probleem van de jongeren in de pandemie volgens jullie kan oplossen, kunnen jullie dat doen in het vakje voor advies.

Wat is nou precies het probleem van jongeren in de pandemie? Middels jullie reflectie kunnen jullie dit misschien makkelijker aanduiden. Is er überhaupt wel een probleem? Wat is er eigenlijk aan de hand? Gebruik het vakje voor probleemstelling om deze vragen te beantwoorden.

appendix VI

first use case

Goal of this experiment: see if my idea about how youth can bond in order to work together, grow and learn is right, and if my idea of how to guide youth to succeed in this is sufficient. After this experiment, I can further develop the guide and reflection kit so that Garage2020 can have a great kickstart for the JongerenGarage.

of participants: 6-12 persons, dependent on how many people apply.
Do not know each other preferably, from all over Rotterdam, with different backgrounds.

of meetings: The participants can come together as much as they want, spread over three weeks. They have to complete the guide with assignments that I made, so they can decide for themselves how long they want to spend on it.

After recruitment, I will contact them all and plan the first meeting. They receive an introduction they can read prior to the meeting, so that they can familiarise themselves with what they will be doing. During the first meeting, they will receive their guides. For the assignments, they have to...

- ...fill in the first part of the reflection kit, and fill in their name, what they expect from these weeks, their goals for these weeks (why they joined) and something fun about themselves. Then they have to discuss this together, see what their similarities and differences are. Based on their own goals to be here, they can think of what they would like to reach collectively at the end of the three weeks.
Important for me: is somebody taking the lead in talking, how is the ambience? Does it seem fun, is it natural or forced? How can this be controlled? Do they know how to set a common goal, is this too vague?

- ...make their own planning for the coming weeks. They can decide how frequently they will meet in order to complete the entire guide. Next to that, they start each day by making a small planning for that day.
Important for me: is somebody taking the lead, or do they do this themselves? How well is the planning going – are they guided enough, or is it uncomfortable to be so free in this?

- ...design the ideal space they want to work, create or talk in the coming weeks. Online, this will be a bit harder, but I think I will work with images of different furniture and lighting so that they can build their own room. Then, when this is established, they will 'be in this room', by setting it as their background in Zoom. Here, they can talk about how they like a space to look and feel like, and thereby get to know each other and each other's preferences better.

Important for me: does the creation of a (virtual) space also spark the topic of how you treat each other when interacting? Does this element really add value to the process of building a bond together?

...fill in the second part of the reflection kit, in which they explore:

- How they would like others to treat them and how they like to treat others. This involves for example talking very much or not so much, talking about feelings or preferring not to, et cetera. Personal preferences on sharing. They can discuss how they are different or similar and use this part to reflect on in the end.
- What their experiences during the coronacrisis were, both positive and negative. They can use the aforementioned goals to decide what exactly they will talk about. Maybe they can even implement this in their planning. They can discuss their differences and similarities.
- Any other things they want to share about themselves.
Important for me: what is the sequence in which they complete these tasks? Are they fun to do, how much guidance do they need? Is this enough of an activity? Do they bond, is the planning still on? What do they talk about?

- ...reflect on the whole experience and add stuff to each others' characters on the reflection kit. Both on a personal level as well as on their experiences during the coronacrisis. Did they change each others' perspective, what kind of influence did these weeks have on how they think about themselves and each other? They can discuss this. This will be the closing of the meetings, unless they want to meet more often (without me) or they want to organise something else to close it off.
Important for me: did these three weeks already make a difference in how they think about each other and themselves? Did they meet frequently enough, were they motivated? I can ask them questions in the end as well.

introduction/questions

Vragen per deel

Deel 1
Planning
(Geen kaartjes)

Over iedereen
Hoe breng ik het liefst mijn tijd door?
Vul in: ik ben rustig / energiek; ik ben gevoelig / rationeel, ik ben chaotisch / gestructureerd
Waar ben ik heel erg goed in (mag alles zijn)?
Waar ben ik heel erg slecht in (mag alles zijn)?
Waarom doe ik hieraan mee?
Wat is mijn doel van deze bijeenkomsten?
Is er iets wat ik graag kwijt wil in deze groep?

Afspraken/fysiek
Waar zouden wij nu het liefst willen samenkomen?
Wat staat er allemaal in een ideale ruimte?
Hoe kan de fysieke omgeving bijdragen aan hoe we ons voelen?

/mentaal
Wat zijn wij van plan hier samen te delen, en wat niet?
Zijn er bepaalde dingen waar we het liever niet over willen hebben?
Moeten we regels opstellen voor hoe we met elkaar omgaan?

Deel 3
Reflectie op ervaring in corona
In hoeverre kwamen onze ervaringen overeen?
Wat waren de verschillen in ervaringen per persoon hier?
Wat zijn de grootste verschillen in pre en tijdens corona, qua gevoel?
Wat zijn de grootste verschillen in pre en tijdens corona, qua doen?
Hoe is onze perceptie van onze ervaring veranderd na deze opdracht?
Zijn we achter dingen gekomen die we nog niet wisten?

Reflectie op deze bijeenkomsten
Wat hebben we hier geleerd over elkaar? Schrijf post-its over elkaar en voeg het toe aan het overzicht!
Wat heb ik geleerd over mezelf?
Hoe was de sfeer?
Wat waren valkuilen in dit proces?
Hoe voelden we ons op het begin, ten opzichte van het einde?
Hoe hebben deze bijeenkomsten bijgedragen aan ons gevoel in de pandemie?

Beschrijvingen per deel
Deel 1

Planning
Vul de planning in die jullie zien in het Mural bord. Als jullie kijken in het overzicht, hoeveel tijd denken jullie dan nodig te hebben, en hoeveel tijd willen jullie eraan besteden? Wat zijn data en tijden dat iedereen kan? Hier kun je alvast afspraken maken. Andere dingen die jullie willen plannen? Dan kun je de lege plek eraast gebruiken.

Over iedereen
Zoals jullie zien staan hier al jullie tekeningen. Trek omstebeurt een kaartje en lees wat er op de comment staat. Beantwoord deze vraag dan hardop voor jezelf, schrijf je antwoord op een post-it (dubbelklik en typen) en plak het bij jouw tekening. De rest doet hetzelfde. Zo ontstaat er van iedereen een iets duidelijker beeld wie en hoe diegene is.

Afspraken/fysiek
Jullie komen natuurlijk nu online bij elkaar, maar hoe zou het zijn als jullie fysiek bij elkaar zouden komen? In deze template kunnen jullie jullie ideale omgeving samen ontwerpen. Trek telkens samen een kaartje en beantwoord die ook samen. Zo kunnen jullie ervoor zorgen dat jullie op één lijn zitten. In de afbeeldingensectie op Mural, links in het menu, kunnen jullie zoeken naar afbeeldingen en die erin plakken.
Als de collage af is, kunnen jullie een screenshot maken en die als achtergrond instellen in je Zoom-meeting. Zo lijkt het toch nog een beetje alsof jullie allemaal samen zijn!

/mentaal
Aangezien jullie elkaar nog niet (goed) kennen, kan het verstandig zijn afspraken te maken zodat de sfeer veilig en aangenaam blijft. Trek samen telkens een kaartje en beantwoord samen hardop de vraag. Schrijf op post-its alle antwoorden, en plak die waar jullie vinden dat ze het beste passen.

Deel 2
Jullie zien hier twee templates van situaties, ook wel scenario's. De linkerkant is een doordeweekse dag pre-corona, de rechterkant tijdens corona. De bedoeling is dat jullie samen twee beelden schetsen van hoe zo'n dag eruit zag en ziet.
Gebruik wederom de afbeeldingenzoeker in Mural om collages te maken van ieder deel van de dag: ochtend, middag en avond. In het deel onder de collages kunnen jullie een grafiekje maken van jullie emoties gedurende de dag: bovenaan is positief, onderaan is negatief. Waarschijnlijk verschillen jullie situaties per persoon, maar probeer toch gezamenlijk iets te maken!

Deel 3
Reflectie op ervaring in corona
Trek telkens samen een kaartje en beantwoord samen de vraag die erop staat. Schrijf het antwoord/de antwoorden op post-its en plak die in het vak.

Reflectie op deze bijeenkomsten

Zoals jullie zien staan jullie tekeningen er weer! Gebruik de kaartjes om samen vragen te beantwoorden over jullie persoonlijke ervarin-gen.

Deel 4
Nu is het einde aangebroken: jullie advies! Vul het template in. Jullie kunnen jullie reflecties en scenario's gebruiken om tot een probleemstelling te komen. Misschien hebben jullie ook al eerste ideeën, ook deze kunnen jullie toevoegen. Wat zouden jullie idealiter zien? Wie kan hier wat aan doen?

// eerste ontmoeting
Voorstelrondje: ik ben Jana, mijn project gaat over het opzetten van jeugdinitiatieven. Ik wil graag met jullie onderzoeken hoe je jongeren het beste samenbrengt, en dat is waarom ik jullie hiervoor gevraagd heb. Iedereen even voorstellen.

De bedoeling: ik ga jullie hier een soort foldertje opsturen met een opzet en opdrachten. De bedoeling is dat jullie iedere fase doorlo-pen. Binnen deze fases zien jullie op het foldertje allemaal tekenin-getjes. Deze representeren de verschillende activiteiten die jullie binnen een fase KUNNEN doen. Dit betekent dus absoluut niet dat het moet! Er is ook geen vaste volgorde waarin de activiteiten ge-daan moeten worden, en er is ook altijd ruimte om zelf een activiteit bij te bedenken. Elke fase heeft een doel, en jullie bepalen zelf of dat doel bereikt is. Fase 1 is bijvoorbeeld de voorbereiding, dus als jullie vinden dat jullie voorbereid genoeg zijn om naar het volgende deel te gaan, mogen jullie dat gewoon doen. Hebben jullie vragen?

Hier is een Mural link. Dit is een online omgeving waarin jullie kun-nen brainstormen, tekenen, foto's kunnen toevoegen — van alles eigenlijk! Open het maar even, en kijk wat je kunt doen. Helemaal links heb ik een testvakje. Kunnen jullie daar even op inzoomen? Laten we eerst proberen..... Etc alles toevoegen. Ik denk dat het het handigste is als iedereen een eigen kleur post-it kiest, zo kun je beetje overzichtelijk zien wie wat heeft toegevoegd! Lijkt dat jullie ook nice? Top! Heeft iemand nog vragen?

Dan: elkaar tekenen. Pak een papiertje en zorg ervoor dat je Zoom zo aan hebt staat dat je alle participants ziet. Nu hebben jullie 5 minuten om elkaar te tekenen!! Hoe je dat doet maakt echt niet uit, wil je manga tekenen mag dat, als je heel realistisch wil tekenen mag het ook, of je maakt er een Picasso van, wat jij wil! Ik zet even een timertje. Jij tekent die, jij tekent die (even verdelen wat in t boek staat).

Klaar? Maak dan een foto, zo goed mogelijk, en stuur die in de groepschat! Nu kan iedereen kijken hoe diegene getekend is, haha.

intervention strategy

It was already Tuesday, and that meant that the participants only had 1,5 week left to finish the assignment. Nobody really initiated anything, so I started doubting if there was an intervention needed. On the one hand, the test itself was of course voluntary, so if they did not want to do it I could not force them — that would also make my hypothesis unusable, as that is also based on autonomy and freedom instead of having to do something because somebody tells you to. On the other hand, it was important for me to test my concept, so I did not want to give up just yet. I started diving into my prior research again in order to understand how I could intervene without taking away freedom of the group or putting pressure on them. The research I did before, however, mostly applied to larger projects with larger commitments, time spans, and compensations, which is not applicable on this test setup. I then brainstormed and did some more desk research to come to another form of interven-tion. This resulted in a personal WhatsApp message, which touched upon the following points regarding their incentive:

- A feeling of responsibility towards: making clear they are helping me graduate (and that they have been doing great), explaining that I almost have my deadline;
- A more definitive deadline: more clarity about when they have to be done, so that they know better what to expect, which could help to motivate youth more (as derived from NJR's research on youth motivation for voluntary projects [NJR, 2019]), and
- A small compensation/reward: by asking them for their address so that I can send them something small as a thank you for participating.

Then, in this message, it was also important that I approached everybody personally instead of in the group chat to make clear that I was speaking to everybody on a personal level instead of as a group. This also made it easier for them to answer honestly. In addi-tion, I wanted to ask them if there was something I could do so that it was a bit more fun or the burden was less high to plan something themselves.

Hee Tom!! Hoe is je tentamen gegaan? Ik vroeg me af hoe het met je gaat, en of het een beetje gaat lukken met de Verbinders. Het zijn natuurlijk weer rare tijden nu en ik kan me ook goed voorstellen dat je misschien andere prioriteiten hebt (sneeuw!!) dan weer online te zitten werken. Ik moet het dan alleen wel echt weten, want ik moet natuurlijk ook nog afstuderen en daar-voor moet dit onderzoek wel echt afgerond zijn - eigenlijk wilde ik jullie vragen om de opdracht volgende week donderdag al af te hebben. Jullie waren zo goed bezig en het leek ook echt alsof jullie het leuk hadden, dus ik hoop echt dat het nog lukt...!! Maar zo niet, ben ik ook benieuwd waarom. Heel eerlijk: is het misschien toch een beetje suf, voel je je gewoon niet zo nice, ligt het aan de groep, of kan ik iets

doen...? Oja en ik was ook benieuwd naar je adres want ik wil je graag iets leuks opsturen als bedankje hierna haha!! Let me know, sorry voor het lange bericht groetjeee

Everybody answered fairly quickly and most of them also immedi-ately said something in the group chat. Maas and Gabriel said that it was not completely clear to them what to do — Maas admitted he did not understand what they had to design in the end — implying that I should have been a bit more clear about the end goal of the assignment. Gabriel said that to him the planning was quite unclear and vague. Both of these statements indicate that I could have ta-ken more time to explain the guide and all the assignments that are on there, instead of just giving it to them and assuming they would figure it out themselves. Making the planning is also one of the first things that need to be done, so it may have to be more guided and mandatory than the rest of the activities. (Maybe it could be combined with an introductory activity? That way, the commitment is already there, and they still make their own decisions — I'm just facilitating it at the beginning) Maas and Rebekka did both say that they are still motivated and they just have to get the ball rolling with the rest of the group. Maas said the first meetings were fun. I promised Rebekka that I would help her in the group chat when she was trying to motivate others, so that everyone became more hyped to join and she would not feel as if she was talking to a wall. Megan and Tom both confessed that they were very busy and the-efore had their priorities at another place right now. Maybe they did not feel comfortable yet to disclose that to the whole group in the group chat, because they felt guilty or ashamed. It may therefore be a good idea to have one person in the group — that can be the sup-porter or facilitator, but also someone from the group itself — as a sort of 'counsellor' to whom everybody can say these things. Espe-cially at the beginning, when nobody really knows each other, it may be hard to feel a certain responsibility towards the group — instead, you may feel responsible towards the person organising the activity.

The next meeting, I immediately suggested that they'd make a plan-ning, so that that was clear.

notes observations

Meeting 1: introduction / 40 minutes / 29/01/21, 16:00

Megan had to leave earlier, so she communicated that with every-body. She was in the car when meeting. Note to self: I should have told everybody earlier that they should join with their laptops/com-puters instead of their phones, because Mural doesn't work on your phone except if you download the app.

Everyone was a bit late, but that was also because there were some technical difficulties with Zoom the first time. Hopefully it will go fine from now on, now that everybody knows how to join.

The annoying thing with Zoom is that you can mute yourself. Maas and Tom were together and were talking a lot when they were mu-ted. This resulted in them being able to discuss things or comment without others hearing (but we could see it). Hopefully, in the next meetings, they will be either separate or somebody will comment on the fact that they keep muting themselves.

I have explained to them what I'm doing and what they will be doing. I sent them the guide and the link to Mural, and showed them how to work in Mural as well. Everything went great and everybody was able to keep up, so that's nice. Megan wasn't there, so I'm curious to see how everybody will involve her in using Mural — if somebody will explain it to her or not, etc.

Gabriel took the lead in asking if everybody could fill in a Datumpri-ker. Then, everybody filled it in very quickly. The only thing is that they have to wait for Megan to join. Whenever she fills it in, they will notify me when the meeting will take place.

It was evident that both Gabriel and Rebekka were a bit more in the lead than Tom and Maas. This was, I think, for two reasons: 1) Gabriel and Rebekka will also be in the JongerenGarage and there-fore have a larger motivation; 2) Tom and Maas were together and were not searching for the contact that the rest was searching for. It was however very nice to see how they were eager to make plans. Rebekka also suggested to do another introduction of ourselves to get to know each other a bit better. Hopefully the next meeting it will become clear that these introductory activities are already in the guide!

I'm hoping everybody will participate equally. For now, the roles/in-terplays are: Gabriel&Rebekka leading, Tom following, Maas follo-wing Tom.

// inbetween, first Gabriel and then Maas took the lead in the whatsapp group, asking people when they were able to join and

when they weren't.

Meeting 2: introduction & first part of I / 50 minutes / 03/02/21, 18:15

A lot of people were late. I could tell that Rebekka was a bit annoyed by it, so I'm curious if she will say something about it later on if it happens again.

When drawing each other, Tom suggested to guess who drew who instead of just telling. That was funny and kept everybody engaged.

I had to explain a bit how Mural works. Afterwards I went on mute and did not join the group.

Maas and Tom were apart, but this time Gijs joined. They were whispering sometimes, and Rebekka said something about that. I could tell Maas was a bit jealous of them being together, trying to connect with the two of those. That was a bit annoying sometimes, but luckily everyone was quite okay with that (or seemed to be).

Tom did ask a lot of questions! That was nice. Gijs sometimes too. They seemed interested.

The conversation kept going, mostly because of Rebekka. She took the lead this time.

The participants created their own structure: first answering the question with everyone, then answering them one by one and picking the next one to answer. They sometimes asked questions to each other based on what they filled in — especially Rebekka and Tom, but later on also others. Some things just sparked a conversation, which was very nice to see. You could also tell they were more engaging with each other by calling each other by their names.

The muting was not annoying this time, people were just muted sometimes when they were busy.

Maas and Tom of course know each other, and they sometimes reacted on each other, but it was not annoying.

Everybody was very impressed with Gabriel! Gijs also joined in the conversation, because he knows Gabriel from the last time. It was very nice to see :)

After a while people became more involved and it seemed like they were having more and more fun. Everyone kept asking each other questions!! More and more. 1 hour later it was a lot different than first. People were laughing and involved with each other.

There were some difficulties, Megan sometimes went out of the

Zoom and in again, and Gabriel's internet connection was unstable. That did lead to a bit awkward situations sometimes.

Tom and Gijs were called for dinner but they didn't go. Does that mean that they are having fun?

They had to go to have dinner at some point. They agreed on doing the last question they were busy with.

Rebekka said she does not like her own company. Nobody really reacted on it, I'm curious if someone will talk about that later.

They decided on something very hasty because they had to leave to eat. They wanted to meet only once a week. I did not intervene, but afterwards did send them a message that the deadline is in two weeks and they might need a bit more time for it, but that they can also skip some parts if they think they're not needed. Rebekka said that that was a good call. Maas suggested to then sometimes meet with not everybody and work on it. People agreed. I'm curious to see how that turns out.

// inbetween, it was hard to pick a date again. Nobody really initiated anything, after Rebekka asked if people had time on Friday — most replied they were available on Monday again. Today it's Monday and I haven't heard anything. I did send them an article about how 4 out of 5 young people experience major negative consequences from the coronacrisis. Gabriel and Rebekka reacted on that, the rest did not. It was then silent again...

// *intervention*

Meeting 3: last part of I, II and first part of IV / 1 hour 15 min / 10/02/21, 20:00 Rebekka

Maas wil dingen overslaan, snel doen. Tom & Rebekka: nee, we gaan het gewoon goed doen, dit moet je doen. Opdracht 1: misschien niet doen, want niet iedereen is er. Oke, snel doen dan. Rebekka: we waren veel tijd kwijt aan het opschrijven. Misschien kunnen we beter dingen doen en dan bespreken, en dan later opschrijven.

Zoom is kut, we gaan het voortaan in Teams doen! Voorstel van Rebekka, Tom en Maas.

Maas krijgt een bloedneus. Mensen lachen.

“We moeten ff snel...” (Tom) > beetje gehaast?

Waar zouden we willen zijn? Tom: We zouden graag bij Garage willen zijn. Gaat gewoon veel sneller en veel leuker. Maas: Dan kun je gewoon groepjes maken, we gaan ff snel dit doen, even taken verdelen. Dat kan niet als je online bent, dan moet je de hele tijd met z'n allen zijn.

Ze waren even vergeten over de pdf; ze snapten dingen niet. Dat heb ik ze toen opnieuw aangereikt.

Waarom zie ik een voetbalveld in een kamer?! Tom tegen maas

Maas en Tom verliezen zich in de collage opdracht (vooral Maas). Tom: oke we gaan door.

Hoe draagt het bij aan je gevoel? Sportief? Je maakt zo'n stofje aan. Als je met elkaar bent, dan maak je toch beter een connectie. (Tom) Als je face to face bent dan is het gewoon persoonlijker. (Maas) Tom: ik praat ook met m'n handen, en dat doe ik online niet. Rebekka: ja, dat zie je dan niet.

Wat zijn we van plan te delen? Het leven (tom). Ja, waar gaat het anders over. Rebekka: ja, en wat we tegen eenzaamheid kunnen doen. Schrijf jij het allemaal op? Maas: Gewoon... om niet alleen te zijn. Tom: 8 vd 10 jongeren in nos burnout. Maas: ja daar ging het over in de groep. Tom: als je een burnout hebt, is het enige wat je nodig hebt... een dikke toeter!

(Gaat over politiek)

Maas: gast, dat slaat nergens op. Hoe kan je blij met elkaar om. Tom: ik ben blij, dus jij bent blij, dus we gaan blij met elkaar om. Maas: zo werkt het niet, Tom. Tom: oke, dan gaan we respectvol met elkaar om.

Tom: laten we naar opdracht 2 gaan, want die ziet er leuk uit.

Maas: de planning heeft geen zin. Tom: we moeten gewoon 2 dagen plannen. Of, we kunnen ook alles zelf maken, en dan 1 keer meeten om alles te bespreken.

Tom was 2 vragen vergeten. Maas: kijk, dit, moet hier.

Niet over willen hebben? Tom: ik heb niets waar ik het niet over wil hebben. Ik heb niets. Maas: ik wil het niet over corona hebben. Je kan uren zeiken over wat nou wel en niet waar is of wel en niet mag. Mijn ma is anti corona en mij boeit het geen zak dus dit soort gesprekken hoef ik gewoon niet te hebben. Tom; maas ff serieus je wil het toch niet niet over corona hebben. Rebekka; ik denk dat hij gewoon bedoelt geen discussies. (5g grapje)

Tom; heb jij nog wat waar je het niet over wil hebben? Rebekka; niet per se, niet wat nu ter sprake komt. Tom: eigenlijk is deze vraag heel dubbel want als je het opschrijft heb je het er dus over. Laatste vraag, respectvol met elkaar omgaan. We zijn het ermee eens.

Pri corona.

Tom: Ik weet niet eens meer hoe het pre corona was. Rebekka: ochtend trein pakken normaal gesproken. nu niet meer. Maas; ik sta niet eens in de ochtend op. Ik kan niet eens voor 12en uit bed komen. Voor corona stonden we vroeg op, nu niet echt meer. Tom: vroeger moest ik een halfuur fietsen, maar nu zit ik 3 meter van m'n bed af. Scheelt wel reistijd. Maas: andere vorm post-it, dit is zo saai. Tom; voor de rest... ik ontbijt niet echt anders. Rebekka; veel minder gaan eten na corona. Tom; ik juist meer... maar ik haalde ook wel echt veel shit op school. Ik geef wel echt minder geld uit. Rebekka ontbijt niet meer. Tom; ik kan echt geen les volgen als ik niet gedoucht en ontbeten hebt. Rebekka; ik douche in de avond. Tom; dat heb ik nooit gehoord! Tom; ik kan niet switch maken van slapen naar wakker worden als ik niet gedoucht heb. Maas; dat heb ik ook.

Middag lunch halen bij de Albert Heijn.

Tom; ik slaap niet langer, want ik ga veel later naar bed. Ik verschuif gewoon m'n hele leven 3 uur naar voren. Maas: ik slaap wel echt veel langer. Eerst kwam ik om 8 of 9 uit bed, nu 12. Tom; jij hebt echt geen verplichtingen man... Maas; ben gestopt met school. Rebekka vraagt waarom. Maas; ben nu bezig met numerus fixus fysiotherapie. Rebekka; en wat doe jij ook alweer tom? Tom; planologie en stedenkunde. (Vertelt erover) Als je een winkel neerzet dan zie je hoeveel invloed dat heeft op de wijk. Dat vind ik leuk om te zien. Als je ergens een park neerzet stijgen de huizenprijzen.

Tom: we gaan door! (Beetje gehaast)

Rebekka; normaal langsgaan bij pleegouders. Maar nu niet meer, want ze wonen nu in Belgie. Dus dat is wel stom. Ze zien echt nie-mand, zitten opgesloten in Belgie. Tom en maas reageren daar wel geïnteresseerd op. Scenarios helpt om dingen met elkaar te delen!

Tom; doordeweeks ging ik wel iedere keer naar buiten in de avond in corona, maar nu in de avondklok niet meer. Dus ik schrijf wel gamen

op.

Tom; ik beweeg ook echt veel minder. Op het begin bewoog ik nog wel meer. Nu niet meer.
Maas; ja je mist natuurlijk ook een uur fietsen per dag.
Tom; ja, en ook geen basketbal enzo meer.
Tebekka; ik sport gewoon in m'n appartement.
Tom; ja ik ben daar niet zo van. Rebekka; jouw moeder wel. Tom; ja. Ja maas, jouw moeder ook. (...)

Maas; ik had ook trainingen, maarja. Nu niet meer. Tom; ja heel erg... maar ik blow echt 4 vd 7 avonden in de week nu. Rebekka; mis-schien had ik dat ook moeten doen, met m'n mental breakdowns. Rebekka; jij werkt bij thuisbezorgd toch, tom? Tom; ja, maar ik kan nu niet meer werken, door m'n knie. (...) ik moet morgen weer werken.
Maas; waar werk je ook alweer? (Geinteresseerd)
Tom; ooooh jullie gaan weer open! Maas; dat is wel leuk.
Rebekka; verhaal over kindjes. Dacht dat ze 42 was. Ze moeten lachen.

Tom; denk je dat ze lang openblijven?
Rebekka; ik zweer, als ze weer dichtgaan... dan word Ik echt boos. Die kinderen zijn ook zo verward.
Maas; ik denk wel echt dat zij niet de ergst gedupeerden zijn. Denk eerder wij.
Tom; denk wel echt dat de sneeuw goed is. Al die kinderen buiten. Rebekka vertelt over een meisje van 7 die een moeilijke thuissituatie heeft en die nu niet weg kan omdat ze niet naar de kinderopvang kan.
Tom; ik kan me echt nog herinneren dat kinderopvang leuk was.
Maas; ik had kinderopvang van m'n school.
Rebekka; ik ben nooit op de kinderopvang geweest. Ik heb geen idee.
Maas; het is wel echt leuk!

Maas; nog even zeggen dat Gabriel en Megan het moeten invullen.

Even uitgelegd over weer het gidsje, en over de grafiek die ze moeten tekenen.

Maas; we moeten allemaal even onze eigen lijn maken. Allemaal eigen kleurtje.

Rebekka: zullen we het even bespreken?
Tom; ja pre corona sta je gewoon kut op, want het is vroeg. Aan het einde van de middag leuk met vrienden. Dan ga je in de avond beetje chillen en dan ga je slapen en dat is jammer.
Ja en met corona, middag is saai geen kut te doen, op het einde is het leuk en het gaat niet naar beneden want vaak chillen we echt tot in de ochtend.
Maas; kut hij klopt niet. Oke in de ochtend sta je op en is het kut, en daarna

Nu in corona is opstaan prima, want je ligt gewoon lekker lang in je bed, daarna beetje gelijk, gamen, vervelen, en dan in de avond ga ik met vrienden dingen doen en dan is het wel leuk.
Rebekka; voor corona, ik vond het niet zo erg om op te staan, want ja, leuke dag, prima. Dan ging het steeds beter tegen de middag, avond prima, zie ik m'n vrienden weer, en dan zijn ze weg en is het woooo expressie depressie.
Tijdens corona geen fuck te doen, geen fuck te doen, en dan ga ik slapen en dan pfffff.
Tom; rare vraag maar... douche je daarom in de avond?
Rebekka; ik douche alleen maar in de avond omdat ik een hekel heb om in de ochtend te douchen.
Maas; fris en wakker en ready voor de dag.
Rebekka; lekker warm, lekker in bed kruipen.
Tom; ik slaap dan al in het bad, en dan moet je er nog uit en in je bed liggen...

Tom, maas en rebekka spreken af dat ze nog een half ding doen, rest weer met de rest.

//

Reflectie.
Tom; ik vind het wel grappig om te zien dat bij rebekka het in de avond zo naar beneden gaat en bij ons niet.

Maas; we kunnen eigenlijk pas goed reflecteren als we met zn allen zijn. Anders kunnen zij niet mee reflecteren.

Rebekka; wat vinden jullie ervan om dit ff snel te doen, 10 minuutjes, beetje brainstormen.
Tom en maas; misschien gewoon alvast de eerste ideeën opschrijven.

Wat is het probleem? Rebekka; ik denk wel dat wij tegen hele andere dingen aanlopen. Dat weet ik ook nog van de vorige keren, we hebben hele andere levens.
Maas; het overkoepelende probleem is gewoon dat we allemaal minder sociaal contact hebben.
Rebekka; ja, en je ritme is helemaal weg. Dat zorgt er ook voor dat je een burn out krijgt.
Tom; je hele routine is helemaal anders, mijne is dus 3 uur opgeschoven. Kan me voorstellen dat dat heel nadelig is. Wel echt raar om te zien dat je na een jaar bijna een soort nachtleven leidt.
Maas; we zijn bijna nocturnal.
Tom; ja, ik ben wel blij dat ik dan moet opstaan. Anders zou er niks van worden. Ja maas jij doet echt niks.
Rebekka; ja, doe jij nog wel wat?
Maas; ja ik werk, bij thuisbezorgd, maar dat is helemaal kut. Op mn bek gegaan met scooter en toen mocht ik een week niet werken. Morgen wel weer.

Rebekka; het is dus vooral 's avonds? Wat doe je overdag
Maas; ja, beetje gamen. Beetje rondlopen, beetje chillen.
Rebekka; geen verantwoordelijkheden, niet erg?
Maas; nee hoor. Het verdient alleen geen geld.

Tom; ja, je zit veel meer op je telefoon. Maas; maar dat is ook het gevaar. Social media is super oppervlakkig. Rebekka; of je voelt je juist kut als je kijkt naar elkaar. Tom; ja, omdat iedereen alleen maar positief doet op instagram. Kijk wat ik heb gedaan, kijk wat ik heb gegeten. Rebekka; ja en zelfs van die positieve accounts, die zeggen ja het is zwaar maar het komt goed, dan denk ik ja joe. Misschien is dit wel een oplossing? Social media account.
Maas; ja, of iets van dat je elke dag belt. Rebekka; ja, of zelfs buiten je vrienden om. Er zijn nu heel veel jongeren die geen vrienden hebben opgebouwd. Maas; dat was ook echt een groot probleem met mijn studie. Het was niet leuk omdat ik niemand kende.
Tom; ja je kunt niet echt vrienden maken op studie nu.

(Reflecteren uit zichzelf op hoe ze nu elkaar kennen!)
Tom; dus eigenlijk moet je een soort app ofzo hebben, dat je even 2 uur per dag met eenzame jongeren kunt connecten. Maas; bestaat al. Tom; ja maar is niet heel bekend dan. Maas; house party. Tom; ja maar dat is voor iets heel anders gemaakt.
Maas; ja dat is het stomme want dan gaan mensen ermee kutten. Tom; ja maar daarom moet je het dus speciaal maken om mensen bij elkaar te brengen die eenzaam zijn. Rebekka; ja precies, dan spreek je de doelgroep anders aan. Maas ; jajaja.
Maas; je moet zoveel mogelijk jongeren bereiken die het moeilijk hebben. Tom; ja maar dat hoeft ook niet. Ook gewoon als je het leuk vindt. Rebekka; ja en moeilijk hebben is subjectief. Je kunt ook gewoon een soort extra chat maken als je wil kutten. Misschien kunnen aangeven waar je behoefte aan hebt in zo'n chat.
Tom; reclame over datingapp waar met emoji's kunt aangeven waar je behoefte aan hebt. zoiets.

Over awkwardness in zoom; door elkaar heen praten. Heb je in het echt ook niet.

Tom; gelijk afspreken voor volgende keer. Nee toch niet, de rest is er dan niet bij.
Maas; gewoon vragen van wie kunnen er dan, en dan doen.

Na 6 voor 8, wie kunnen dan, vrijdag. Maas; vrijdag, en dan moet de rest ff invullen.

Tom; idee over app: samen dingen doen? Net als met dit rare project, gewoon bij elkaar komen. Oh sorry, nee niet raar... (ZELFRE-FLECTIE!!)

Rebekka; vragen over vlag. Maas; heb ik gewoond 4 jaar. (Leuk gesprek)

Tom; ik vond het gezellig! Tot vrijdag.

// The meeting on Friday was postponed because both Maas and Tom forgot.
I now tried to intervene a bit more by helping Rebekka in the group chat. The next meeting was on Monday. It still was a bit rough to pick a date and time again. Also, Maas and Rebekka expected the others, who were not there last time, to fill in the bits of the reflection platform they did, but they did not communicate this as clearly as they may have thought. An idea would therefore be, for the final concept, to have some kind of template for communication inbetween the meetings.

Meeting 4: finishing everything / 1 hour / 15/02/21, 19:30
"Ik denk eigenlijk dat we weer niks kunnen doen nu, want we kunnen niet echt reflecteren." "Ja, maar we moeten nu wel, want het moet donderdag af zijn." Ze balen dat sommige mensen steeds afzien. Maas verwacht een auto van mij.
Reflecteren op de bijeenkomsten heeft ook geen zin. Of we gaan zeiken op iedereen die er niet was.

(Reflectie op de situatie) Tom en Maas zien elkaar best wel veel dus dat komt wel met elkaar overeen. (Tom en Maas zijn elkaar aan het pesten)
Rebekka kon zich niet echt vinden in wat Tom en Maas hadden gezegd.

(Dingen over mural en over hoe het werkt. Tom en maas zeiken elkaar weer af, Rebekka moet erom lachen)

Reflecteren op hun onderlinge verschillen. Moeten lachen om elkaar. "Rebekka is een stuk volwassener in gedrag en leefomstandigheden." "Oh, dankjewel!"
"Rebekka leeft in een hel." (Lacht heel hard) > liep vast tijdens typen

Pre/tijdens corona grootste verschillen. School is online, niet naar buiten. Rebekka: "Tom, dit moeten geen gevoelens zijn, dit zijn feiten!" "Oh ja." (Lachen)
Maas heeft veel meer tijd om zelf te reflecteren. Maas schrijft post it voor tom als grapje.
Maas zeikt Tom weer af om een ander antwoord. Tom zegt dat hij veel minder gevoelens heeft tijdens corona ten opzichte van normaal. Hierop wordt niet doorgevraagd.
Maas: ik schreef nog wel eens iets op voor corona. (Wat zou dit betekenen? Gaat iemand hiernaar vragen?) > iedereen schreef alles tegelijk op, waardoor er niet zoveel interactie was tussen iedereen. Misschien kan dit beter, dat ze het in een volgorde doen. Vorige keer deden ze dit wel, nu niet echt. Misschien omdat het niet helemaal duidelijk is wat het doel is. Rebekka komt tussen Maas en Tom in omdat ze weer beginnen te kibbelen. "Jongens, jongens, ademhalen. Tom, schrijf gewoon op deze manier iets op."

Ik denk wel dat Maas en Tom elkaar een beetje aan het opjatten waren waardoor de sfeer toch minder open is dan normaal.

perceptie. Tom: "nou ik weet dat 80% vd jongeren een burnout heeft dus dan is het voor mij best positief allemaal." (Weer allemaal getyp, niemand zegt iets)

Perceptie op pandemie. Tom neemt de boel nu wat serieuzer, door dat hij met rebekka gepraat heeft en ziet dat mensen er echt last van hebben. Rebekka vindt dat het haar wel gerust stelt, ze zag bij zichzelf en vrienden dat het heel slecht ging maar nu ziet ze dat het ook wel beter kan. Denken jullie dat als jullie niet blowden dat het dan anders was geweest? Maas: ja, zeker. Maar bedoel je het effect of alles eromheen? Rebekka: nou allebei. Maas: nou, wiet is een medicinale drug. Tom: ik snap wel wat je bedoelt, maar ik denk dat het meer gaat om het samen komen en ff wat anders doen. We hebben een tijd lang ook veel Pokemon go gespeeld, en toen was dat weer heel leuk. Dus het had niet blowen moeten zijn. Rebekka: ik moet heel erg oppassen voor m'n gezondheid nu, ik denk dat het een hele andere situatie is als dat niet hoeft. Tom: ja wij hebben een eigen lockdown groep, en wij hebben gewoon een halfjaar lang alleen elkaar gezien. Rebekka: wacht eens even, jullie hebben het ook over Levi en maas gehad in de vorige sessies. (Verbintenis stukje)

Wat hebben we geleerd van elkaar? Moest even intervenieren alweer, snapt niet hoe het werkte. Pdf weer niet geopend. "Moeilijke vraag." Tom. Megan is er niet zo vaak. Gabriel is er niet zo vaak (Maas). lullig. Rebekka begint te praten over een nieuwe baby op de kinderopvang nadat tom had gezegd dat zij bij een kinderopvang werkt > het zorgt er dus wel voor dat je gaat praten over iets. Wat heb ik geleerd over mezelf > rebekka heeft niets geleerd over zichzelf wat ze niet al wist.

Sfeer > "Nou ik heb 2 projecten met Gabriel gedaan en heb hem 2 keer gezien, daar gaat wat mis." (Tom, beetje venijnig) verder vond iedereen het heel leuk, maar wel een beetje een bende/chaotisch. "Maar dat hoort erbij" zegt Maas.

Valkuilen > afspreken, gebrek aan tijd. Was wel een beetje een moeilijkheid.

Veranderd? > Rebekka was op het begin enthousiaster, en daarna wat minder. Tom en Maas hadden juist andersom; toen pas snapt zij wat ze moesten doen, dus het werd juist leuker. Rebekka: voor mij is het altijd belangrijk dat iedereen even enthousiast is, dus dat vond ik wel jammer. Dat mensen dan niet reageerden op whatsapp. Tom: ik was wel aan het begin ook enthousiast, maar daarna pas werd het doel duidelijk. Maar dat had geen invloed op hoe leuk het was. Rebekka; ik vond het nogal ongeorganiseerd... soms was het zo van nou wanneer spreken we af, beetje vaag. Beter een vaste tijd. Tom:

ja ik weet niet of het verschil had gemaakt als we wel gewoon vaste tijden hadden. Dan hadden mensen alsnog niet komen opdagen enzo.

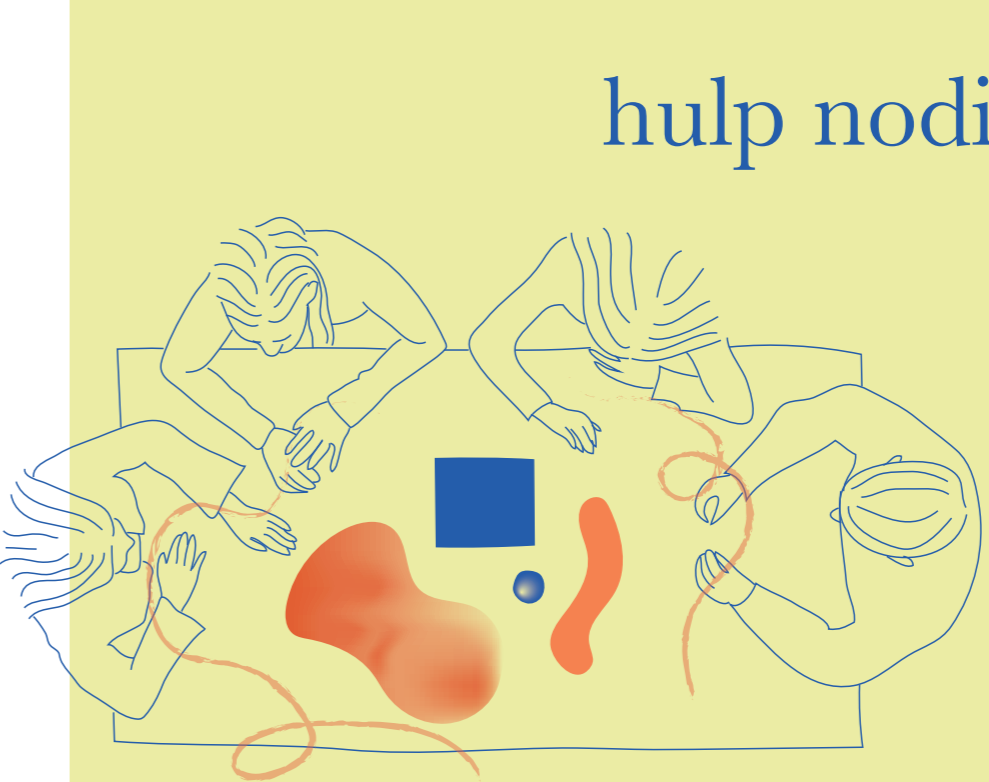
Tom: ja als we het hebben over online locatie was dit wel echt een leuk programma!
Tom: lekker in de avond een beetje lullen, dan is je hoofd toch een beetje een stoofpot. Dan is het chill dat je je heir niet echt op moet concentreren.

Tom: het moet donderdag al af zijn en ik denk niet dat de rest nog komt opdagen, dus laten wij het dan maar gewoon met zn 3en doen. (Beetje teleurgesteld) Ik ben ook heel benieuwd wat de rest dan vindt van het feit dat ze nu klaar zijn.

Hun eindadvies is een app waar ze het de vorige keer over hadden. Die extra reflectie heeft daar dus niet echt aan bijgedragen. Toen daarna hadden ze het meer over websites ipv apps. Nou, dat was het dan.

Het leek een beetje afgeraffeld op het einde, maar ik denk dat dat ook komt doordat ze dus niet echt andere input voelden en niet het idee hadden dat er nog meer moest gebeuren (dat moest natuurlijk ook niet).

trial recruitment flyer

hulp nodig!

Wil jij iets betekenen voor je mede-jeugd?

Heb je zin om samen te werken en lekker creatief bezig te zijn?

Hou je van ontwerpen, of ben je daar benieuwd naar?

Of zou je gewoon graag even afleiding willen van school en corona?

Mijn project gaat over het vergroten van de rol van de jongeren in de innovatie van jeugdzorg, om ervoor te zorgen dat je je als jongere altijd gehoord voelt. Dat wil ik doen door iets te ontwerpen wat jongeren helpt om de touwtjes ook echt in handen te durven en willen nemen. Zo ontstaat er straks een nieuw ontwerpcollectief, bestaande uit alleen maar jongeren: de JongerenGarage.

Hierbij ga ik dingen testen met jongeren, en daar heb ik **jouw hulp** bij nodig! De testjes vinden plaats in januari op het kantoor van Garage2020 Rotterdam. Meer info volgt zodra er ook meer bekend is over de coronamaatregelen rond die tijd. Lijkt dit je wat? App of bel mij dan op +31624869454, mail naar j.sinitsova@me.com of schrijf je in op de lijst.

mural screenshots analysis

planning & responsibility

Wishing for a planning, but in hindsight: something which is not in their system?

Ik hoorde ook pas later dat het deze vrijdag af moest zijn. Als we eerder een planning hadden gemaakt dan had ik er rekening mee kunnen houden. ☹️

Ik heb wel gemerkt dat het in het groepspraktijk lastig was om al te spreken... Ik weet niet hoe dat beter zou moeten maar ik denk wel dat het beter was geweest om aan het begin te zeggen joh jongens elke woensdag om 7 uur... uitgesteld uitgesteld. Meer structuur en afspraken. Iedere keer om dezelfde tijd.

We kijken wel waar we op uitkomen. Dat is niet zozeer mijn werkwijze. Ik ben niet de meest flexibele persoon, maar ik sta open om te leren. Ik weet ook van mezelf dat ik dit lastig vind. ☹️

Corona mindset van joh, we hebben toch meer tijd, we zien wel wanneer we het doen. Dat is wat is sowieso ervaar, het is toch allemaal online... en dan ben je toch weer de hele dag bezig. ☹️

Het is wel prettig dat je zelf de keuze hebt wat je kiest, en het op je eigen tempo kan doen.

Bij Glow Up dacht ik op een gegeven moment wel van, je hoeft niet bij alles m'n handje vast te houden. Ik wil ook wel volwassen zijn, het zelf doen.

Als er geen structuur aan mij wordt gegeven dan gaat het vaak mis, dus wat dat betreft vond ik het wel fijn. Weer die bowlingbaan; eigen inbreng, maar wel een soort doel door die vragen en al die dingen.

Een deadline is wel nodig. Met school wel if stress nodig om iets te doen. Als je mij een jaar geeft om je school te doen, dan zou ik alles in de laatste maand doen, dat is natuurlijk niet de bedoeling, en dat lukt waarschijnlijk ook niet.

Ja, ik weet niet ik vind structuur altijd wel fijn. Zolang ik zelf kan nadenken hoe ik de stappen vormgeef, vind ik het prima. Als het al een hele precieze doelgroep was geweest bv had ik het al minder leuk gevonden. ☹️

But also, wanting to be in control more

Je hebt altijd iemand nodig die het voortouw neemt. Deze keer was het Rebekka. Iemand die niet bang is om mensen te prikkelen of een reactie uit te lokken. Hoeft dus niet iemand te zijn die begeleidt, maar wel meedoet.

Duidelijke verwachtingen, eisen waar ik aan kan voldoen, en... niet dat ik het zelf moet uitvoeren. Dit is wat ik van jou verwacht. Take your moment go shine. Dat ik er wel zelf mee aan de haal kan, maar dat het wel duidelijk is wat er van je wordt verwacht. ☹️

Dit project is gewoon iets vrijwilligs, dus ik voelde me dan niet verplicht om te vragen waar ze waren.

Altijd een beetje, project maken, maar wel praten over het leven. Dus dat, ik vond het wel in het echt leuker. Maar opzich online met dit programma, dit was ook wel leuk, je kon helemaal je eigen ding doen, dus daardoor was het wel leuk, dus ja dat eigenlijk. ☹️

Ja, ik vond het wel fijn dat ik vragen kon stellen. Maar aan de andere kant, als er niemand was geweest, hadden we wel naar die pdf gekeken. ☹️

Die vragen zijn fijn, dan weet je wat je moet doen. Zijn van die hekses bij bowlen, je kunt zelf gooien, maar ze houden je wel een beetje in een bepaalde richting, dat je niet ineens gaat doen wat niet de bedoeling is.

Ja, goele vraag. Ik heb het wel een beetje geprobeerd, maar niemand reageerde. Ik weet niet meer wat ik toen dacht maar zou kunnen dat ik toen dacht nou niemand reageert, aju paraplu. ☹️

Naja, ik vond het wel leuk, het gaf gewoon een soort gespreksbegin, en vanaf daar merkte ik dat we dan aan het lullen waren. Dat was wel positief, daardoor geef je een hele goede start zonder eigenlijk veel te doen. En dat is wel fijn.

Feeling more comfortable if not being entirely responsible

Ja, als het me uit zou komen en ik er opecht tijd en moeite voor zou willen doen. Dat heeft vooral te maken met de omstandigheden waar ik in zit op dat moment. Als het met mensen is die ik leuk vind vind ik het nooit erg. Maar ik moet er wel fysiek tijd voor hebben. ☹️

ja dat voelt dan, dat dat niet aan mij is. ik ben ook 2 jaar jonger en dan moet ik immers helemaal zeggen hoe het allemaal moet. Nou, op een gegeven moment niet meer, maar aan het begin... dan is het toch, die oudste kijk je tegenop. Dus dan heb ik ook een beetje. Maar aan het begin, als iemand veel ouder is dan denk je wel vaak... ja ik weet niet wat het is.

Dat klinkt heel erg volwassen-achtig, en dat ben ik helemaal niet, maar over afspraken maken ben ik redelijk simpel.

Having a reason for not being responsible: being too young compared to others (society?)

relating to each other

expectations

Ja, er wordt niks verwacht, als je eruit stapt dat kan gewoon. Maar gewoon vanaf het begin, als jullie met iets slechts komen, dat maakt echt niet uit. Geen druk.

Ik had niet het gevoel dat jij verwachtingen had, maar je wil niet een of ander luhang project neerzetten, dus dan doe je wel serieus mee. ☹️

Het leek me lullig als ik had gezegd ik wil je wel helpen.

Ja, je kunt mensen niet dwingen. Kijk het is geen

Als je beetje verwacht van we gaan met elkaar flink aan de slag, we praten met elkaar over the deep shit, dan valt het tegen.

Eerst meer algemene vragen, daarna steeds dieper, om het een beetje spannend te houden.

Niet over nagedacht. Misschien was het ook omdat ik ze nog nooit in het echt gezien heb. Dan mis je toch die verbintenis.

Ik ben al heel snel wantrouwend naar mensen toe. I guess dat ze daar een relaxtere houding in hebben. Beetje die Rotterdamse houding. ☹️

Dat je denkt, oh nee, ik zie dingen toch anders omdat ik een paar jaar ouder ben; terwijl dat hoeft helemaal niet zo te zijn.

Wel ietsjes jonger dan ik, geloof ik. Was wel interessant hoe zij hun dagen vulden, tov mij niet heel veel met hun gesproken. Daar kan ik verder niet zo veel over zeggen.

Het is moeilijk om een sfeer te forceren. Dan wordt het sowieso niet wat je wil. Dat ligt het meeste aan de mensen met wie je werkt. ☹️

Ik merk wel dat ik in een andere levensfase zit. Toen ik erachter kwam hoe oud ze waren dacht ik wel dat het lastig zou zijn om raakvlakken te vinden. Niet dat ik ervan schrik, heb dat op school ook, maar het heeft wel effect. Dat dat je dit project voor langere tijd zou uitvoeren. I persoon die andere leeftijd heeft, dat het dan lastig is om raakvlakken met elkaar te vinden.

Ja, het is meer denk ik... dan zit je tussen allemaal mensen die heftige dingen hebben meegemaakt... dan hoor je er niet tussen.

But you also have your own prejudices about others

maar je vervolgens niet had geholpen. Dat leek me geen aardig idee. Het was niet dat het mij in de weg zat. Tegenover de mensen met wie ik had afgesproken dat ik zou komen. Dat was het vooraf. !

school, dat je moet komen. Want je komt hierheen niet omdat je er moet zijn, dus als je er niet bent, dan is er een goede reden dat je er niet bent.

Bij dit project had ik meer het idee dat we meer mochten praten en dan kwam het wel goed, terwijl ik bij de JongensGarage denk dat er echt een plan moet komen en wat goeds, omdat we de jongeren moeten helpen.

Vervelende verplichting? Misschien aan het begin dat ik wel dacht van oja, shit, dat project. Maar later als je er dan inzit is het gewoon leuk want je bent lekker aan het praten!!

Ja... ik heb in de avond niks en overdag gewoon school dus niet zo druk. Ik heb wel gewoon als ik meedoe dan moet ik wel gewoon komen. Zelfs als ik geen zin heb dan zou ik komen.

Being used to affirming to certain others' expectations

je kunt moeilijk mensen forceren om het project te gaan doen. Je had misschien de mensen wat meer kunnen motiveren/schuldig laten voelen, maar daardoor krijg je ook een minder goede uitkomst van het project.

Nee... soms ben je wat anders aan het doen, en dan denk je ja, ik ga nu niet dit doen. Maar als je dan eenmaal in die call zit dan was het wel gewoon gezellig, en dan was dat gevoel eigenlijk wel weg. Dus misschien dat ik aan het begin nog had van, ik zou liever iets anders willen doen, maar daarna was het wel prima.

Ik vind het niet erg dat je niet komt, maar zeg het dan wel. Niet ineens niet komen opdagen. Daar zijn we nu te oud voor, ondertussen. Als je zegt dat je er zou zijn, ben je er ook gewoon

Ik vond het niet heel erg ofzo, ik denk dan je als zij iets te doen hebben wat zij belangrijk vinden, we kwamen er ook uit zonder hun. Kijk als we ze echt nodig hadden dan denk ik wel van ja zonder jullie kunnen we niet, dan heb je ze veel meer nodig. Maar dat was gelukkig niet zo.

Interpretation of others' actions greatly depend on your expectations of them - and that varies per person

Ja, toen we die reflectie niet konden doen omdat Gabriel en Megan er weer niet waren, toen dacht ik wel ja, 2 keer, dat is wel echt vervelend.

Op het begin natuurlijk het gebrek aan reactie in de groepsapp, er werd niet snel gereageerd, mensen bleven weg... Megan kwam steeds wat tussen, Gabriel hebben we bijna niks van gehoord na de eerste keer, dat vond ik wel jammer. Ik heb al eerder met tom samengewerkt, dus dat ging prima.

dat was ook wel anders omdat daar meer commitment was. Daarom vond ik het ook meer prima want we zijn gewoon met elkaar serious aan de slag. Dus tussendoor kunnen we ff met elkaar kussen. We weten niet of we elkaar nog gaan zien of niet, we moeten nu de tijd pakken, we moeten door. !

Nu was het wel gewoon heel vaag, dat ik dacht hè, heb je er nou geen zin in, of.? Terwijl als je het aangeeft, zelfs als je er niet over wil praten, dan heb ik in ieder geval die rust, dat je wel gemotiveerd bent.

Ik vond het wel gezellig, alleen het was meer... dat ik dacht we kunnen nu echt een diepere laag konden vinden. Ik dacht dat dat het doel was. Ik had het idee dat het wat oppervlakkig bleef. !

Hier en daar probeerde ik dat een beetje, maar ik was er ook wel terughoudend in omdat ik niet het gesprek wilde dicteren, dit is wat we gaan doen dit is waar we het over gaan hebben. !

Maar mensen gaven vooral antwoord op de vraag ipv dat je het met elkaar besprak, wat ook wel logisch is, want je kent elkaar niet.

The expectations you have of others make up for a perception of lesser bonding

That's because a feeling of discomfort is put into place because you feel unaligned and are afraid of what others might think of you

En zo zullen Maas en Tom zich waarschijnlijk helemaal niet vinden in het feit dat ik veel structuur wil.

Ik ben wel heel anders dan tom en maas, ik had wel het gevoel van ik klik niet helemaal met jou. Dat was een beetje mijn ervaring. !

Compleet andere manier van omgaan met elkaar als je face to face bent. Klein voorbeeldje, voordat m'n vriend en ik verkenning hadden spraken we elkaar alleen via de telefoon. Hele andere gesprekken. Ik weet niet wat het is, maar je hebt gewoon een hele andere manier van communiceren. En de ene is opener face to face, en de ander juist meer via de telefoon.

Interpretations of success of project greatly depend on your expectations of what is going to happen - and that varies per person

expectations of content of the process

Wel jammer dat het van zo korte duur was, ik dacht dat het wat langer zou duren, meer tijd om elkaar te leren kennen... ik snap het ook wel. Concept was duidelijk, ik denk dat het beter gewerkt had als er meer tijd was geweest.

Ik had eigenlijk totaal geen verwachtingen, ging er blind in. Geen idee, dus eigenlijk grote verrassing.

ik had er niet echt verwachtingen van. Ik dacht gewoon ik meld me aan, en dan zie ik wel, dat had ik bij Glow Up ook.

nou, ik had geen idee, ik doe toch niet zoveel, ik kan niet zo goed m'n tijd gebruiken om iemand anders te helpen. Dus ik dacht ja, waarom niet. Ik had dus niet echt verwachtingen. Ik had geen idee wat ik moest doen tot de derde meeting.

Ik denk, ik denk dat ik eigenlijk een beetje teleurgesteld was. Ik had op het begin heel erg zin in het project, maar ik merkte dat er weinig enthousiasme voor was. Ik had het idee dat het niet zo lekker liep. Ik merkte dat daardoor m'n eigen input afzwakte. !

Als het in het echt zou zijn dan zou ik het leuker vinden, dus dan zou ik er ook wel meer tijd voor vrijmaken.

Ik denk wel dat ik gemotiveerder zou zijn als het offline zou zijn ipv online. Ik krijg meer energie van interacties met mensen dan op mijn beeldscherm. !

Having a prejudiced feeling about how it would go online VS offline

Bij Glow Up werkte het ook echt, op een gegeven moment leerde je elkaar kennen en iedereen kwam van hele verschillende achtergronden en daardoor leerde je superveel van elkaar. Jammer dat dat dan nu niet weer gebeurde, omdat het online was.

Ja, ik vind het wel jammer. Het was veel leuker en gezelliger in het echt. Ik was wel positief verrast over hoe leuk het was. Niet qua het project, maar gewoon dat het online best wel goed te doen was.

Face to face was het: we weten wat we afspreken en we nemen er de tijd voor, en online was het steeds 'we doen dit ff snel'. Dat geeft een hele andere sfeer.

Toen we face to face waren, toen leerde ik over Tom dat hij gevoeliger is dan Gijs, en dat Gijs het vervelend vindt dat mensen hem vertellen wat hij moet doen. Je leert zoveel meer van elkaar als je gewoon in een chill gesprek zit. En dit... Was het gewoon niet.

They want to be seen as adults and taken seriously

Doing things differently than what they are used to or would want themselves

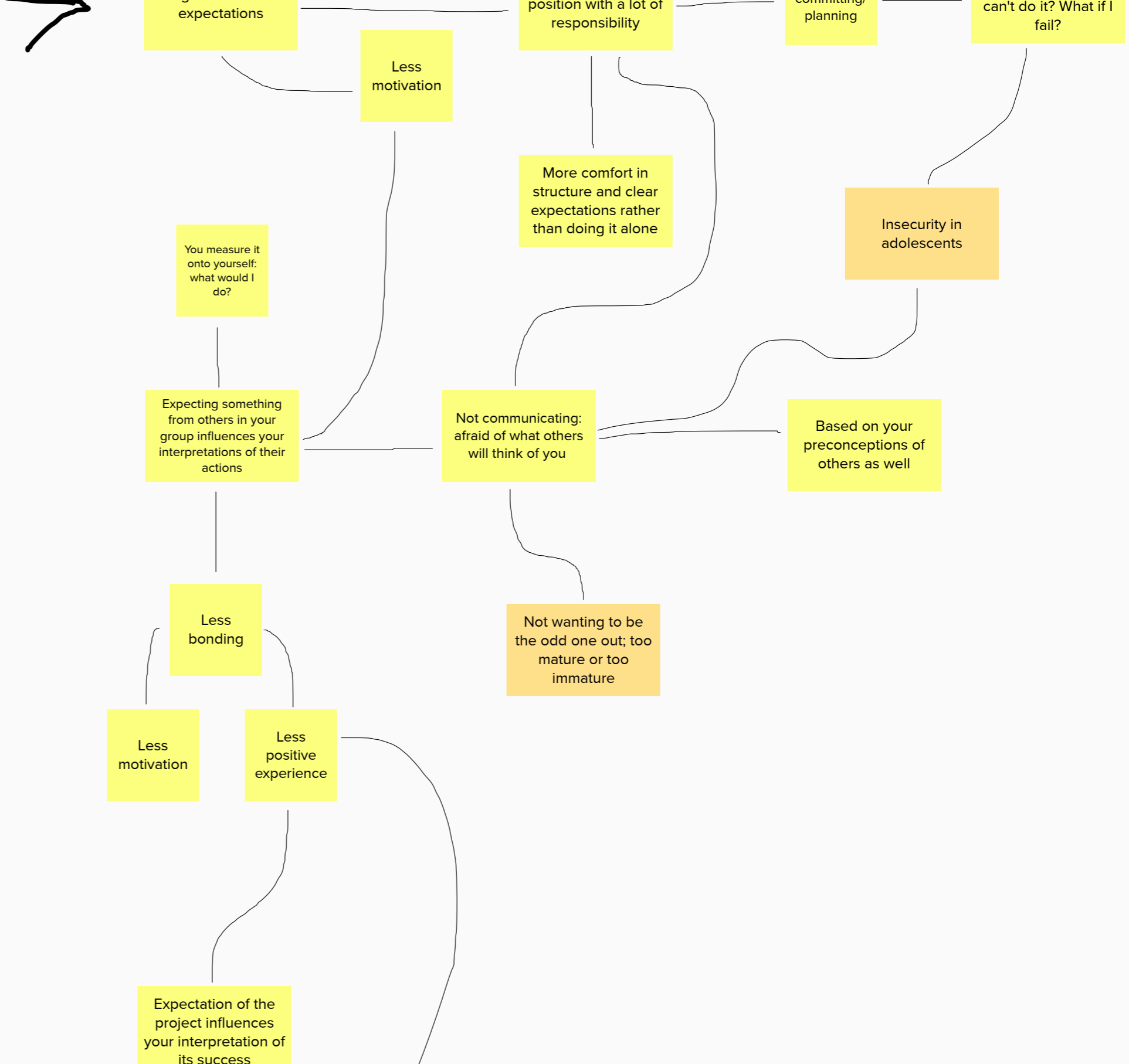
Being used to adults'

Less comfortable in a

Afraid of committing/

Less positive experience

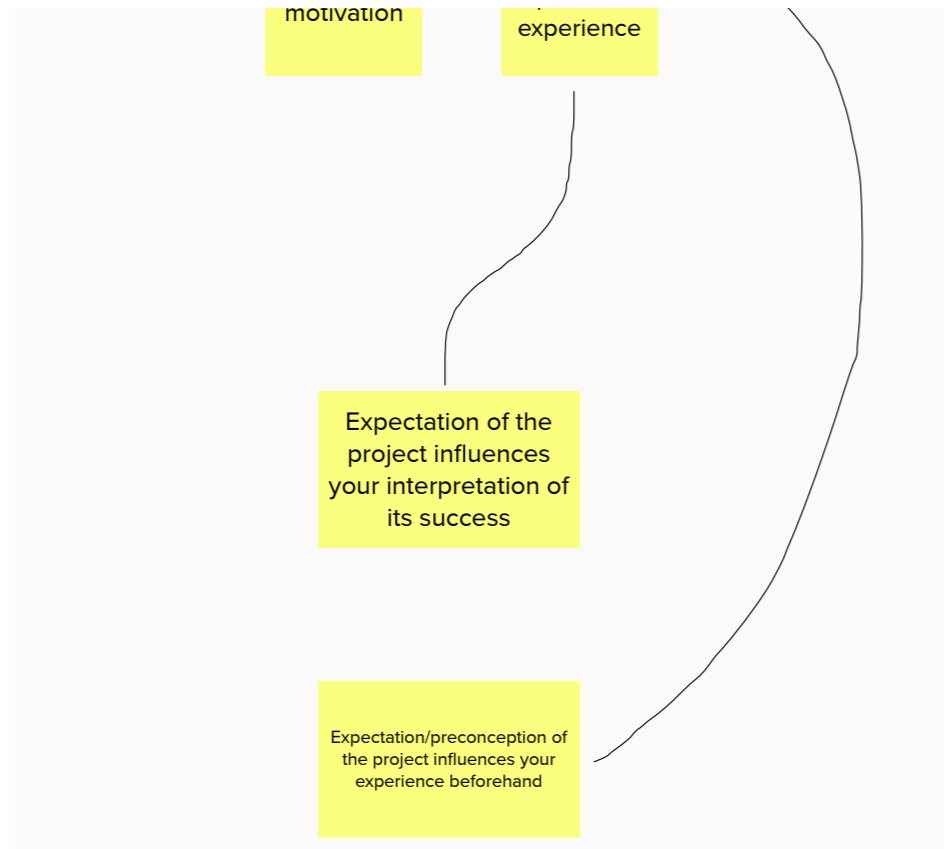
Distrustfulness to yourself: what if I

Controversial
 - not wanting responsibility
 - wanting to be an adult

- seeing that others do it
 - if you measure yourself BUT
 - to confront them
 - what if you're

- being afraid to think something
 - you BUT doing it yourself as well
 - maybe that is why you're afraid

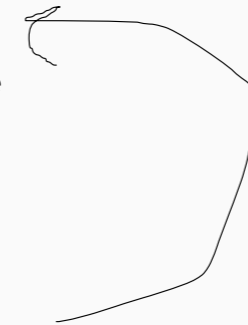
if I

Controversies:

- not wanting to take responsibility BUT wanting to be seen as an adult

- seeing that expectations of others don't match up if you measure it onto yourself BUT not wanting to confront them because what if you're wrong

- being afraid others will think something bad of you BUT doing that yourself as well (although maybe that is exactly why you're afraid of it)

relates to this:
measuring something onto yourself; what you would do

appendix VII

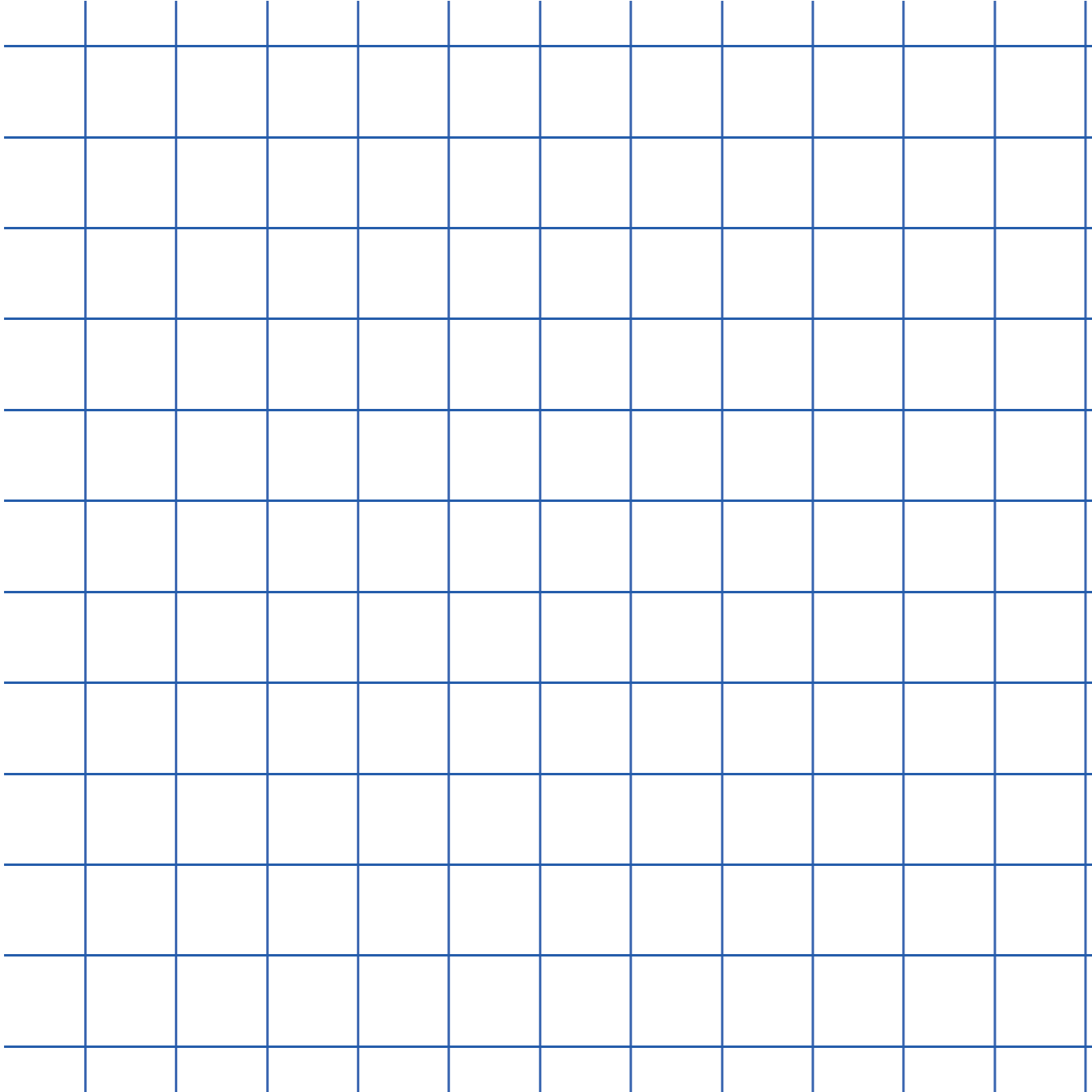
booklet Garage2020

een vliegende start voor de jongerengarage

— een samenvatting van inzichten uit
de master thesis van jana sinitsova

TU Delft – Garage2020

Maart 2021

voorwoord

In dit kleine boekje heb ik alle belangrijke bevindingen van mijn afstuderen voor jullie samengevat, zodat jullie een makkelijkere vliegende start kunnen maken voor de JongerenGarage. Het boekje is volledig gebaseerd op mijn thesis, dus als er iets onduidelijk is dan staat de onderliggende theorie daarin. Daarnaast mogen jullie mij natuurlijk altijd even mailen of bellen.

De adviezen in dit boekje mogen natuurlijk ook gecombineerd opgevolgd worden — het zijn een beetje twee uitersten geworden nu, maar vooral bedoeld om jullie aan het denken te zetten. Uiteindelijk ligt het natuurlijk ook aan de gekozen groep waar zij zich het fijnst bij voelen, dus het proces kan ook in overeenstemming met de groep vormgegeven worden.

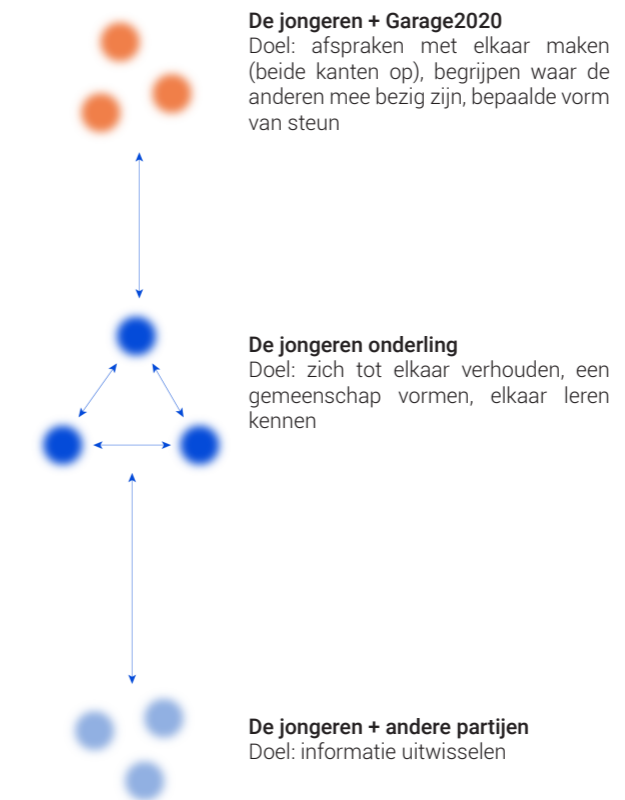
Veel leesplezier!

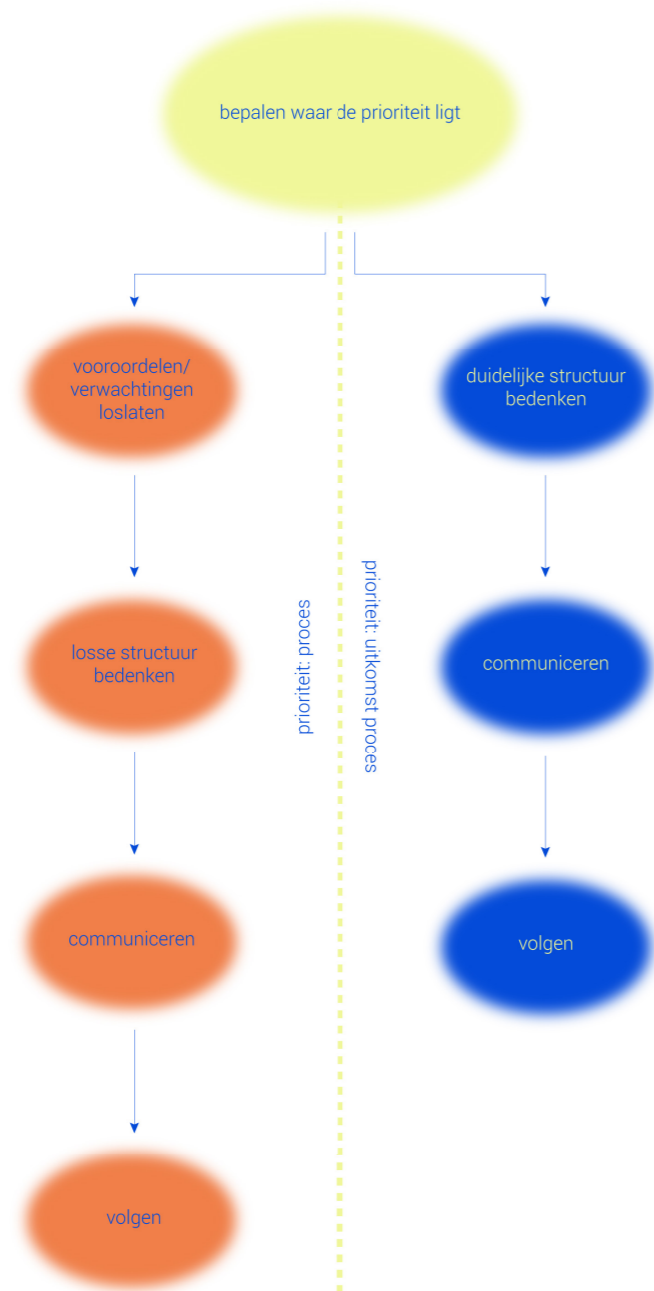
het dilemma van een jongereninitiatief in een volwassen maatschappij

Zoals in mijn onderzoek is gedefinieerd, kan de JongerenGarage worden gezien als een gemeenschap (een community). In die gemeenschap zitten verschillende interactieniveaus, ieder afhankelijk van de mensen waarmee de jongeren contact hebben. Ieder niveau heeft dan ook zijn eigen doel, te zien op het plaatje hier rechts van. Het eerste niveau is wel veruit het belangrijkste: dit is namelijk hoe de jongeren samenkomen en een groep met elkaar vormen. Hierin is verbinding het belangrijkste.

Echter, terwijl ik mijn concepten aan het testen was, kwam al snel naar voren dat de voorwaarden voor deze gemeenschap lastig te meten waren per persoon – de een kan zich wel verbonden voelen met de ander, maar dat hoeft niet wederzijds te zijn. Naast deze bevinding kwam er nog een ander belangrijk punt naar voren: de balans tussen eigenaarschap van de jongeren, en het succesvol voltooien van een project in de ogen van volwassenen.

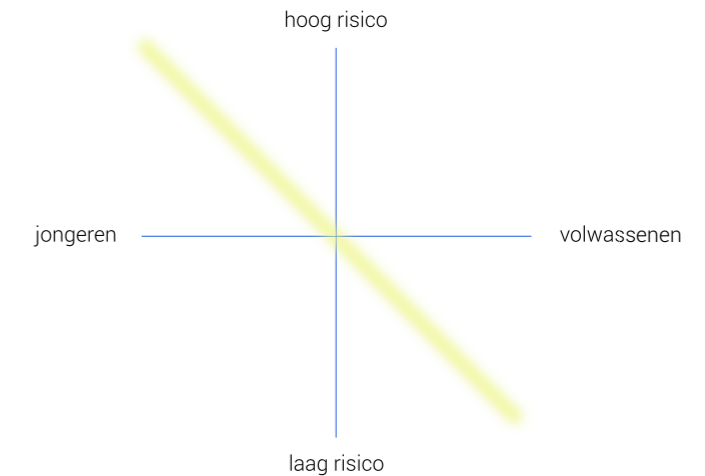
Met deze inzichten in gedachten heb ik een soort stappenplan voor jullie opgezet om de JongerenGarage zo goed en voorbereid mogelijk te beginnen. Dit stappenplan is gebaseerd op een soort flowchart, waarbij de eerste stap het belangrijkste is en bepaalt welke stappen er daarna ondernomen moeten worden.

Zoals gezien kan worden is de eerste stap het bedenken wat precies de functie van de JongerenGarage gaat zijn. Volgens mijn onderzoek zijn er twee belangrijke dingen die de JongerenGarage teweeg kan brengen, namelijk enerzijds het ontwerpen van een goede, baanbrekende oplossing voor de jeugdzorg door jongeren zo dicht mogelijk bij het ontwerpproces te betrekken, en anderzijds het in staat stellen van jongeren om hun eigen proces te doorlopen en daarbij bij te dragen aan hun zelfvertrouwen en sociale ontwikkeling. Beide resultaten zijn wenselijk en belangrijk, maar ze gaan niet per se hand in hand met elkaar.

Het is belangrijk om tussen deze twee resultaten de prioriteit te stellen. Het is namelijk zo dat wij, als volwassenen, dingen anders opvatten dan dat jongeren dat kunnen doen. Daarom is het waarschijnlijk al snel zo dat als de jongeren helemaal eigenaren worden over hun proces, dat proces anders gaat verlopen dan dat jullie initieel zouden verwachten. Wat jullie zien als succesvol en gemotiveerd, kan voor jongeren iets heel anders betekenen – en andersom dus ook. Dit kan ervoor zorgen dat het project een stuk laagdrempeliger voor ze wordt, en dat ze met een hele andere uitkomst komen dan dat jullie zouden willen. Ik heb dit gevisualiseerd in een soort grafiekje: hoe meer verantwoordelijkheid de jongeren krijgen en dus hoe minder ze waarschijnlijk aan onze verwachtingen van 'goed werk' zullen voldoen, hoe groter ook het risico dat gelopen wordt dat het traject anders zal verlopen dan initieel gedacht. Dit hoeft natuurlijk helemaal niet erg te zijn: als je ook niet veel verwacht, zal iedere uitkomst dus een soort verrassing zijn. Maar niet veel verwachten is soms lastig, vooral als je al bepaalde vooroordelen hebt over hoe jongeren werken, of over hoe een ontwerpproces het beste doorlopen moet worden – dat is namelijk vaak gebaseerd op ervaring.

de jongerengarage als mini-designbureau

Als het belangrijkste doel van de JongerenGarage het ontwerpen van een baanbrekend idee is, is het dus zaak dat de Garage een deel van de verantwoordelijkheid op zich neemt. Dit hoeft absoluut niet te betekenen dat jongeren zich niet eigenaar gaan voelen over het proces — als de concepten die ik voor jullie bedacht heb worden uitgedacht, krijgen ze alsnog een grote mate van vrijheid in wat ze doen en wanneer. Het enige verschil hierin is dat de Garage ze dan zal begeleiden en helpen in het opzetten van een bepaalde structuur en het maken van afspraken, waardoor de Garage toch deels ook verantwoording draagt voor het eindresultaat.

1. Het bedenken van een duidelijke structuur voor de JongerenGarage

Op basis van jullie eigen ervaring en het framework van mijn thesis, zou ik jullie aanraden om een structuur te creëren voor de JongerenGarage, met daarin de activiteiten, de tijdsplan, en een ruwe planning. Bedenk wat jullie precies verwachten dat de jongeren gaan doen, en hoe een structuur hierbij kan helpen. Er kan ruimte zijn voor aanpassingen, maar in feite zijn dit de grote lijnen.

2. De structuur communiceren

Om deze structuur op een fijne manier te kunnen communiceren met de jongeren en de rest van jullie team die mee gaan doen, kunnen jullie de vier concepten uitwerken die in mijn thesis staan. In mijn optiek is de beste manier daarvoor door middel van co-creatie, maar mochten jullie hier geen tijd voor hebben, kunnen jullie ook de design space gebruiken die in mijn thesis staat, aangezien die ook deels is gebaseerd op co-creatie. Uit mijn onderzoek is gebleken dat de vrijheid en eigenaarschap die jongeren voelen ook heel erg ligt aan in hoeverre de opdrachten gedefinieerd zijn. Ik heb de opdracht in het prototype bijvoorbeeld best wel open gelaten, door er geen doelgroep aan te koppelen — maar ook dit ligt aan wat jullie uiteindelijk als uitkomst van de JongerenGarage verwachten.

3. De structuur volgen

Maak duidelijke afspraken met de jongeren over wie de verantwoordelijkheid draagt. Zij kunnen zelf bepalen of dat iemand binnen de groep is, of iemand van de Garage zelf. Degene die verantwoordelijk is moet er dus ook voor zorgen dat de planning wordt nagekomen en dat er goed wordt gecommuniceerd (althans, wat wij als volwassenen als goede communicatie achten). Gaat er iets niet volgens planning, of is een bepaald doel van een bepaald deel van het proces niet bereikt? Dan kan er ingegrepen worden, geëvalueerd waarom het zo is gegaan, en gekeken naar hoe het beter kan. De reflectiemuur van mijn concept kan daar goed bij helpen. Zo wordt het proces toch gaandeweg nog nader vormgegeven — maar de verantwoordelijkheid ligt bij de Garage.

communicatiestrategie 1

ben jij maatschappelijk betrokken?
ben je een doener en een denker?
zin om mee te werken aan een baanbrekend
idee voor de jeugdzorg?

meld je aan voor de jongerengarage!

Redelijk open, je gaat iets vets bedenken, een impact maken, goede begeleiding, high-level, duidelijk wat de uitkomst is

de jongerengarage als jongereninitiatief

Als het belangrijkste doel van de JongerenGarage toch meer ligt in het geven van een stem aan jongeren, dan zullen de jongeren zelf de verantwoordelijkheid van het gehele proces moeten dragen. Het is dan wel belangrijk dat er onderscheid gemaakt wordt tussen wat de Garage2020 verantwoordelijk gedrag vindt, en wat de jongeren zelf verantwoordelijk vinden. Natuurlijk is het zo dat volwassenen een stuk beter beeld hebben van hoe een project idealiter zou moeten verlopen, maar toch is het belangrijk om deze verwachtingen los te laten zodat de jongeren al experimenterend en lerend hun eigen gang kunnen gaan. Dit zou dus wel kunnen betekenen dat er onvoorziene, vervelende, of juist hele mooie dingen kunnen gebeuren.

1. Het loslaten van vooroordelen

Allereerst is het belangrijk dat alle vooroordelen over en verwachtingen van jongeren binnen de Garage2020 expliciet worden gemaakt. Door de bewustwording van deze verwachtingen, die deels vanuit ervaring komen maar waarschijnlijk deels ook vanuit het socioculturele beeld van wat jongeren zijn, kunnen deze makkelijker losgelaten worden voor de start van de JongerenGarage. Zo kan er voorkomen worden dat er geen verwachtingspatroon ontstaat waar de jongeren wel of niet aan voldoen — en dus geen teleurstellingen.

Probeer ook te bedenken waar jongeren juist heel goed in kunnen zijn, en wat de meerwaarde is van het vragen van jongeren om hun eigen proces te bedenken. Wie weet kan de Garage juist wat leren van hun werkwijze, bijvoorbeeld!

2. Het bedenken van een losse structuur voor de JongerenGarage

Vervolgens kan er een losse structuur worden opgezet. Deze structuur is nodig, omdat er dan in grote lijnen duidelijk wordt voor de jongeren wat ze gaan doen en waar ze aan beginnen, zodat het ook makkelijker wordt om ze te recruten. De structuur kan gebaseerd worden op het framework uit mijn thesis. Hierin is het dus niet nodig om een planning en afspraken en dergelijke op te stellen — dit doen de jongeren straks allemaal zelf. Gebruik de eerdergenoemde verwachtingen om juist deze dingen zo open mogelijk te laten. Aangezien er een proces wordt aangegaan wat ook kan zorgen voor negatieve emoties of uitkomsten, kan het gunstig zijn om na te denken over de ethische overwegingen in zo'n project, en die ook te communiceren op het moment dat jongeren meedoen. Hiervoor kan ook 'design for rich experiences' worden gebruikt, een theorie die zich focust op de positieve kanten van op het eerste gezicht negatief ogende ervaringen.

3. De structuur communiceren

De structuur kan gecommuniceerd worden middels de vier concepten uit mijn thesis. Ik zou aanraden om een aantal activiteiten voor te bereiden waar de jongeren dan uiteindelijk uit kunnen kiezen, zodat zij wel nog steeds in de hand houden wanneer wat gebeurt. Ook hierbij zou ik de concepten verder uitwerken middels co-creatie met andere jongeren en kijken naar in hoeverre bepaalde activiteiten van tevoren uitgewerkt zijn. In dit proces zou je als de Garage zijnde zo min mogelijk willen interveniëren, dus hoe geef je dat dan vorm? De templates die ik heb gebruikt in mijn prototype zijn een goed voorbeeld van hoe je de jongeren zo veel mogelijk loslaat terwijl je ze toch iets van structuur biedt.

4. De structuur volgen

In dit proces ligt de verantwoordelijkheid geheel bij de jongeren zelf. Hoe ze deze verantwoordelijkheid onderling verdelen, is dus ook volledig aan hun. Het is dus ook niet de bedoeling dat de Garage zich daarmee gaat bemoeien, tenzij ze daar zelf om vragen.

Wel zou ik adviseren om de introductie, waarin iedereen elkaar leert kennen, wél te faciliteren, zodat de groep meer raakvlakken onderling kan vinden, aangezien de binding op het begin onwijs belangrijk is voor hoe de rest van het traject gaat verlopen, en jongeren het lastig kunnen vinden om zich sociaal te binden aan anderen.

Hierbij kan gebruik worden gemaakt van het in kaart brengen van de verschillen, vooroordelen en verwachtingen van jongeren en volwassenen. Wie in de groep vindt zichzelf volwassen, en wie niet? Wat betekent volwassen zijn eigenlijk, en wie bepaalt of je dat bent? Wat voor meerwaarde brengt het met zichzelf mee om jong te zijn? En wat maakt het af en toe lastig?

Het stellen en gezamenlijk beantwoorden van dit soort vragen kunnen ervoor zorgen dat de jongeren hun eigen vooroordelen over zichzelf en elkaar ook kunnen loslaten, en samen een nieuwe identiteit vormen: de jongeren van JoGa, met hun gezamenlijke sterktes en zwaktes — niet gebaseerd op de socioculturele identiteit van jongeren, maar gewoon op hunzelf als groep.

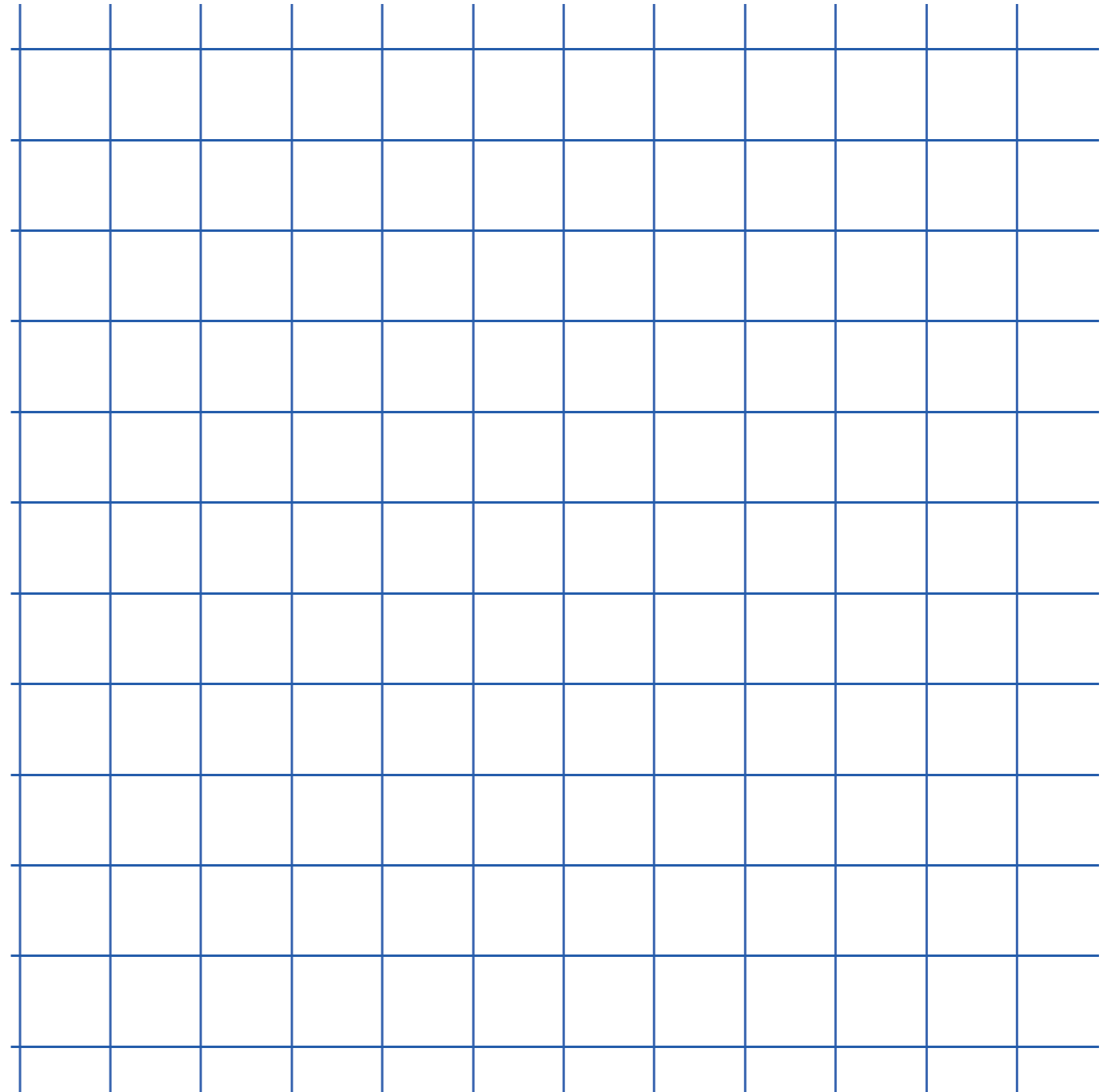
communicatiestrategie 2

je talenten ontdekken?
vrienden voor het leven maken?
je eigen organisatie opzetten?

de jongerengarage is op zoek naar jou!

Heel open, best laagdrempelig, gaat om het leren, experiment, doe gezellig mee, we zien het wel, het is een onderzoek

IDE Master Graduation

Project team, Procedural checks and personal Project brief

This document contains the agreements made between student and supervisory team about the student's IDE Master Graduation Project. This document can also include the involvement of an external organisation, however, it does not cover any legal employment relationship that the student and the client (might) agree upon. Next to that, this document facilitates the required procedural checks. In this document:

- The student defines the team, what he/she is going to do/deliver and how that will come about.
- SSC E&SA (Shared Service Center, Education & Student Affairs) reports on the student's registration and study progress.
- IDE's Board of Examiners confirms if the student is allowed to start the Graduation Project.

! USE ADOBE ACROBAT READER TO OPEN, EDIT AND SAVE THIS DOCUMENT

Download again and reopen in case you tried other software, such as Preview (Mac) or a webbrowser.

STUDENT DATA & MASTER PROGRAMME

Save this form according the format "IDE Master Graduation Project Brief_familyname_firstname_studentnumber_dd-mm-yyyy". Complete all blue parts of the form and include the approved Project Brief in your Graduation Report as Appendix 1 !

family name Sinitsova
 initials YY given name Jana
 student number 4397509
 street & no. _____
 zipcode & city _____
 country _____
 phone _____
 email _____

Your master programme (only select the options that apply to you):

IDE master(s): IPD Dfl SPD

2nd non-IDE master: _____

individual programme: _____ (give date of approval)

honours programme: Honours Programme Master

specialisation / annotation: Medisign

Tech. in Sustainable Design

Entrepreneurship

SUPERVISORY TEAM **

Fill in the required data for the supervisory team members. Please check the instructions on the right !

** chair Froukje Sleeswijk Visser dept. / section: DCC
 ** mentor Peter Lloyd dept. / section: MOD
 2nd mentor Donna Stam
 organisation: Garage2020
 city: Rotterdam country: the Netherlands

Chair should request the IDE Board of Examiners for approval of a non-IDE mentor, including a motivation letter and c.v..

! Second mentor only applies in case the assignment is hosted by an external organisation.

! Ensure a heterogeneous team. In case you wish to include two team members from the same section, please explain why.

comments (optional)

Procedural Checks - IDE Master Graduation

APPROVAL PROJECT BRIEF

To be filled in by the chair of the supervisory team.

chair Froukje Sleeswijk Visser date _____ signature _____

CHECK STUDY PROGRESS

To be filled in by the SSC E&SA (Shared Service Center, Education & Student Affairs), after approval of the project brief by the Chair. The study progress will be checked for a 2nd time just before the green light meeting.

Master electives no. of EC accumulated in total: _____ EC

YES all 1st year master courses passed

Of which, taking the conditional requirements into account, can be part of the exam programme _____ EC

NO missing 1st year master courses are:

List of electives obtained before the third semester without approval of the BoE

name _____ date _____ signature _____

FORMAL APPROVAL GRADUATION PROJECT

To be filled in by the Board of Examiners of IDE TU Delft. Please check the supervisory team and study the parts of the brief marked **. Next, please assess, (dis)approve and sign this Project Brief, by using the criteria below.

- Does the project fit within the (MSc)-programme of the student (taking into account, if described, the activities done next to the obligatory MSc specific courses)?
- Is the level of the project challenging enough for a MSc IDE graduating student?
- Is the project expected to be doable within 100 working days/20 weeks ?
- Does the composition of the supervisory team comply with the regulations and fit the assignment ?

Content: APPROVED NOT APPROVED

Procedure: APPROVED NOT APPROVED

comments

name _____ date _____ signature _____

Initials & Name YY Sinitsova Student number 4397509

Title of Project A participatory design approach to the design of youth healthcare

A participatory design approach to the design of youth healthcare project title

Please state the title of your graduation project (above) and the start date and end date (below). Keep the title compact and simple. Do not use abbreviations. The remainder of this document allows you to define and clarify your graduation project.

start date 29 - 09 - 2020 end date 23 - 02 - 2021

INTRODUCTION **

Please describe, the context of your project, and address the main stakeholders (interests) within this context in a concise yet complete manner. Who are involved, what do they value and how do they currently operate within the given context? What are the main opportunities and limitations you are currently aware of (cultural- and social norms, resources (time, money,...), technology, ...).

Garage2020 Rotterdam is part of Enver, which is an organisation that helps parents and children in having an optimal upbringing. Research has shown that youth healthcare in the Netherlands has a lot of room for improvement on a systemic level (Janssens, 2015), but instead of focusing on redesigning the inner structures of youth healthcare, Garage2020 designs directly for youth, to ultimately make youth healthcare redundant – so essentially it is youth healthcare prevention. With multiple 'Garages' located all over the country, Garage2020 works together with healthcare workers, youth, psychologists, designers, and philosophers (to name a few) to be able to execute each project from multiple angles.

To involve the target group during a project, Garage2020 generally makes use of interviews and surveys. However, the team in Rotterdam has found that this level of participation of the target group might not be enough for the outcome of the designs to be optimal. This is also backed by participatory design literature, in which can be seen that interviews and observations do not reach tacit and latent knowledge (see figure 1), which helps to uncover unconscious struggles, wants and needs (Sanders & Stappers, 2012). Therefore, Garage2020 would like to involve youth more, by increasing their participation to the 7th or even 8th level on the ladder of participation by Hart (Hart, 1992) (see figure 2). In order to do so, they are planning on adding something new to Garage2020: the JongerenGarage ("Youth Garage"). The JongerenGarage would consist of around 12 young people, coming together every once in a while to plan and execute an entire design process independently. Their ultimate design goal would be to design the ideal, utopian youth healthcare. It is my job to determine how this can be set up ideally.

I have mapped out the most important stakeholders in a design process of Garage2020 on a preliminary stakeholder map (which I will update after contacting all of them), seen in figure 3. It shows that there are quite some stakeholders who have an interest in what the outcome of the project is, although Garage2020 wants the JongerenGarage to be the most involved -- or at least hold agency for what they do. Therefore, a challenge lies in balancing the stakeholders in a way that the youth has agency over the project, but does not lose the other stakeholders during the process -- or researching if this balance even exists. Up until now, there has been quite some research about co-design with children or adolescents (Jones et al., 2020) and about how non-designers can be taught to design, but not about how adolescents can design themselves.

This means that there is a chance that the JongerenGarage will not exist in the way Garage2020 had envisioned. On the other hand, this also means that the outcome of this project can contribute to design research in general.

Another challenge lies within the group of JongerenGarage itself. Here, a lot of hurdles have to be overcome or addressed: group dynamics, power/agency relations and (participatory) design methodology. The young people who will be involved have a very large influence on the effectiveness of the to be designed method. My hope is that I can develop something that will be suitable for different groups in different places, so that it can be used in other Garages as well.

Lastly, because I will research how youth can design for themselves, I am planning on co-designing a method with youth by using reflective practice and mutual learning (Polk, 2008). Since there is a pandemic, I can be restricted in my co-design methodology. I will try to work around it, but there is a chance that the outcome of my research (and thereby my final design) is influenced negatively because of factors such as group size and offline versus online meetings.

space available for images / figures on next page

introduction (continued): space for images

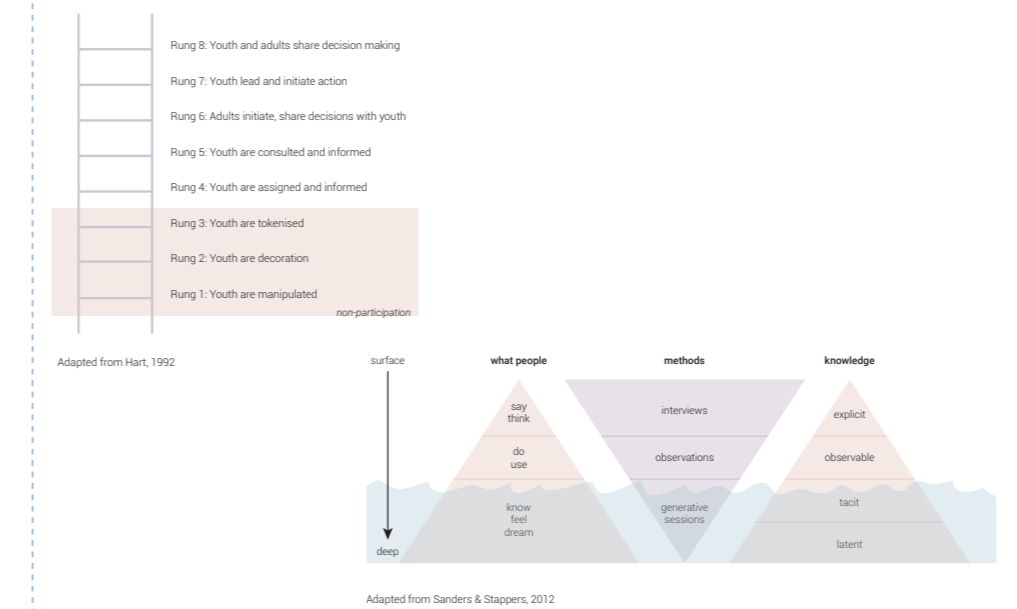

image / figure 1: Left: Figure 1, participation ladder. Right: Figure 2, levels of knowledge in research.

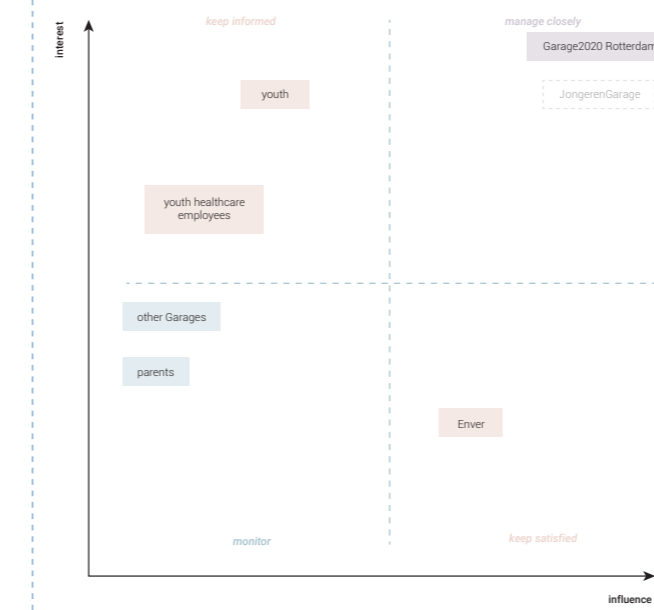

image / figure 2: Figure 3: Preliminary stakeholder map (might change during further research).

PROBLEM DEFINITION **

Limit and define the scope and solution space of your project to one that is manageable within one Master Graduation Project of 30 EC (= 20 full time weeks or 100 working days) and clearly indicate what issue(s) should be addressed in this project.

I will define the scope of my project as designing a method for the youth of the JongerenGarage to succeed in executing a design project, having the feeling of agency over what they design, and most importantly having fun and be inspired in what they do. Therefore, within this method, I will also take into account/design for the motivation, dynamics and hierarchy in the group, as that greatly influences how the youth feels during the project and thereby how well it will be executed.

I will work together with youth, but also the other stakeholders involved, to develop the ideal method. Using multiple participatory design methods [yet to be defined] and double loop learning (Polk, 2008), I will iterate my way through my research, ultimately designing a universal desing method for youth. In addition, because this is a subject which requires a lot of prior knowledge, I will aim to contact experts in fields such as participatory design, design methodology, youth healthcare, youth psychology and sociology, next to reading literature on my own.

ASSIGNMENT **

State in 2 or 3 sentences what you are going to research, design, create and / or generate, that will solve (part of) the issue(s) pointed out in "problem definition". Then illustrate this assignment by indicating what kind of solution you expect and / or aim to deliver, for instance: a product, a product-service combination, a strategy illustrated through product or product-service combination ideas, In case of a Specialisation and/or Annotation, make sure the assignment reflects this/these.

For Garage2020 Rotterdam, I will develop a method for the JongerenGarage, in which a group of young people will be empowered and guided in designing and generating solutions for youth healthcare. In doing so, I will co-design with different groups of young people, and take into account the involvement and satisfaction of all stakeholders involved.

After this project, I have created a method for the youth of JongerenGarage to hold responsibility and agency over design projects, and work together easily. This method might very well be accompanied by several tools or a toolkit, so that it can be used in other Garages/even other companies or organisations as well, without me or another designer having to explain what it is and how it works.

PLANNING AND APPROACH **

Include a Gantt Chart (replace the example below - more examples can be found in Manual 2) that shows the different phases of your project, deliverables you have in mind, meetings, and how you plan to spend your time. Please note that all activities should fit within the given net time of 30 EC = 20 full time weeks or 100 working days, and your planning should include a kick-off meeting, mid-term meeting, green light meeting and graduation ceremony. Illustrate your Gantt Chart by, for instance, explaining your approach, and please indicate periods of part-time activities and/or periods of not spending time on your graduation project, if any, for instance because of holidays or parallel activities.

start date 29 - 9 - 2020 end date 23 - 2 - 2021

Month	October				November				December				January				February					
Calendar week (starts Monday)	40	41	42	43	44	45	46	47	48	49	50	51	52	53	1	2	3	4	5	6	7	8
Project week	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20		
Document and write																						
Recruiting co-creators																						
Prior research																						
Orientating on methods/literature																						
Hackafon: first observation/analysis																						
Contacting experts																						
Contacting stakeholders																						
Analyse results; finalise vision JoGa																						
Write first chapters report																						
Ideation I																						
Further literature research																						
Ideate methods																						
Explore methods (co-create): dynamics																						
Explore methods (co-create): design																						
Iterate and reflect																						
Choose methods, prepare concept																						
Write second part report																						
MIDTERM																						
Ideation II																						
Ideate tools for concept																						
Explore tools for concept (co-create)																						
Iterate and reflect																						
Analyse results; finalise concept																						
Write third part report																						
Finalising design																						
Develop final concept																						
Make final concept																						
Test final concept																						
Reflect and analyse; recommendations																						
Write last part report																						
GREEN LIGHT																						
Wrapping up project																						
Finalise report																						
Make implementation plan																						
GRADUATION PRESENTATION																						

This planning is an indication of how I will work the coming weeks. As can be seen, I divided the work that I will do into different phases of the project, marked with a slightly darker colour. I was initially planning on using the triple diamond method, however, since I will deliver a preliminary concept at the midterm meeting, the middle diamond would be split up in two, with one converging step in between. The prior research (orange) will be the first diamond, ideation I and II (turquoise and green) the second, and the finalising (red) the third. This means I will diverge and converge all the time. While doing so, I will also iterate as is done in action research: by planning, observing, acting and reflecting (Jensen et al., 2018). This is also why testing and iterating overlap each other in my planning.

Furthermore, I added documenting throughout the entire project, because that really has to happen almost continuously, and should not be forgotten. Since I will do a lot of research and thereby will gather a lot of -- mostly qualitative -- data, I have to keep things clear to not lose sight of what I am doing. In addition, I also added a small section about recruiting. As I will work with different group compositions, I will aim to recruit as many young people as possible to shuffle them around in different group variations. It has to be noted, however, that in this recruiting I will pay a lot more attention to their motivation instead of mine -- so it is not necessarily recruiting, but giving them a platform to apply for the right reasons. Hopefully, these reasons will become clear and can be communicated by Garage2020 as I go through my prior research phase.

Like every (design) project, the process might change due to unforeseen circumstances. I am therefore aiming to update my planning whenever needed and contact the relevant stakeholders to communicate this.

